POPÜLER SİNEMA DERGİSİ

sinema

ROBIN WILLIAMS

1998'E BAKIŞ

GUS VAN SANT'IN "PSYCHO"SU

"DEVLET DÜŞMANI"

1999 FİLMLERİ

JOHN CARPENTER DOSYASI

SUSAN SARANDON

ÖTEKİ DÜNYADA YOLCULUK

"What Dreams May Come"

AT 1999
49 850.000 TL.

POPÜLER SİNEMA DERGİSİ

sinema

I SSN 1300-8161

OBIN WILLIAMS

1998'E BAKIŞ

US VAN SANT'IN
PSYCHO"SU

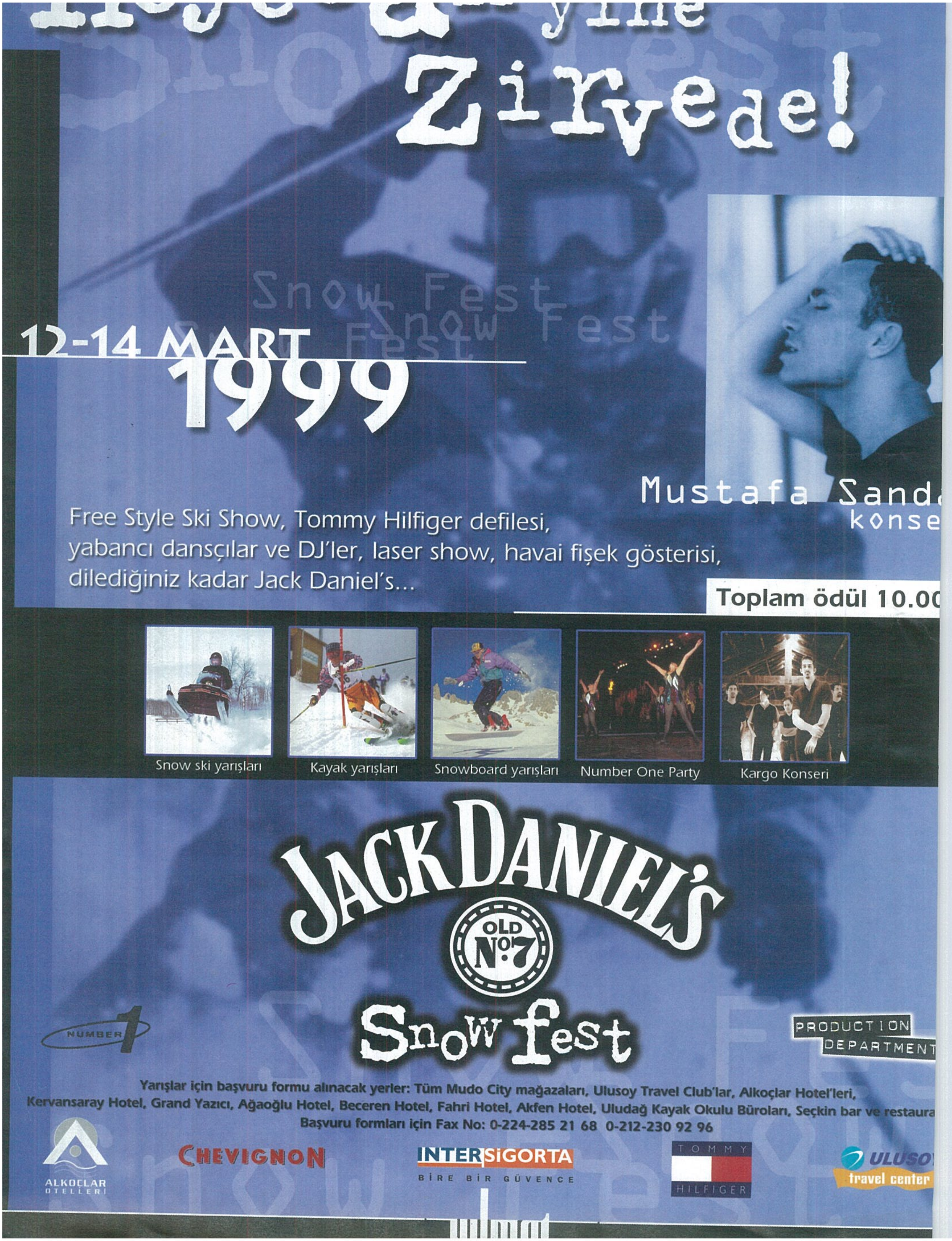
1999 FİLMLERİ

DEVLET DÜŞMANI"

OHN CARPENTER
OSYASI

USAN SARANDON

TEKİ DÜNYADA YOLCULUK
'What Dreams

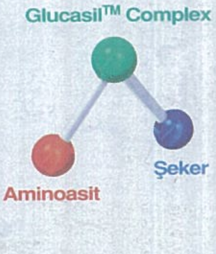

yine
Zirvede!
Snow Fest
12-14 MART
1999
Mustafa Sand
konse
Free Style Ski Show, Tommy Hilfiger defilesi,
yabancı dansçılar ve DJ'ler, laser show, havai fişek gösterisi,
dilediğiniz kadar Jack Daniel's...
Toplam ödül 10.00
Snow ski yarışları
Kayak yarışları
Snowboard yarışları
Number One Party
Kargo Konseri
JACK DANIEL'S
OLD No. 7
Snow fest
NUMBER 1
PRODUCTION DEPARTMENT
Yarışlar için başvuru formu alınacak yerler: Tüm Mudo City mağazaları, Ulusoy Travel Club'lar, Alkoçlar Hotel'leri,
Kervansaray Hotel, Grand Yazıcı, Ağaoğlu Hotel, Beceren Hotel, Fahri Hotel, Akfen Hotel, Uludağ Kayak Okulu Büroları, Seçkin bar ve restaura
Başvuru formları için Fax No: 0-224-285 21 68 0-212-230 92 96
ALKOÇLAR OTELLERİ
CHEVIGNON
INTERSIGORTA
BİRE BİR GÜVENCE
TOMMY HILFIGER
ULUSOY
travel center

Saçınızın da bir hayatı olduğunu biliyor muydunuz? O da nefes alır, beslenir... Tıpkı cildiniz ve vücudunuz gibi. Onunla ilgilendiğinizde size karşılık verecektir.

Saçınıza Organics'le hayat verin...

Organics, benzersiz formülündeki Glucasil™ Complex ile saçınızı kökten uca besler. Doğal saç besinlerinden oluşan Glucasil™ Complex, saç köklerinin enerji kaynağı olan bio-proteinlerin oluşumuna katkıda bulunarak, saçınıza yaşam enerjisi verir.

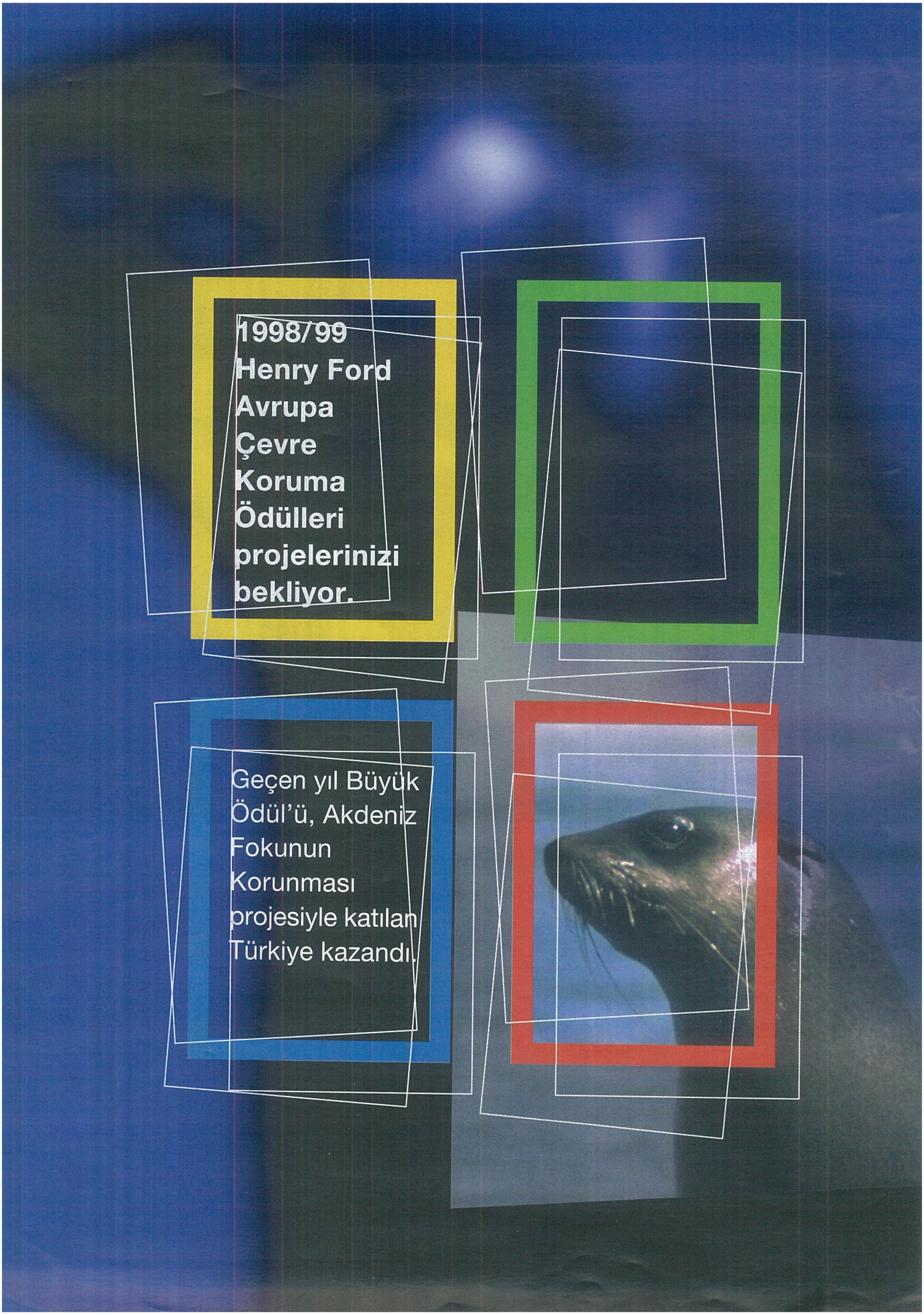
Göz kamaştıran saçlar!

Artık saçlarınız hiç olmadığı kadar güçlü ve parlak... Çünkü hayatınızda Organics, saçınızda hayat var!

Organics

Saçınızın da bir hayatı var. Sizin hayatınız.

1998/99
Henry Ford
Avrupa
Çevre
Koruma
Ödülleri
projelerinizi
bekliyor.
Geçen yıl Büyük
Ödül'ü, Akdeniz
Fokunun
Korunması
projesiyle katılan
Türkiye kazandı.

ği garantimiz altında.

Solda

gördüğünüz amblem, Nissan'ın ürettiği

her aracın kalitesinden ve

dayanıklılığından %100 emin olduğunu

simgeler. Bu amblemi taşıyan her araç,

Nissan'ın 3 yıl/100.000 km.

ve 6 yıl gövde garantisi

altındadır.

NISSAN

Ayrıcalık Hakkımız

"Sapık"

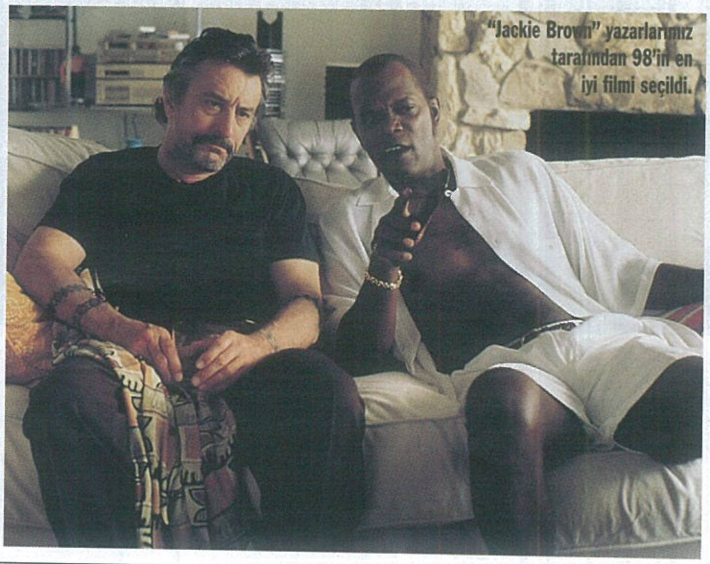

ŞUBAT 1999

N° 49

BU AYKİ ARMAĞANLAR

90'LI YILLAR SİNEMASI EKİ-2
AFİŞETLER: "Devlet Düşmanı", "Leoparın Kuyruğu", "The Siege", "Holy Man".
KOLEKSİYON KARTI: Audrey Hepburn.

"Jackie Brown" yazarlarımız tarafından 98'in en iyi filmi seçildi.

1 NUMARA HEARST

Yönetim Kurulu Başkanı
ÖNAY BİLGİN
İmtiyaz Sahibi
ERCAN ARIKLI
Genel Yönetmen
MEHMET E. DEMİREL
Genel Yönetmen Yardımcısı (Yayın)
AHMET ÖRS

Genel Yayın Yönetmeni
(Sorumlu)
MEHMET AÇAR
Yazı İşleri Müdürü
CEM ALTINSARAY
Görsel Yönetmen
FİLİZ DAL
Yazı İşleri
SENEM ERDİNE
AYGEN KUTLAR
BERNA ÇETİN

MEDİ GRUP

Genel Müdür
KEMAL GÜLER
Genel Müdür Yardımcıları
RANA KARLIDAĞ
ECE ARMAN
Reklam Grup Müdürü
ESRA ORGA
Müşteri Temsilcisi
ARZU ÇAKARLI
Rezervasyon Teknik Müdürü
İSMAİL KARPUZOĞLU
Rezervasyon
AYFER KOÇ
502 80 90/91

Genel Yönetmen Yardımcısı (İdari)
AYŞE BARIM
İnsan Kaynakları Koordinatörü
ŞAKİR GÜLSEVER
Tanıtım Koordinatörü
NÜKHET SARIOĞULLARI
Tanıtım Sorumlusu
AYÇA DEMİRAY
Tanıtım Görsel Yönetmeni
NACİ YAVUZ
Promosyon Koordinatörü
NERGİS ARDA OK
Promosyon Sorumlusu
ASUMAN KARABACAK
Teknik Koordinatör
FAZIL MECİT
İdari İşler Sorumlusu
FETHİ MEHMET KÜÇÜKAKALIN

SİNEMA
1 NUMARA HEARST YAYINCILIK A.Ş.
ÜRÜNÜDÜR
Yönetim Yeri: Basın Ekspres Yolu,
Medya Plaza, 34540 Güneşli/İST.
Tel: (0212) 502 84 79 - 80
Faks: (0212) 502 83 85
DAĞITIM
Birleşik Basın Dağıtım A.Ş.
(0212) 624 30 00 (PBX)
BASKI VE CİLT
Mısırlı Matbaacılık A.Ş. Tel: (0212) 642 90 80

Okur Hizmetleri Servisi: 502 89 26-5 hat Fax: 502 89 31
Internet adresi: abone @ 1numara.com.tr

SİYAD (Sinema Yazarları Derneği) bundan sonra her yıl sonunda o yıl içinde gösterime girmiş yerli filmleri toplu olarak değerlendirecek ve ödüller dağıtacak. Tıpkı Batı ülkelerindeki eleştirmenlerin yaptığı gibi...
Kendi adıma en önem verdiğim ödüllerden biridir film eleştirmenlerinin verdiği ödüller. Festivallerde de ana jürinin seçtiği film kadar, FİPRESCI ödülünün kime gittiğine bakarım.
Ne düşünürseniz düşünün, eleştirmenler netice itibarıyla profesyonel film seyircileridir. Çok film seyrederler ve önlerine yığılan filmlerin en iyileri üzerinde odaklanır, gerisini bir kalemde silip atarlar... Bütün mesele de bu silip atma yüzünden ortaya çıkar genelde. Ama eleştirmenlerin seçtiği en iyi filmlere de genelde pek fazla itiraz gelmez.
SİYAD'ın bundan sonra gelenekselleştireceği ödüller sadece bu yıla mahsus olmak üzere bir buçuk yıllık bir süreyi kapsadı. Dolayısıyla, eleştirmenlerin önünde yirmiyi aşkın film vardı. "Gemide", "Masumiyet", "Kasaba", "Hamam", "Usta Beni Öldürsene" gibi filmleri sıralamak açıkcası bana çok zor geldi. Bu beş filmin beşi de önemliydi benim için. Diğer eleştirmen arkadaşların çok net seçimleri vardı ama ben gerçekten de bu filmleri sıralamakta çok zorlandım. Hepsi de belirli açıdan kişisel listemin en tepesinde yeralmayı hakediyorlardı.

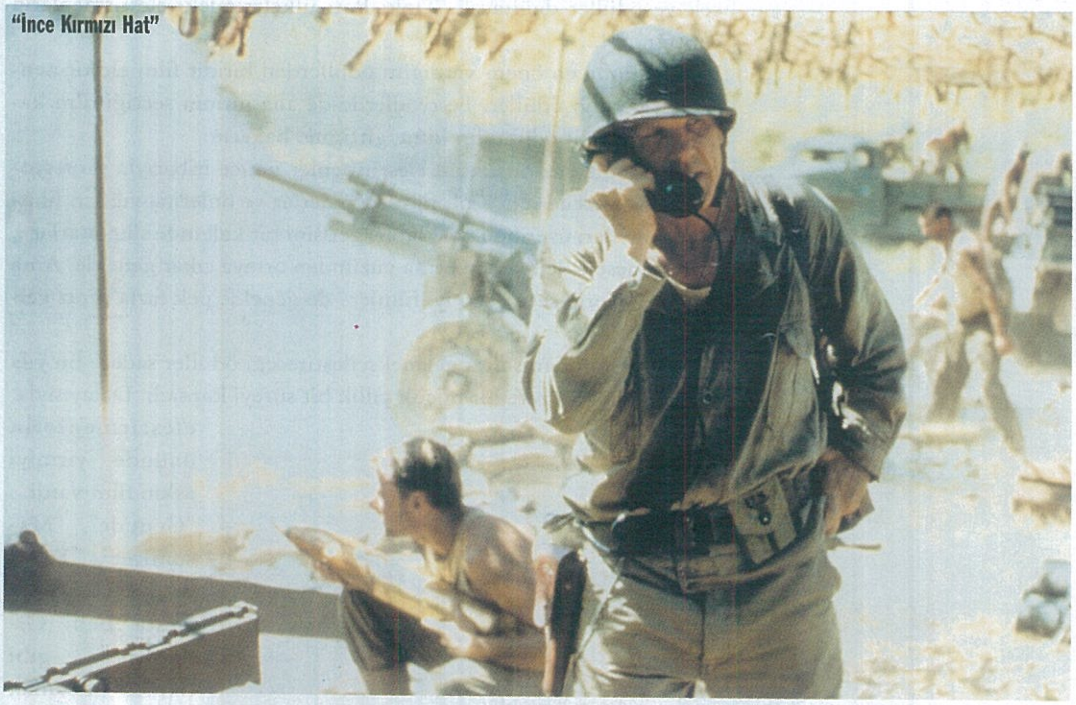

"Masumiyet" SİYAD'dan 5 ödül birden kazandı.

SİYAD ÖDÜLLERİ

Ama sonuç olarak kimin birinci olacağı o kadar da önemli olmayacaktı. Çünkü Zeki Demirkubuz, Serdar Akar, Barış Pirhasan, Nuri Bilge Ceylan ve Ferzan Özpetek daha yönetmenlik kariyerlerinin çok başındalar, gelecekte çekecekleri çok film, kazanacakları çok ödül var...
Bu ay dergiyi bayram nedeniyle olağan süreden daha erken teslim etmek zorunda kaldık. Ayın 14'ünde Emek sinemasında yapılan ve bazı küçük aksaklıklara karşı (Orhan Pamuk'un açtığı En İyi Senaryo ödülü zarfının boş çıkması gibi) eğlenceli geçen bir geceyle verilen ödüllerin listesini ancak bu sayfada verebiliyoruz.
Gelecek sayılarda görüşmek dileğiyle...

MEHMET AÇAR

1997-1998 SİYAD ÖDÜLLERİ
En İyi film: "Masumiyet"
En İyi Yönetmen: Zeki Demirkubuz "Masumiyet"
En İyi Kadın Oyuncu: Derya Alabora "Masumiyet"
En İyi Erkek Oyuncu: Haluk Bilginer "Masumiyet"
En İyi Senaryo: Zeki Demirkubuz "Masumiyet"
En İyi Görüntü Yönetmeni: Jürgen Jürges "Usta Beni Öldürsene"
En İyi Müzik: Mazhar Alanson "Her Şey Çok Güzel Olacak"
En İyi Yardımcı Kadın Oyuncu: Şerif Sezer "Hamam"
En İyi Yardımcı Erkek Oyuncu: Selim Naşit "Her Şey Çok Güzel Olacak"
Umut Veren Genç Yetenek Ödülü: Nuri Bilge Ceylan "Kasaba"

"İnce Kırmızı Hat"

ŞUBAT

İNCE KIRMIZI HAT
THE THIN RED LINE
Yönetmen: Terrence Malick. Oyuncular: Sean Penn, Jim Caviezel, Ben Chaplin, George Clooney, John Cusack, Woody Harrelson, Elias Koteas, Nick Nolte. Görüntü Yönetmeni: John Toll. Yapımcı: Grant Hill. Senaryo: James Jones'un aynı adlı romanından uyarlayan Terrence Malick. ABD yapımı. Dağıtımcı: Özen Film. Gösterim Tarihi: Şubat.
Film, 2. Dünya Savaşı sırasında hayatta kalma mücadelesi verirken iç dünyalarına ve kendilerine ait önemli keşifler yapan bir grup erkeğin Guadalcanal'daki serüvenlerini anlatıyor. Öykü, askerlerin savaşa katılmak üzere gemilerle yola çıkmalarıyla başlar, karaya ayak basmaları ve savaştan sonra sağ kalanların geri dönmesine kadar sürer. Japonlara karşı koymak için Pasifik Adaları'nda önemli bir noktada yerleştirilmiş askerlerin bu savaş esnasında kendilerini ezen bir stresle ve hatta şeytanca düşünceleriyle bile başetmek zorunda olduklarını, duygu ve düşüncelerinin her geçen gün gelişmesini ve değişmesini de inceliyor. Bir süre sonra her biri onları biraraya getiren bazı politik amaçlar uğruna savaştıklarını unutur ve sadece hayatta kalmak ve yanı başlarındaki arkadaşlarını kurtarmak için savaşmaya başlarlar, kendileri ve çevrelerindeki dünyaya ait her şeyi sorgularlar.
Guadalcanal tüm ekibin toplanacağı bir mekan olmadığından çekimler Queensland'da yapılmış. Guadacanal'da ise çekimlerin dört haftalık kısmı yapılmış. Filmin yapımcıları görüntülere gerçeklik katmak için Avustralya'daki sete Solomon adasındaki Malezyalı yerlileri getirmiş.
NOTLAR: 70'li yıllarda çektiği "Badlands" ve "Days of Heaven" filmlerinden sonra sinemayı bırakan Terence Malick'in geri dönüş filmi. Yılın en çok beklenen projesi olduğunu söyleyebiliriz. İddialara göre Oscar'ların da en büyük adaylarından biri.

KUŞATMA
THE SIEGE
Yönetmen, Yapımcı, Senaryo: Edward Zwick. Oyuncular: Denzel Washington, Annette Bening, Bruce Willis. Yapımcı: Lynda Obst. ABD yapımı. Dağıtımcı: Özen Film. Gösterim Tarihi: 19 Şubat.
Anthony Hubbard (Denzel Washington), New York polis departmanının terörle mücadele bölümünün şefidir. Şehri tehdit eden ve her geçen gün daha da tehlikeli hale gelen bir güce karşı koymak zorundadır. Elise Kraft (Annette Bening) ise CIA'de çalışan bir uzmandır ve yaptığı iş, ülkesinin dış politikasını, özellikle de Arap-Amerikan ilişkilerini ilgilendirdiği için çok daha karmaşıktır. Terör şehirde kol gezmeye başlayınca bu ikili birlikte çalışmaya zorlanırlar. Fakat eldeki kuvvetlerin yeterli olmadığına karar veren Başkan, askeri güçleri yardıma çağırır. General William Devereaux (Bruce Willis), Amerikan ordusunu bir şehrin sokaklarına çıkarmanın çok tehlikeli olduğunu bilen bir askerdir. Bu

"Kuşatma"

AYIN FİLMLERİ

"Meleklerin Düş yaşamı"

fikre karşı çıksa da sonunda bir asker üslerinin emirlerini yerine getirmek zorundadır. Ve hatalar bu şekilde başlar... Üçüncü kez Denzel Washington'la çalışan yönetmen Edward Zwick, "Glory", "Courage Under Fire", "About Last Night", "Legend Of Fall", "Leaving Normal" filmlerini yönetti.

NOTLAR: Siyasi gerilim türünde tipik bir A sınıfı Hollywood filmi. Fazla bir şey umut etmeden vakit geçirmek için birebir...

MELEKLERİN DÜŞ YAŞAMI
LA VIE REVEE DES ANGES

Yönetmen: Erick Zonca. Oyuncular: Elodie Bouchez, Natacha Regnier, Gregoire Colin, Jo Prestia, Patrick Mercado. Görüntü Yönetmeni: Agnes Godard. Senaryo: Erick Zonca, Roger Bohbot. Yapımcılar: François Marquis, Michel Saint Jean. Fransa yapımı. Dağıtımcı: Denk Sinema. Gösterim Tarihi: 19 Şubat.

"Meleklerin Düş Yaşamı", birbirinden farklı iki genç kızın dünya ile kurdukları ilişkileri ve kurmaya çabaladıkları yaşamı anlatıyor. 20 yaşındaki bir genç kız olan İsa (Elodie Bouchez), tüm eşyasını bir sırt çantasına koyarak şehirden şehire dolaşır. Her şehirde ufak tefek işler bularak yaşar ve yaşamın güçlüklerine, iyimser bir dünya görüşüyle karşı koymaya çalışır. Nereye giderse gitsin, kendi doğallığıyla içinde taşıdığı umutları, cömertliği ve sabrıyla birşeyler inşaa etmeye çalışır. Son durağı olan Lille kentinde, kendisi gibi yalnız yaşıtı Marie (Natacha Regnier) ile tanışır. İki genç kız birlikte yaşamaya başlarlar. Marie kişilik olarak İsa'dan çok farklıdır. İçine kapanık ve isyankardır. Bar sahibi olan genç bir adamla girdiği ilişki yaşamını daha da karışık bir hale getirir.

15 yaşında film yönetmeni olmaya karar veren Erick Zonca, 30 yaşında kazandığı bir bursla sinemaya adım attı. Yönetmen yardımcılığı yapan ve TV belgeselleri hazırlayan Zonca'nın bu filmi, ilk uzun metrajlı denemesi.

NOTLAR: Yurtdışında iyi eleştiriler almıştı. Ayın sürprizi olabilecek bir film.

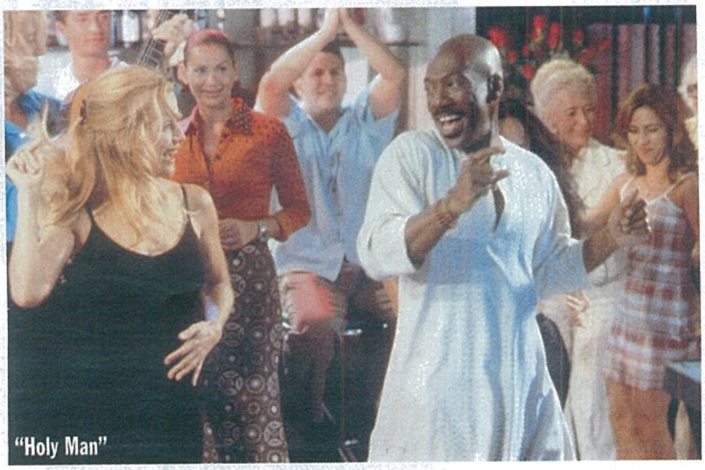
HOLY MAN

Yönetmen: Stephen Herek. Oyuncular: Eddie Murphy, Jeff Goldblum, Kelly Preston, Robert Loggia, Jon Cryer, Eric McCormack. Görüntü Yönetmeni: Adrian Biddle. Yapımcılar: Roer Birnbaum, Stephen Herek. Senaryo: Tom Schulman. ABD yapımı. Dağıtımcı: UIP. Gösterim Tarihi: 19 Şubat.

GBSN (Good Buy Shopping Network) adlı televizyonla alışveriş kanalının yöneticisi olan Ricky Hayman'ın (Jeff Goldblum) herkesi kıskandıracak bir yaşamı vardır. Miami'deki lüks bir konutta yaşar, pahalı giysiler giyer ve her gece birbirinden güzel ve çekici kadınlarla birlikte olur. Ancak bir gün kanal el değiştirir ve kanalın yeni sahibi McBainbridge (Robert Loggia) yanında Kate Newell (Kelly Preston) adlı bir medya analizcisiyle çıkagelir. Yeni patron ondan kanalın kötüye giden mali durumunu düzeltmesini ister. Ricky satışları canlandırmak için yaratıcı bir fikir bulmadığı taktirde bu lüks yaşama veda etmek zorunda kalacaktır. Bir gün tesadüfen sokaklarda seyyar satıcılık yaparak geçinen bir "guru" ile (Eddie Murphy) ile tanışan Ricky'nin aklına parlak bir fikir gelir. Bu karizmatik sokak gurusunu kendi televizyon şovuna çıkarmayı düşünür. Eğer her şey yolunda giderse guru'nun bir anda televizyonla satışın üstadlarından biri olması işten değildir.

"Holy Man"in çekimleri Miami'deki çeşitli mekanlarda 16 haftalık bir çalışmayla gerçekleştirilmiş. Yapımcıların karşılaştığı zorluklardan biri televizyon kuruluşunun iç mekan setlerinin oluşturulması olmuş. Kurulacak setlerin bir televizyon stüdyosunda var olan yönetim odalarını, soyunma odalarını, prodüksiyon odalarını ve çekim setlerinin tümünü kapsaması gerekiyormuş. Sonunda bir video danışmanıyla anlaşılmış ve 140 televizyon monitörünün aynı anda çalışmasıyla bir aylık sürede çekimler tamamlanmış.

NOTLAR: Eddie Murphy "Doktor Dolittle"den sonra sosyal taşlama türünde bir komediyle bir kez daha karşımızda.

"Holy Man"

"Sapık"

SAPIK
PSYCHO

Yönetmen: Gus Van Sant. Oyuncular: Vince Vaughn, Anne Heche, Viggo Mortensen, Julianne Moore, William H. Macy. Görüntü Yönetmeni: Chris Doyle. Yapımcılar: Brian Grazer, Gus Van Sant. Senaryo: Joseph Stefano. ABD yapımı. Dağıtımcı: UIP. Gösterim Tarihi: 12 Şubat.

Hayatının tekdüzeliğinden sıkılan Marion Crane adlı genç ve güzel bir kadın, hayatında değişiklik yapmak için patronunun parasını çalarak kenti terk eder. Gece çöktüğünde gözlerden uzak bir motele rastlayınca orasını bir sığınak olarak görür. Marion yanlış zamanda yanlış yerde bulunmanın bedelini en ağır şekilde ödeyecek ve psikopat bir katilin kurbanı olacaktır. Bates

"Batı Beyrut"

Motel'in sahibi Norman Bates de sakin bir yapıda görünmesine karşın ruhunun derinliklerinde Ödip Kompleksi yatmaktadır ve özellikle kesici mutfak aletleriyle iğrenç şeyler yapmaya karşı eğilimi vardır. Norman'ın annesi Bayan Bates de esrarengiz bir kadındır. İnzivaya çekilmiş bir görüntüsü olan bu kadının, utangaç ve hassas oğlu Norman'ın üzerinde yıkıcı bir etkisi vardır.

1960'ta Alfred Hitchcock'un çektiği "Sapık"ın orijinal senaryosuna bağlı kalınarak çekilen filmin yönetmeni Gus Van Sant, aynı sahneleri aynı biçimde yeniden çekme yoluna gitti. Günümüz film yapım tekniklerinin de kullanıldığı filmde, Sant'ın değiştirdiği sahnelerden biri açılış sahnesi. Ancak Sant bunu Hitchcock'un bir arzusunu yerine getirmek için yapmış. Hitchcock "Sapık"ı yaparken Phoenix'teki motelin çekimlerini helikopterden yapmak istemiş ancak o günlerde helikopter çekimleri teknolojisi yeni keşfedildiğinden, denendiği halde başarılı bulunmadığı için, açılış sahnesini kendi arzusu dışında yapmak zorunda kalmış.

NOTLAR: Dergimizin bu ayki sayfalarında yönetmen Gus Van Sant'la yapılmış bir söyleşi bulabilirsiniz. Van Sant, Hitchcock'un filmini birebir uyarladığını iddia ediyor.

BATI BEYRUT
WEST BEYROUTH

Yönetmen: Ziad Doueiri. Oyuncular: Rami Doueiri, Mohamad Chamas, Rola Al Amin, Carmes Lebbos, Joseph Bou Nassar, Liliane Nemry, Leila Karam. Görüntü Yönetmeni: Ricardo Jacques Gale. Yapımcı: Bjorn Eivind Aarskog. Senaryo: Ziad Doueiri. Lübnan yapımı. Dağıtımcı: Belge Film. Gösterim Tarihi: 5 Şubat.

13 Nisan 1975 Lübnan İç Savaşı'nın ilk günü... Bir Filistin otobüsündeki tüm yolcular Beyrut'un müslüman kesiminde yaşayan iki genç olan Tarık (Rami Doueiri) ve Ömer'in (Mohamad Chamas) gözleri önünde militanlar tarafından katledilir. Hıristiyanlar'ın Doğu Beyrut'u ele geçirmesiyle bu bölge ülkenin ve halkın sembolü haline gelmiştir. Tarık ve Ömer bu trajediyi yok sayarlar ve May adındaki Hıristiyan kızla günlerini şehirde macera arayarak geçirirler. Buldukları Süper 8 kamerayla savaş meydanını oyun bahçesine çevirirler. Ancak Müslümanlarla Hıristiyanların o güne kadar barış içinde yaşadıkları genelev bölgesi Quarter des Olivers'teki ilişkiler bile bu din çelişkisinden etkilenir. Savaşın bu ilk yılını hayatlarının ilk aşk macerası içinde umursamadan geçiren bu iki arkadaş, yavaş yavaş kendilerini şiddetin içine çekilmiş bulur. Kendi çocukluğuyla filmdeki karakterler arasında birçok ortak yön olduğunu belirten yönetmen Ziad Doueiri, kişisel olarak savaşla ilgili çok trajik bir izleniminin olmadığını söylüyor. "Geriye dönüp Lübnan İç Savaşı'nda geçen çocukluğuma baktığımda iyi hatıraların kötüleri sildiğini görüyorum. Savaşın ilk yıllarında ailemin huzursuz hallerine karşın kendim korkuyu hissetmiyordum. Çünkü yüreğimde korkuyla doğmamıştım, bunu sonradan edindim. Ancak fazla geçmeden savaşın ölümle, ölümün de korkuyla bağlantılı olduğunu anladım."

NOTLAR: Az sayıda sinemada gösterilecek bir siyasal sinema örneği. Ayın sürprizlerinden olabilir.

"Bıçağın iki yüzü"

BIÇAĞIN İKİ YÜZÜ
BLADE

Yönetmen: Stephen Norrington. Oyuncular: Wesley Snipes, Stephen Dorff, Kris Kristofferson, N'Bushe Wright, Donal Logue, Udo Kier, Arly Jover, Traci Lords, Kevin Patrick Walls. Görüntü Yönetmeni: Theo Van De Sande. Yapımcılar: Peter Frankfurt, Wesley Snipes, Robert Engelman. Senaryo: David S. Goyer. ABD yapımı. Dağıtımcı: Warner Bros. Gösterim Tarihi: 12 Şubat.

Blade (Wesley Snipes), insanüstü özelliklere sahip, bir şeytan kadar kurnaz ve yaşamını vampirlerle mücadeleye adayan yarı insan, yarı vampir bir karakterdir. Bunun nedeni annesinin Blade'e hamileyken bir vampirin saldırısına uğramasıdır. Gündüz diğer insanlar gibi sokaklarda gezinen Blade, gece olunca sezdirmeden avına yaklaşır ve sahip olduğu güçleri kullanarak düşmanlarını yok eder. Blade'in bütün mücadelesi, gizlice örgütlenerek insanlığı ele geçirmek isteyen ezeli düşmanı Deacon Forts'u (Stephen Dorff) alt etmektir. Blade, insanlığı korumak için tüm gücünü ve elinden hiç düşürmediği keskin bıçağını kullanmak zorundadır.

AYIN FİLMLERİ

"Yan Odadan Melodiler"

Aksiyon, macera filmlerinden komedi ve dramaya kadar pek çok filmde rol alan Wesley Snipes bu filmde yarı insan yarı vampir olarak karşımıza çıkıyor. Snipes, "Wildcast", "Money Train", "Demolition Man" ve "One Night Stand" gibi filmlerde rol aldı.

NOTLAR: Snipes ve Dorff'u biraraya getiren aksiyon ve şiddet ağırlıklı bir vampir filmi. Türün meraklıları kaçırmasın.

YAN ODADAN MELODİLER
MUSIC FROM ANOTHER ROOM

Yönetmen: Charlie Peters. Oyuncular: Jude Law, Gretchen Mol, Brenda Blethyn, Jennifer Tilly. Yapımcı: Brad Krevoy. Senaryo: Charlie Peters. ABD yapımı. Dağıtımcı: Özen Film. Gösterim Tarihi: 5 Şubat.

5 yaşındaki küçük Danny (Jude Law), doktor olan babasının yanında olduğu bir sırada bir kız çocuğunun doğumuna yardım eder. Yeni doğan bebeği kucağına alan Danny, bu güzel yaratığa hayran olur. Ve ilk tepkisi büyüyünce onunla evleneceğini söylemesidir. Danny, İngiltere'de geçirdiği 25 yıl boyunca bu bebeği düşünür ve eve geri döndüğünde bu genç ve güzel kadına bir kez daha aşık olur. Anna ise şimdi genç ve başarılı bir adamla nişanlıdır. Bu durum, onun hem kendi duygularını gizlemesine hem de Danny'nin sevgisine cevap vermesine engel olur. Anna'nın annesiyse bir anda ailelerine giriveren bu farklı genç adamı kabul etmeye hazırdır. "Music From Another Room", genç bir erkeğin gerçek aşkın peşinden koşmasını anlatıyor.

NOTLAR: Gretchen Mol ve Jennifer Tilly gibi genç kuşaktan güzellerin şenlendirdiği film, hikayesiyle dikkat çeken düşük bütçeli bir karakter draması.

OMUZ OMUZA
STEPMOM

Yönetmen: Chris Columbus. Oyuncular: Julia Roberts, Susan Sarandon, Ed Harris, Jena Malone. Görüntü Yönetmeni: Donald M. Mc Alpine. Yapımcı: Wendy Finerman, Mark Radcliffe, Michael Barnathan. Senaryo: Gigi Levangie, Jessie Nelson, Steven Rogers, Karen Leigh Hopkins, Ron Bass. ABD yapımı. Dağıtımcı: Warner Bros. Gösterim Tarihi: 19 Şubat.

Isabel (Julia Roberts), kariyerine önem veren ve bunun için çalışan bir kadındır. Ancak erkek arkadaşı Luke'un (Ed Harris) önceki evliliğinden olan iki çocuğuna istemeden üvey annelik yapmak zorunda kalır. Luke'un çocukları Anna 12, Ben ise 7 yaşındadır. Isabel ve çocuklar karşılıklı olarak birbirlerini sevmemelerine rağmen Luke nedeniyle birbirlerine katlanırlar. Çocukların gerçek annesi Jackie (Susan Sarandon) ise kendini çocuklarına adamıştır.

Hafif de olsa...

"Omuz Omuza"

Jackie'nin ölümcül bir hastalığı olduğunun keşfedilmesi ve Luke'un Isabel ile ilişkisinin son derece ciddi olduğunun anlaşılmasıyla her iki kadın da anlaşmazlıkları bir kenara bırakarak tüm dikkatlerini aileyi korumaya yöneltir. Modern bir ailede yaşanabilecek sorunları çarpıcı bir doğallıkla anlatan film boyunca iki zıt kutbu oluşturan, bağımsız ve güçlü iki kadının karşılıklı uzlaşma arayışlarına tanık olacağız.

NOTLAR: Susan Sarandon ve Julia Roberts'ın ilk kez biraraya geldiği film duygusal bir karakter draması.

DEVLET DÜŞMANI
ENEMY OF THE STATE

Yönetmen: Tony Scott. Oyuncular: Will Smith, Gene Hackman, Jon Voight, Regina King, Loren Dean, Jake Busey, Barry Pepper, Gabriel Byrne. Yapımcılar: Don Simpson, Jerry Bruckheimer. Senaryo: David Marconi. Görüntü Yönetmeni: Dan Mindel. Dağıtımcı: UIP. Gösterim Tarihi: 5 Şubat.

"Devlet Düşmanı", istemeyerek birtakım gizli bilgilerin sahibi olan ve bunun sonucunda Birleşik Devletler Kongresi üyelerinden birinin öldürülmesi olayına adı karışan masum bir adamı ve onu kurtarmaya çalışan bir hükümet ajanını konu alan hızlı, tempolu bir aksiyon-gerilim filmi. Yıllar sonra eski bir arkadaşına rastlaması sonucunda adının bir cinayet olayına karışmasıyla Robert Clayton Thomas adlı bir avukatın (Will Smith) hem mesleki kariyeri hem de aile hayatı bir anda altüst olur. Devlet Bakanlığı'nda görev yaparken geçici olarak Ulusal Güvenlik Ajansı'na yönetici olarak atanan Thomas Brian Reynolds (Jon Voight), kendisine bağlı bu birimin geniş kaynaklarını mükemmel bir suç işlemekte kullanmış ve üzerini de çok iyi bir şekilde örtmeyi başarmıştır. İçine bazı politik simaların da karıştığı bu cinayetle suçlanan avukat Dean'in, suçsuzluğunu kanıtlamak için tek umudu o güne kadar hiç karşılaşmadığı, Brill (Gene Hackman) adıyla bilinen eski bir istihbarat görevlisidir.

NOTLAR: Filmle ve Will Smith'le ilgili daha geniş bilgiyi dergimizin ilerleyen sayfalarında bulabilirsiniz.

PRENS VALIANT
PRINCE VALIANT

Yönetmen: Anthony Hickox. Oyuncular: Stephen Moyer, Katherine Heigl, Thomas Kretschmann, Edward Fox, Anthony Hickox. Yapımcı: Carsten Lorenz. Senaryo: Anthony Hickox, Carsten Lorenz. ABD yapımı. Dağıtımcı: Özen Film. Gösterim Tarihi: 26 Şubat.

Kral Arthur'un (Edward Fox) şeytan ruhlu kızkardeşi Morgan Le Fey, Viking askerlerini büyücü Merlin'in tabutunu gömülü olduğu yerden çıkarmakla görevlendirir. Böylece dünyanın en güçlü büyülerinin yazılı olduğu büyü kitabını ele geçirecektir. Şimdi tek ihtiyacı olan şey Camelot'daki Excalibur adlı kılıçtır. Camelot'ta düzenlenen Yuvarlak Masa Şövalyeleri'nin at üstünde yaptıkları geleneksel müsabakalarda Orkney'li Sir Gawain (Anthony Hickox), Ord Prensi Arn'ı, Gal Prensesi Iliene (Katherine Heigl) ile evlenebilmek için düelloya davet eder. Arn Prensi tarafından atından düşürülen Sir Gawain bu müsabakadan yaralı çıkmıştır. Onun en yakın arkadaşı ve şövalyesi Valiant (Stephen Moyer) ise efendisinin onurunu korumak için kendini ortaya koyar. Valiant, Gawain'in asillere özel kıyafetlerini giyer ve armasını kuşanır. Fakat tam Prens Arn'ı yenecektir ki Excalibur çalınır. "Prince Valiant", Kral Arthur'un destansı saltanatını anlatan Harold R. Foster'in 1937'de yazdığı hikayeyi temel alıyor. Filmin çekimi için hiç bozulmamış, tamamen doğal ortamını koruyan etrafı parklar ile çevrilmiş mekanlar kullanılmış.

NOTLAR: Tarihsel fonda geçen bir aksiyon. Kılıç şıkırtılı filmleri sevenlere...

AŞKIN GÜCÜ
WHAT DREAMS MAY COME

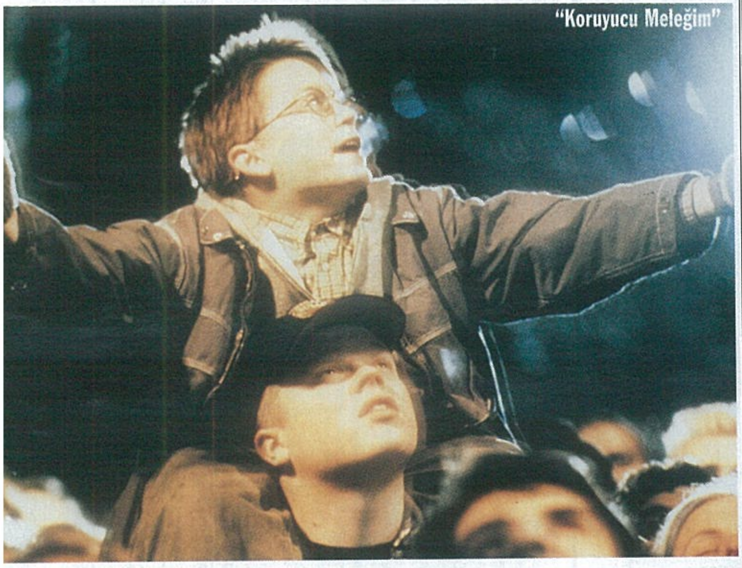
Yönetmen: Vincent Ward. Oyuncular: Robin Williams, Cuba Gooding Jr., Anabella Sciorra, Max Von Sydow. Görüntü Yönetmeni: Eduardo Serra. Yapımcılar: Stephen Simon, Barnet Bain. Senaryo: Richard Matheson. Dağıtımcı: Pinema. Gösterim Tarihi: 5 Şubat.

Chris Nielsen (Robin Williams), eşi Annie'ye (Annabella Sciorra) sınırsız bir aşk besler. İlk tanıştıkları günden beri nerdeyse tek bir ruhta birleşmişlerdir. Chris, feci bir trafik kazası sonucu öbür dünyaya göçer ve her şeyden çok sevdiği karısından ayrılmak zorunda kalır. Chris'in nefes kesen görsel mekanlarla bağlantısı, önceleri bulmaca gibidir. Fakat kısa bir süre sonra öbür dünyadaki yol göstericisi Albert ona şöyle der: "Sen kaybolmadın Chris, sadece

"Prens Valiant"

AYIN FİLMLERİ

"Koruyucu Meleğim"

öldün".
Chris'e göre cennete çıkan yol, Annie'nin çizdiği görkemli resimlerden geçer. Bu boyaların dünyasında bir zamanlar Annie ile paylaştığı duygu yüklü anıları ve hayalleri yeniden yaşadığı için mutludur. Fakat zamanla Chris, burada bile eşinden ayrı olduğu için kendini yalnız hisseder. Annie de yeryüzünde Chris'in yokluğuna dayanamayarak onun yanına gitmeye karar verir. Chris, Annie'nin ölümünden haberdar olur; ancak ikisinin birlikte olabileceği tek yer cehennemdir... Ve Chris'in çok sevdiği karısı Annie'ye kavuşması için cehenneme gitmeyi göze alması gerekir.
NOTLAR: Bu ay geniş kapsamlı bir biçimde ele aldığımız "Aşkın Gücü" ile ilgili daha geniş bilgileri ve Robin Williams'la yapılmış bir söyleşiyi iç sayfalarımızda bulabilirsiniz.

KORUYUCU MELEĞİM
THE MIGHTY
Yönetmen: Peter Chelsom. Oyuncular: Sharon Stone, Elden Henson, Kieran Culkin, Gena Rowlands, Harry Dean Stanton, Gillian Anderson, Meat Loaf, James Gandolfini, Joe Perrino. Görüntü Yönetmeni: John De Borman. Yapımcılar: Jane Startz, Simon Fields, Don Carmody. Senaryo: Rodman Philbrick'in "Freak The Mighty" isimli romanından uyarlayan Charles Leavitt. Dağıtımcı: Film Pop. Gösterim Tarihi: 5 Şubat.
13 yaşındaki Kevin (Kieran Culkin) zeki ve hayal gücü kuvvetli bir çocuktur ancak ayaklarından özürlü olduğu için yaşıtlarıyla iletişim kuramaz. Kevin'in gerek hayal dünyasında acımasız ejderhalarla yaptığı savaşlarda, karanlık güçlerle girdiği mücadelelerde gerek gerçek hayatta yaşadığı maceralarda ona yoldaşlık edecek bir arkadaşa ihtiyacı vardır. Kevin'in en büyük desteği ve hayatındaki tek varlık ise annesi Gwen'dir (Sharon Stone). Kevin'in yaşamı, yaşıtlarına göre oldukça iri boyutlara sahip olan ve bu yüzden de hep dışlanan Max (Elden Hanson) ile tanışınca aniden değişir. Her ikisi de farklı hikayelere sahip olmalarına rağmen sevgi, fedakarlık ve arkadaşlık onları birleştirir. Artık onlar için imkansız bir şey yoktur çünkü onlar birbirlerinin "koruyucu meleğidir".
Şubat 1997'de başlayan çekimler on hafta Toronto'da, on hafta da Cincinatti'de gerçekleştirilmiş. Eylül sonundan öteki Nisan'a kadar geçen süreyi kapsayan filmin çekimleri sırasında oyuncuların karşılaştığı en büyük zorluk dondurucu soğukta yazlık giysilerle dolaşmaları olmuş. Teknik ekip için kış aylarındaki çekimlerin arasına sonbahar ve ilkbaharı yerleştirmek çok zor olmuş. Örneğin kış çekimleri için yapılan buzlar ve suni karlar bir gün sonraki çekimler için eritilmiş.
NOTLAR: Daha çok oyuncularıyla dikkat çeken çoluk çocuk hep beraber seyredilecek bir aile filmi.

BOX OFFICE

03 OCAK - 11 OCAK 1999

FILM	HAFTA SAYISI	HAFTALIK HASILAT	TOPLAM HASILAT
A B D		(milyon $)	(milyon $)
1. A Civil Action	2	15.16	15.45
2. Patch Adams	2	12.68	83.50
3. Mesajınız Var	3	8.10	90.10
4. Omuz Omuza	2	7.90	62.00
5. Mısır Prensi	3	6.07	74.86
6. Mighty Joe Young	2	5.04	34.83
7. A Bug's Life	7	4.72	142.95
8. Shakespeare In Love	4	4.08	31.86
9. The Faculty	2	4.08	31.86
10. Devlet Düşmanı	7	3.11	101.44
11. Star Trek IX: Insurrection	4	2.96	63.02
12. Waking Ned Devine	7	1.95	9.44
13. The Waterboy	9	1.63	152.28
14. Rugrats	7	1.43	91.11
15. The Thin Red Line	2	1.27	2.48
İ N G İ L T E R E		(milyon £)	(milyon £)
1. Star Trek: Insurrection	1	4.49	4.49
2. Devlet Düşmanı	1	2.50	7.58
3. Mısır Prensi	2	1.01	5.61
4. Maskeli Kahraman Zorro	3	1.00	7.16
5. Komik Tuzak	3	0.86	5.58
6. Bitirim ikili	4	0.60	10.58
7. Aşkın Gücü	1	0.59	1.65
8. Babe: The Pig In The City	4	0.42	5.22
9. Karınca Z	8	0.34	16.05
10. Aşk ve Para	5	0.14	5.06

ELEŞTİRİ

★ KÖTÜ ★★ ORTA ★★★ İYİ ★★★★ ÇOK İYİ ★★★★★ BAŞYAPIT

KRİTİK ALINTI

"Leoparın Kuyruğu"

"Yönetmenin ve ekibinin hem doğrudan sol bir izleyici kitlesini hedefleyip hem de onları, filmin kahramanları gibi, eblehler sınıfına sokma pervasızlığı inanılır gibi değil. Yönetmenin ve ekibinin 'Fazla ileri gittik, morukları fazla kızdırmadan iki de halk ve devrim diyaloğu koyuverelim' hesabı zaten yaşanan maddi sıkıntılardan dolayı zorluklarla çekilen filmi amatör bir devrimciler parodisine dönüştürüyor..."

TUĞRUL ERYILMAZ - Radikal Cumartesi

ELEŞTİRMENLERİN YILDIZ TABLOSU

	Mehmet Açar	Cem Altınsaray	Tunca Arslan	Sungu Çapan	Atilla Dorsay	Tuna Erdem	Kutlukhan Kutlu	Sevin Okyay	Uygar Şirin	Alin Taşçıyan	Uğur Vardan	Burçin Yalçın
Taksi	★★	★★	★★★	★★★	★★★	★★	★★	★★	★	★★	-	-
Tutku	★★	★★★	★★	★★★	★★★	★★★	★★	★★★	★★	★	-	★★★
Güvercinin Kanatları	★★	★★★	★★	-	-	-	-	-	-	★★	★★★	★★★
Asker	★★	-	★	-	-	★★	★	★★	★	-	★★	★★
Leoparın Kuyruğu	★★★	-	★	★★	★★★	★	★★	★	-	★★	★★	★★★
Son Umut	★★	★★	★	-	★	-	★	★★	★	★★	★★	-
Sonsuza Dek	★★★	★★	-	★★	-	-	★★	-	-	-	★★★	-
Ronin	★★	-	★★	★★	★★★	-	★★★	★★★	★	★★★	★★	★★★
Aşk ve Para	★★★★	★★★★	★★	★★★	★★★	★★★★	★★★★	★★★★	★★★	★★★	★★★★	★★★
Her Şey Çok Güzel Olacak	★★★	★★★★	★★★	★★	★★★	★★★	★★★	★★	★★★	★★	★★★	★★
Ah Mary! Vah Mary!	★★★★	★★★	-	★★	★★	★★	★★	★★	★	★★★★	★★★	-
Rastlantının Böylesi	★★	★★	★★	★★	★★	★★	★★	★★	★★★	★★	-	-
Joe Black	★★	★★	-	-	-	-	-	★★	★	-	-	-
I Want You	★★★★	★★★★	-	★★	★★★★	-	★★★★	★★★★	-	★★★★★	★★★★	-
Dr. Doolittle	★★	-	★	★	★★★	★★	-	-	-	★★	-	-

Koyu renkte olan bantlar en yüksek yıldız ortalamasına sahip olan filmleri gösterir.

"KÜÇÜCK TUŞLAQLA
UPUZN BİR NUMARA ÇEVİR:MEY!
HİÇ DNEDİNİZ Mİ ?"
İDEAL ÖLÇÜLER PERFORMANSIN VE İDEAL ÖLÇÜLERİN MÜKEMMEL BİLEŞİMİ ŞİMDİ PARMAKLARINIZIN UCUNDA. KÜÇÜKLÜĞÜ VE ŞIKLIĞIYLA ALCATEL ONE TOUCH POCKET, BİR TELEFONDA BULUNMASI GEREKEN HERŞEYİ İÇERİYOR: ÇOK HAFİF, 20 MİLİMETREDEN DAHA İNCE VE EKSTRA-BÜYÜK EKRANIYLA ÇOK DAHA KULLANIŞLI. GEREKTİĞİNDE ÇOK DA SESSİZ: ATIN CEBİNİZE, SESSİZ TİTREŞİM SİSTEMİ ARANDIĞINIZDA SİZİ UYARSIN.
AYRINTILI BİLGİ İÇİN: www.alcatel.com ER-TEL: (0212) 287 67 67 PBX K.V.K: (0216) 410 85 00 PBX
ONE TOUCH
Pocket
11.6 cm
5.9 cm
BE A TOUCH AHEAD*
* BİR DOKUNUŞ ÖNDE OLUN
ALCATEL

Rachel Weisz, sonunda layığını bulmuş gerçek bir güzellik. Bir daha bir daha görmek isteyeceğiniz cinsten hem!

I WANT YOU *İçeriğe rağmen tekniğin konuştuğu, gerilimin film süresince yakanızdan sürüdüğü, çarpıcı, heyecan verici bir film...*

Bir filmin yolunu neden gözlersiniz? Vizyona gireceği günü neden kafanızda bir yerlere not eder, ileriye dönük bir lüksü vazife edinirsiniz? Genelde sinemayı sevmekle açıklanabilecek bu durum, özelde başkaca nedenlere de yaslar sırtını büyük ölçüde. Sinemayı kavramış bir insansanız, öncelikli motivasyonunuz yönetmen olacaktır. Belki ilgi duyduğunuz, gönlünüzde özel bir yer tahsis ettiğiniz bir oyuncu da hatırı sayılır bir hevesin müsebbibi olabilir. Ya da ne; söz konusu film hakkında değer atfettiğiniz kimi referansların ağzından kulağınıza çalınan olumlu izlenimler, bir fragman, belki bir afiş...

Önümüzde duran film, tüm bu özellikleri bünyesinde barındıran, gelin arabası gibi göz kamaştıran, fena halde içimizi gıdıklayan bir filmdi. Gördükten sonra da izlenim edinmekte, bahis oynamakta her zaman hataya düşmediğimizi, kimileyin isabet de kaydettiğimizi bir daha gördük ve kendimizi daha çok sevdik. Geçtiğimiz sezon "Welcome to Sarajevo"yla, alan memnun veren memnun bir ruh haliyle uğurladığımız Michael Winterbottom'ı, bu defa marazi bir aşk ve cinayet öyküsü olan "I Want You" ile ağırlıyoruz. Kendisi "Butterfly Kiss" ve "Jude" ile de sabit olduğu üzere zamanımızın sinemasına en hakim, en yetenekli genç yönetmenlerinden birisi. Araçları, olanakları elverdiği ölçüde seyirciyi memnun edebilecek bir sinemacı olduğunun ipuçlarını son filmi ile iyiden iyiye haykırmıştı. Şimdi önümüze uzattığı paketin içinden çıkansa, genç işi, sürükleyici, heyecan verici bir sinema.

Küçük bir sahil kasabasının dingin atmosferi, kasabaya hesaplı bir şekilde geldiği gözlerinden okunan gencin yol açtığı gerilim ile bükülür. Kasabada yaşayan özgür ruhlu kuaför kızın, diline ket vurmuş yabancıl bir çocuğun ve onun seks düşkünü, kulüp şarkıcısı ablasının gündelik "koşuşturma"larına ortak oluruz. Suskun çocuğun da, kuaför kızın da öyküsünü ele veren en ufak bir ipucuna denk gelmeyiz önce. Vakıf olmamıza izin verilen sadece gerilimin kendisidir. Hiç tanımadığımız insanların bulunduğu suspus bir ortama misafir olduğumuzda yaşadığımız cinsten. Gencin içeriden yeni çıktığını, şartlı tahliyeye tabi olduğunu öğreniriz derken. Kuaför kızın da birlikte olduğu DJ çocukla yaşadığı cinselliği acımasızca sınırladığını... Öte yandan genç adamla peşinde olduğu kuaför kızın kaçınılmaz karşılaşması, karşı koyamadıkları cinsel temasa ilişir gözümüz. Yönetmen kurduğu çok katmanlı gerilim yapısı vesilesi ile her ayrıntıya dair tahmin yürütmemizi tezgahlamıştır. Nihayetinde bizleri yanılsamalarımızla yüzleştirmek, şaşırtmaktır amacı. Çiftin her açıdan aşikar olan ortak geçmişlerinde bir bilinmeyen yatmaktadır. İlk akla gelen, yıllara dayanan bu saplantının altında, geçmişte tamama ermemiş bir cinsel birleşme olabileceğidir. Şimdiki zamanda kökünden halledilir bu sorun. Çok doğru bir oyunculukla. Ne var ki gerilim tüm şiddetiyle orada öyle durmaya devam etmektedir. Dahası vardır. Akranlarına ait özelliklerden yoksun çocuk, bunun diyetinde geliştirdiği meziyetleri aracılığıyla ilgisini yoğunlaştırdığı kuaför kıza ilişkin bulmacayı çözmeye sıvanır, her durumda sesleri kaydederek. Konuşmayan bir çocuğun sese olan alakası, bizim perdede sürüp gidene, tahminler yürüterekten ortak çıkmaya çalışan pasif kahramanlar olmamızla örtüşür. Çocuk, bebek yaşta ölü bulmuştur annesini bir küvette. Susmuştur. Ablası ile mahremiyetin olmadığı, bir yerde ensest vurgular içeren bir ilişkisi bulunması, büyüme çağında olduğu göz önüne alınırsa, gerçek bir anne figürü açlığına işaret eder. O bunun peşindedir. Genç adam sade aşktan değil, bilinmeyen bir sebepten üzerinde hak iddia ettiği kuaför kızın; kız ise varolan düzenin mevcudiyetinin peşindedir. Kritik olan karakterlerin hiçbiriyle özdeşleşememiş olmamızdır. Genç adam iyi de olabilir, kötü de. Keza kız da aynı şekilde. Sırlar sökün eder, bilinmeyenler, gözle görülmeyenler bir bir gün ışığına çıkar. Yıkım kapıyı çalar. Genç adam uğrunda hapis yattığı kızın ihanetini canıyla, suskun çocuk masumiyetiyle değişir. Ve kız kasabayı terkeder... Winterbottom, bu pek bir olağanüstülük taşımayan, insanı uçurmayan hikayeyi, iyi senaryo, iyi çözümler ve rahatlıkla olağanüstülük yakıştırılabilecek bir sinematografi ile değerlendiriyor. Kararlı bir gerilim baştan sona yakanızdan sürüyor ve inanın perdeye kusulan onca esrara rağmen hiçbir şey havada kalmıyor. Kieslowski filmlerinden tanıdığımız görüntü yönetmeni Slawomir Idziak, filmin ruhuna ve Winterbottom estetiğine tekabül eden enfes planlara imza atıyor. Bir tercih olarak filmin afişine kadar yansımış filtreleme tekniği, sinematografinin en bağlayıcı yanını oluşturuyor. Renkler sabit tonlarda ve üstüste binmeksizin kazınıyor perdeye. Kamera diz hizasından kuşbakışına, geniş açıdan, makroya bir işçilik sergiliyor. Özellikle suskun çocuğun öznel bakış açısından gözümüze yansıyanlar, büyüleyici bir deneysellik kokuyor. İçeriğe rağmen tekniğin bu denli öne çıktığı bir filmde müzik kullanımının ne denli belirleyici olabileceğinin pekala farkında olan Winterbottom, jenerikten sonra dahi peşinizi bırakmayan bir müzikle bezemiş filmini. Elvis Costello'nun sesinden dinlediğimiz tema parçasında olduğu gibi. Bir başka yazıyla filmin bambaşka artıları da konu edilebilir olasılıkla. İnsana iyi gelen, tam da bu zamanda görülmesi gereken bir film...

CEM ALTINSARAY

★★★★ **Yönetmen: Michael Winterbottom. Oyuncular: Rachel Weisz, Alessandro Nivola, Labina Mitevska, Luka Petrusic. Senaryo: Eoin McNamee. Görüntü Yönetmeni: Slawomir Idziak. Yapımcı: Andrew Eaton. Dağıtımcı: Özen Film. 15 Ocak**

"Kişisel olarak her daim itici bulduğum Helena Bonham Carter, hakkını yemeyelim, iyi bir oyunculuk ortaya koyuyor."

GÜVERCİNİN KANATLARI

Henry James uyarlaması olan film, türdaşlarının yanında vasat kalıyor.

Uzun bir suskunluk döneminden sonra özellikle "Dört Nikah Bir Cenaze"yle ayağa kalkan ve peşi sıra "Trainspotting," "The Full Monty" gibi örneklerle yoluna devam eden Britanya sineması, kazandığı güven duygusuyla başka bir alanı da (yeniden) kullanıma açtı: İngiliz edebiyatı... Bu grup içinde yer alan Thomas Hardy, örneğin Roman Polanski ("Tess") vasıtasıyla yıllar önce de sinemada kendine yer bulmuştu. Pembe dizi havasındaki romanları, daha çok BBC dizilerine malzeme veren Jane Austen da bu yeni dalgayla yeniden gündeme geldi. Ve en nihayetinde üç yapıtıyla Henry James: "Bir Kadının Portresi-Portrait of a Lady," "Kadınsı Duygular-Washington Square," "Güvercinin Kanatları-The Wings of the Dove."

New York'ta doğmasına karşın İngiliz topraklarında boy veren Henry James, aykırı çocuk olmuş ve ailesiyle bağlarını olabildiğince koparmaya çalışmıştı. 20 roman ve 120 öyküden oluşan külliyatında, T.S. Elliot ve Balzac etkilerine rastlandığı iddia edilir edebiyat çevrelerince. Sinemaseverlere sunulan ilk uyarlaması "Bir Kadının Portresi"nde önündeki seçenekleri elinin tersiyle iten ve sonuçta hiç de ummadığı bir erkekle evlenen ve mutsuzluğa doğru yolalan dik kafalı bir kadının, Isabel Archer'ın öyküsünü anlatıyordu. Bu klasik metni, çoklarının aksine bizce vasatın üzerinde bir filmle peliküle dökmüştü Yeni Zelandalı kadın yönetmen Jane Campion. Ardından yine bir başka kadın yönetmen Agnieszka Holland (bu kez kamera arkasındaki kişinin ülkesi Polonya'ydı) el atıyordu James dünyasına ve "Washington Square"ı izliyorduk. Thomas Hardy'yle benzer kaygıları taşıdığını gösteren bu yapıt, doğumu sırasında annesinin ölümüne neden olan Catherine Sloper'ın serüvenine davet ediyordu bizi. Metin, genel olarak sınıfsal değerlerin, hayatın gerçekleri karşısındaki açmazlarını anlatıyordu. Fakir bir gence aşık olan Catherine, damat adayı Morris'i bir türlü babasına kabul ettiremiyordu. Buna karşın baba Dr. Austin Sloper da, Morris'in, kızını sadece parası için sevdiği düşüncesindedir. Ve işin garibi, baba haklıdır. Gerçekten de yakışıklı Morris, pek de güzel olmayan Catherine'i parası için sever. Ortadaki hesap çok açıktır: Para, güzelliği satın alacaktır.

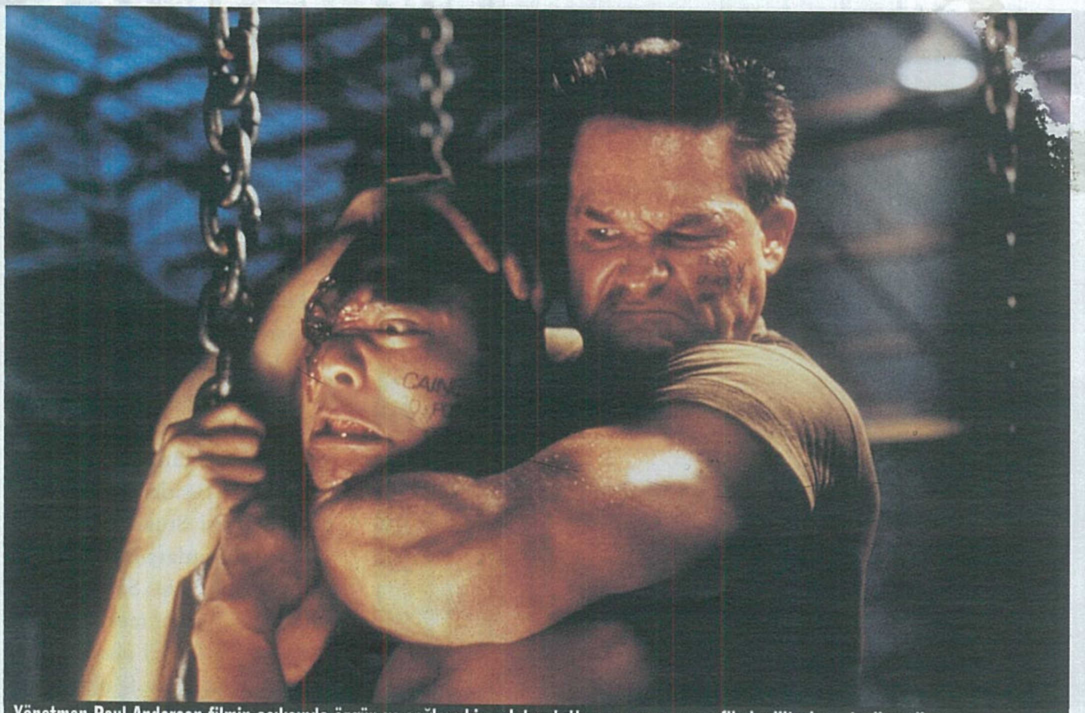
James, bu ahlâki kaymaları anlatırken, 19. yüzyıl romantizminden, 20. yüzyıl sonunda bile ders alınabilecek bir miras ortaya çıkarır. Peki ya "Güvercinin Kanatları?.."

Bizce bu üç uyarlama içindeki en zayıf film "Güvercinin Kanatları." Önce kısa bir özet geçelim: Geleceği belirsiz Kate, teyzesi sayesinde sosyetede tutunabilecektir. Sevdiği erkek olan Merton, orta sınıftan olunca problemler su yüzüne çıkar. Teyzenin tercihleri önemlidir. Tam bu sırada ortaya, Amerika'dan gelen güzel ve zengin Milly çıkar. Serüvenci ruhuyla dikkatleri çeken Milly, Kate ile Merton arasındaki ilişkiyi çözemeden genç adama aşık oluverir. Üçlü bir aşk oyunu gelişirken, Henry James de tezlerini satır aralarına dokur. Yine alt sınıf tarafından sevilen, ama mutluluğu üst sınıfın tercihlerine bağlı kafası karışık bir kahraman. Kraliçe Victoria dönemiyle birlikte "ağır" kapitalist düzene merhaba diyen toplum, Kate gibi iki arada bir derede karakterleri salar hayatın içine. Bir yandan klasik dağılımlar, bir yandan da yeni ekonomik modeller sonucu kendi değerlerine yabancılaşan, ya da yabancılaştırılan birey. Dolayısıyla sonuçları, onu da derinden sarsacak kararlara itilirler. Geride, yaptıklarının farkında ama artık dönüşü olmayan bir yola girmiş kirli kahramanlar kalır.

İlk çıkışını Beatles'ın pek bilinmeyen üyesi Stuart Sutcliffe'in öyküsünü anlattığı "Backbeat"le yapan Iain Softley, aynı döneme el atan meslektaşlarının çizgisini genel olarak yakalıyor elbette. Yine de filmin ağır ve hantal yapısı, zamanla handikaba dönüşüyor ve kimi bölümlerde sıkıldığınızı hissediyorsunuz. Oysa fonda ilerleyen ve kendini size hissettiren edebi lezzet, sanki çok iyi bir metnin aktarılması başarılamamış izlenimi veriyor. "Güvercinin Kanatları," klasik dönem filmi özelliklerini yerine getirirken, bu türe aşina olan ama yine de değişik arayışlara da kapısını aralayabilecek seyirciyi reddediyor. Sarsıcı olması beklenen finali bile yeterli etkiyi sağlamıyor. Oysa bu öykü, belki de başka bir ustanın (örneğin James Ivory) elinde, çoklarımızın yüreğini fazlasıyla burkar, bazılarımıza da mendil ıslatırdı. Lâkin ne Jane Austen uyarlamalarının sulu sepken havası, ne de diğer Henry James ve de Thomas Hardy uyarlamalarının çarpıcı hüznü bu kez salona uğramıyor. Kişisel olarak her daim itici bulduğum Helena Bonham Carter, hakkını yemeyelim iyi bir oyunculuk ortaya koyuyor (keza rol arkadaşları Linus Roache ve Alison Elliot da), fakat yine de aradığınız (ya da bizim aradığımız) kimya bu kez buluşmuyor. Başka sefere diyelim...

UĞUR VARDAN

★★★ **(The Wings Of The Dove) Yönetmen: Iain Softley. Oyuncular: Helena Bonham Carter, Linus Roache, Allison Elliot, Elizabeth McGovern, Michael Gambon, Alex Jennings. Görüntü Yönetmeni: Eduardo Serra. Yapımcılar: Stephan Evans, David Parfitt. Senaryo: Henry James'in aynı adlı eserinden uyarlayan Hossein Amini. Dağıtımcı: Film Pop. Gösterim Tarihi: 1 Ocak.**

Yönetmen Paul Anderson filmin açılışında özgün ve sağlam bir anlatım tutturuyor ama sonra filmi militarizme teslim ediyor.

ASKER *Anti-militarist olmaktan çok uzak, muhafazakar kodlarla dolu bir film.*

Çok yaygın bir kanıdır: bilimkurgu sineması "yarını" değil "bugünü" betimler. Özellikle Amerikan etiketli bilimkurgu filmlerin büyük çoğunluğu söz konusu olduğunda ise bu "tür" genellikle Amerikan sağ muhafazakar korku ve kaygılarını ve elbette ki ideolojisini sunar bizlere. Ve Amerika'nın sağ-muhafazakar ideolojisi -genelde- bu türün içerisinde idame ettirilir. Başka bir deyişle bu türde bireylere geleceğin karanlık ve korkunç yüzü gösterilir; bugünkü mevcut düzende ise yalnızca muhafazakar kurumların varolması bu karanlık gelecekten kurtulmanın tek yoludur. Sözgelimi geçtiğimiz haftalarda izlediğimiz "Lost In Space-Uzayın Derinliklerinde" babayı ailenin kumandasının başına geçmeye çağırıyordu.

Doğruyu söylemek gerekirse "Asker" ilk 20 dakikada dikkatli bir sinema izleyicisi için son derece özgün ve sağlam bir anlatım tutturuyor. Bu anlatımdan zevk alabilmek için öncelikle başarılı görüntü yönetmenliği çalışmasını takip etmek gerekiyor. Ölgün mavi tonlar ve tek taraflı aydınlatmalar ile birbirinden zorlu kamera hareketlerini izlemek gerçekten büyük zevk. Ayrıca yönetmenin hiçbir planı da aksamıyor. Ancak benim esas ilgimi çeken yönetmen Anderson'ın, sekans geçişlerinde hiç mi hiç kolaya kaçmaması ve bütün sekansları birbirine son derece özgün bir şekilde bağlaması oldu. İlk 20 dakikadaki "eğitim sekansları"ndan sonra dramatik yapı ve dolayısıyla da filmin ideolojisi yavaş yavaş belirmeye başlayınca yukarıda adını andığım muhafazakar kodlar da bir bir önümüze getiriliyor.

Film son derece militarist bir tavrı daha jenerik yazılarıyla ortaya koyuyor. Ve doğruyu söylemek gerekirse son karesi de dahil hiçbir sahnede anti-militarist bir bakış açısı göremedim. Aksine film tamamen "asker yanlısı" bir çizgi tutturuyor. "Savaş yanlılığı" özellikle sağcıların klasik tutumudur zaten. Vietnam Savaşı'ndaki bozgunun faturası da doğrudan liberallere kesilmişti. Saldırgan değil de edilgen davrandıkları gerekçesiyle... Filmin militarist bakış açısını birkaç sahneyle açmaya çalışalım: Todd (Russel) küçük Nathan'ı kendisine saldırmak üzere olan yılanı öldürmesi için teşvik ediyor ancak Nathan yılanı öldürmüyor. Durumu gören karı-koca hemen müdahale ediyor ve topluluk da Todd'u kovuyor. Hemen ardından Nathan'ın babası yılan tarafından ısırılacağı sırada yılanı yakalayıp tıpkı Todd'un daha önce kendisine öğrettiği gibi öldürdüğünü görüyoruz, ki bu da Todd'un şiddetini meşru kılıyor. Bunun üzerine kocanın da hata yaptığını anlayıp Todd'u geri çağırmaya gitmesi de bunun işareti nitekim. Küçük Nathan'ın yaşadığı dönüşümü gösteren bu iki sahne filmin en can alıcı iki sahnesi aynı zamanda.

İzleyen sahneler otorite figürü Todd'un, deyim yerindeyse "sazı eline aldığı" ve meslektaşı Rambo'nun da bir zamanlar yerine getirdiği pek çok ritüeli -yüze sürülen boyalar, alevler önünde ağır çekim yürümeler, sudan fırlamalar vs.- gerçekleştirmesinden ibaret. Ve bu sahnelerde de şiddet tamamen estetik kazanıyor -tıpkı Rambo'da olduğu gibi- böylece de bir kez daha eril iktidarın şiddeti meşrulaşıyor.

Todd'un kurtarıcı-kahraman oluşuna da değinmek istiyorum. Barışçıl, özgürlükçü ve elbette ki liberal olarak nitelendirilebilecek "çöplükteki" topluluğa (özellikle kadın ve çocuklara) yardım ediyor Todd. "Çöplükteki" bu liberal insanları kendi liderliğinde, üstün ırkın kötü emellerinden kurtarıyor. İlginçtir yönetmen Anderson filmdeki bu liberal erkekleri -öl-[illegible]erek- hemen tasfiye ediyor. Finalde de otoriteyi ve kumandayı ele geçiren Todd -muhafazakar ve ataerkil sistemin temsili- "siyah" yardımcısıyla birlikte yola devam ediyor. Yani sistemde "siyah"a yer yok değil ama bir "beyaz"ın liderliğinde...

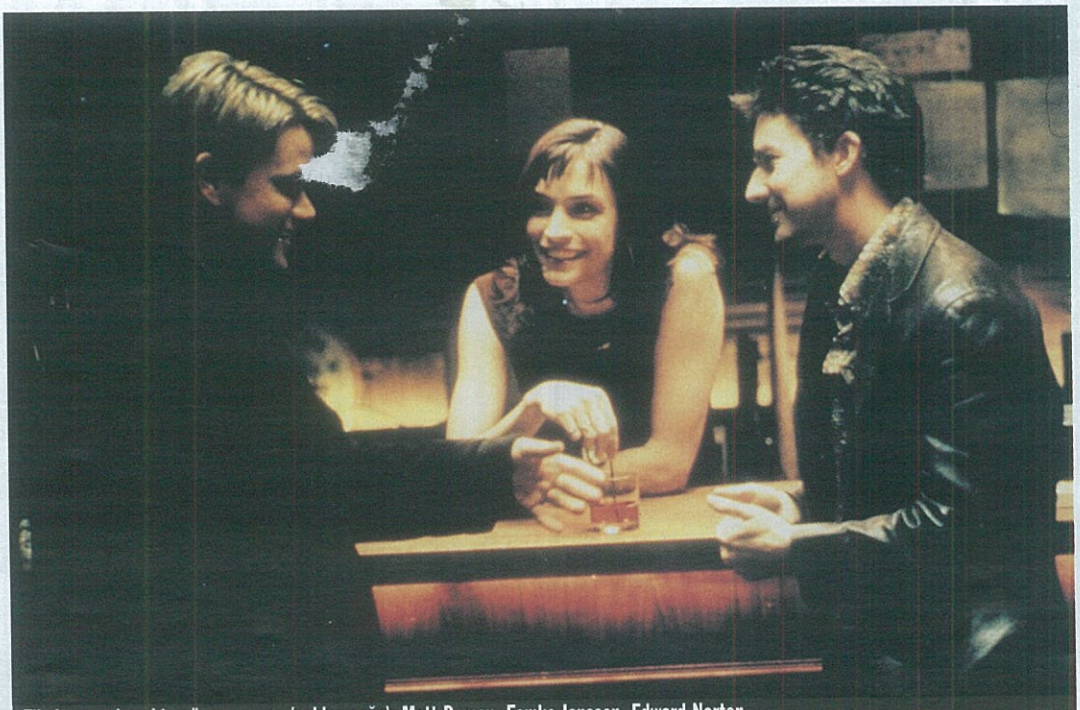
Gerçekten de filmi ve diyalogları baştan sona dikkatle incelediğimizde Todd'un kişiliğindeki muhafazakarın "korumacılığı ve kurtarıcılığı" betimlenirken bir yandan da bizler liberallerin, kadınların ve çocukların da böylesi muhafazakar bir kahraman-lider tarafından yönlendirilmeleri gerektiği sonucuna -rahatça- ulaşabiliyoruz. Başta da belirttim; bilimkurgu türü "yarın"ı değil aslında "bugün"ü anlatır. Filmin başladığı yıl olan 1996'da ABD'de yönetimin liberallerde olduğunu düşünürsek gerçekten de muhafazakarların "dümeni ele geçirme" arzuları ve hayallerini de yansıtmıyor mu "Asker"? Ve topluma "Gelin bizim militarist çatımız altında toplanın" mesajını iletmiyor mu gizliden gizliye?

Burada hemen kısa bir ara verip senaryo yazarı David Webb Peoples'a değinmek istiyorum. Çoğu yönetmenin çalışmak için can attığı birisidir kendisi ve filmografisi de bugün her biri birer başyapıt sayılan "Blade Runner", "Affedilmeyen" ve "Oniki Maymun" gibi filmlerle doludur. Bu kadar yetenekli bir senaryo yazarının bu sıradan filmde ne işi olduğunu anlamak mümkün değil.

Son olarak Kurt Russel'a ve onun politik kişiliğine değinmek istiyorum. Bildiğim kadarıyla Cumhuriyetçileri destekleyen ve sağcı John Carpenter'la çalışmaktan büyük haz aldığını her fırsatta dile getiren Russel zaman zaman bu yüzden eleştirilir. Russel'ın militarizmi onaylayan bu filminden sonra ise bize açıkçası tek bir şey demek düşüyor: "Atıl Kurt!"

BURÇİN S. YALÇIN

★★ (Soldier) Yönetmen: Paul Anderson. Oyuncular: Kurt Russell, Jason Scott Lee, Connie Nielsen, Michael Chiklis, Gary Busey. Görüntü Yönetmeni: David Tattersall. Yapımcı: Jerry Weintraub. Senaryo: David Webb. Dağıtımcı: Warner Bros. Gösterim Tarihi: 1 Ocak.

Filmin genç kuşaktan üç oyuncusu (soldan sağa): Matt Damon, Famke Janssen, Edward Norton.

TUTKU *Filmin en güçlü yanı oyunculukları... Sadece bu oyuncular için bile rahatlıkla seyredilir.*

"Rounders-Tutku" birçok başka filmden aşina olduğumuz mekanlarda ve insanlar arasında geçiyor. Ne de olsa poker, sevdalıları, mağdurları ve dumanaltı masalarıyla, bugüne kadar az filme malzeme olmadı. "Tutku"yu bu filmlerden ayıran ise, "poker"i malzeme olarak kullanmaması, bir "poker filmi" olması... Poker "Tutku"da her şeyin merkezinde yer alıyor ve filmdeki tüm karakterler, diğer özellikleri bir yana, pokerle kurdukları ilişkiyle tanımlanıyorlar. "Tutku" bu açıdan, benzerine az rastladığımız zenginlikte bir karakter topluluğu çıkarıyor karşımıza...

Mike (Matt Damon) gerçek bir poker tutkunu. Pokerin bir şans oyunu değil, bir yetenek işi olduğuna inanıyor (Neden Dünya Poker Şampiyonası'nda her yıl aynı oyuncular ilk sıralarda yer alıyor sanıyorsunuz?). 30.000 dolar kaybettiği bir oyunun ardından, poker masalarına veda etmeyi kararlaştırsa da, kararını hayata geçirmekte bayağı zorlanıyor.

Mike'ın en yakın arkadaşı Worm da (Edward Norton), bir poker tutkunu... Ancak o, poker masasında "tedbir", "ihtiyat" gibi şeyleri hiç umursamıyor. Tek amacı, sık sık hileye de başvurarak karşısındakini yolmak. Onun düsturu "asıl ahlaksızlık, masadaki enayinin parasını almamaktır."

Joey Knish (John Turturro), eşsiz ve unutulmaz bir karakter: Poker sayesinde hayatını kazanıyor, kirasını ve nafakasını ödüyor. Bu yüzden büyük bir dikkatle atıyor her adımını ve rakiplerinin paralarını azar azar ve sabırla alıyor. Knish bir "poker işçisi".

Teddy "KGB" (John Malkovich) pokerdeki ustalığının yanısıra, işlettiği poker kulübü ve Rus mafyasıyla kurduğu sıkı ilişkiler sayesinde, herkesin korktuğu bir tür "baba"...

Ayrıca pokeri uyuşturucu gibi bir "kötü alışkanlık" olarak gören ve "ortalama iyi vatandaş"ı temsil eden, Mike'ın kız arkadaşı Jo; arkadaşlarıyla haftanın bir iki gecesi pokere oturan amatör Profesör Petrovsky (Martin Landau); gençlerin ilahlaştırdıkları Dünya Poker Şampiyonları; Vegas'ta heyecan arayan çaylak yerli turistler ve zengin çocukları ile onları söğüşleyen kurtlar, vs... "Tutku", pokerle insanoğlu arasında kurulabilecek her türlü ilişkiyi gösteriyor bize...

Filmin kendisinin pokerle arasındaki ilişki ise "oldukça yakın"... "Tutku", ne pokeri "kumar" diye niteleyip lanetliyor, ne de "bir oyun işte" deyip geçiştiriyor. Mike'ın kişiliğinde, pokerin, bir insanın hayatının asıl amacı olabilecek kadar ciddi bir iş olduğunu vurguluyor. Ailesinin tamamı haham olmasını beklerken hukuk fakültesine giren Profesör Petrovsky, kendi hikayesini öğrencisi olan Mike'a anlattıktan sonra, onu adeta hukuku bırakıp, hayatının geri kalanını pokerle uğraşarak geçirmeye teşvik ediyor ve ona, "kaderinden kaçmasının faydasız olduğunu" söylüyor (Bu sahne, filmin kanımca en iyi sahnesi). Mike sadece poker masasındayken kendini "gerçekten canlı" hissediyor.

"Tutku"nun olumlu yanlarını, karakterleri, onların diyalogları ve onları canlandıran oyuncuların performansları oluşturuyor. Karakter zenginliği, diyalogların ve oyunculukların başarılı olması az şey değil kuşkusuz, ama bütün bunlar "Tutku"nun iyi bir film olmasını sağlayamıyor ne yazık ki... Çünkü "Tutku"nun temel bir eksiği var: Film, bütün bunları birarada tutup, belirli ve anlamlı bir eksen üzerinde taşıyacak bir "öykü"den yoksun...

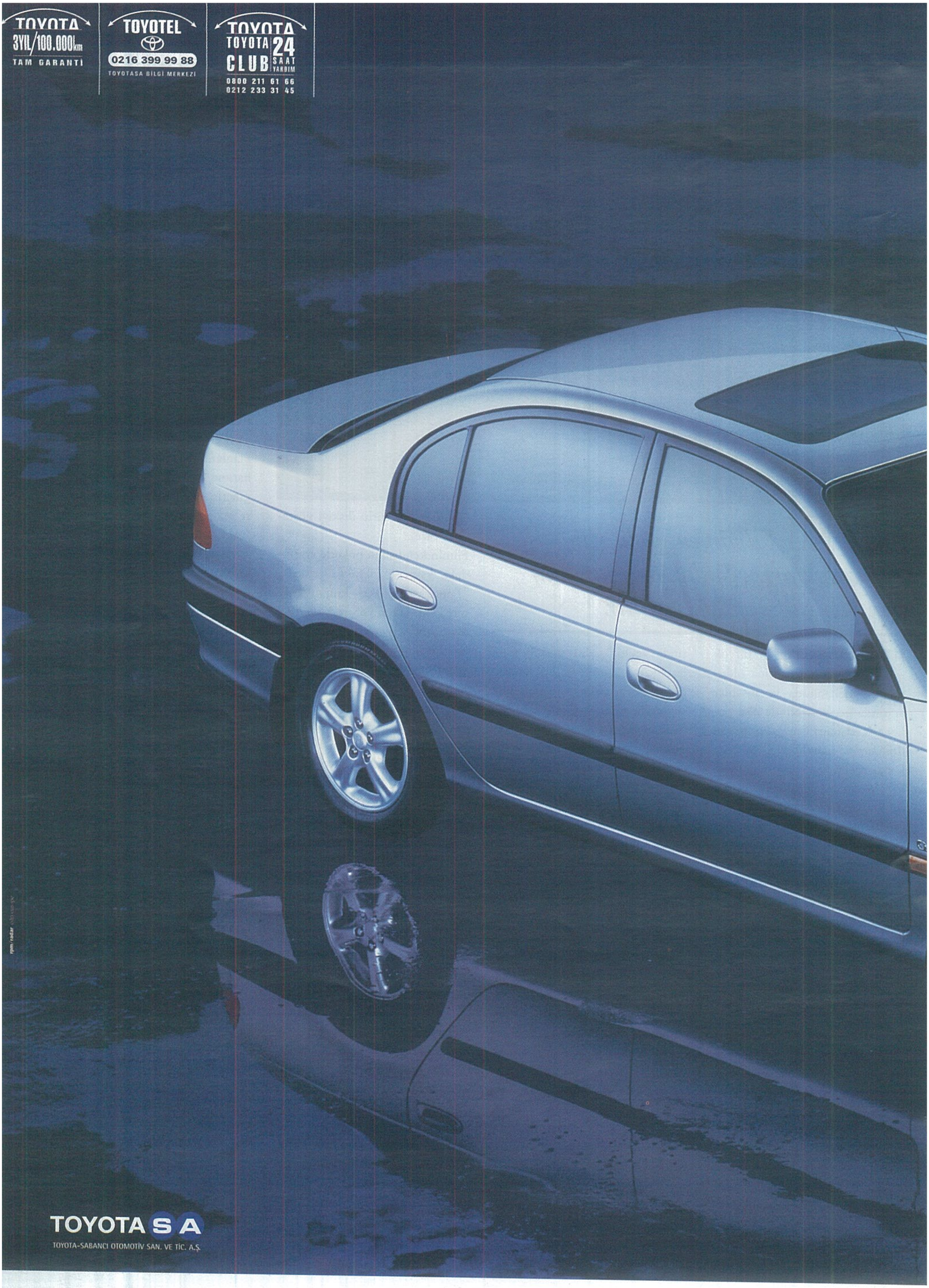
Filmin başlarında, Worm'un hapisten çıkmasıyla birlikte, "kötü arkadaş, tövbe eden çocuğu yoldan çıkarır" filmi izleyeceğimizi sansak da, hem öykü sadece bu meseleye odaklanmayacak kadar dağınık biçimde ilerliyor, hem de Mike, arkadaş uğruna "yok artık!" dedirtecek saflıkta işler yapmaya girişiyor ve nihayet Worm karakteri "vakitsizce" filmden çıkıveriyor. Worm karakterinin filmdeki yeri, bir "yan karakter/öykü" olmak için gerekenden fazla, öykünün ana temasını oluşturmak için ise yetersiz...

Yönetmen John Dahl, yakın planların bolluğunu saymazsak, hatasız bir yönetim sergiliyor. İlginçtir, birçok sahnedeki açı-karşı açıları seyre değer... Ancak Dahl, öyküsüne ve karakterlerine karşı o kadar soğuk davranıyor ki, seyircinin filmle herhangi bir duygusal ilişkiye girmesine izin vermiyor. Başka bir filmde gayet doğru olabilecek bu tercih, "Tutku"da ters tepiyor ve yönetmen, senaryonun olanak sağladığı kimi dramatik anların tadını çıkarmayınca, senaryo da bir rota izlemeden ilerleyince, bir "pokere meraklı çocuğun maceraları" havası hakim oluyor filme...

Oyunculuklar ise, "Tutku"nun en güçlü yanı... Kendisine pek ısınamamakta ısrar ettiğim Matt Damon, kariyerinin belki de en iyi performansını sergiliyor. Ne yazık ki bu kez de, Malkovich, Turturro, Norton ve Landau gibi kurtlarla "aynı masada"... Genç kuşağın gerçek yıldızı olduğunu düşündüğüm Norton'u ve "Suçlar ve Kabahatler" ile "Ed Wood"daki başarısını sürdüren Landau'nun oyunculuklarını anmak gerek... Ancak bir yandan, "oynama-dan" inanılmaz bir oyunculuk sergileyen Turturro, diğer yanda garip bir "overacting"i bile, eşsiz bir performansa dönüştüren Malkovich tek başlarına "Tutku"yu seyredilir kılıyorlar.

UYGAR ŞİRİN

★★ (Rounders) Yönetmen: John Dahl. Oyuncular: Matt Damon, Edward Norton, Gretchen Mol, John Malkovich, John Turturo, Martin Landau, Famke Jansenn. Görüntü Yönetmeni: Jean-Yves Escoffier. Yapımcılar: Joil Stillerman, Ted Demme, Bob Weinstein, Harvey Weinstein. Senaryo: David Levien, Brian Koppelman. Dağıtımcı: Film Pop. Gösterim Tarihi: 1 Ocak.

TOYOTA
3YIL/100.000km
TAM GARANTİ
TOYOTEL
0216 399 99 88
TOYOTASA BİLGİ MERKEZİ
TOYOTA
TOYOTA CLUB
24 SAAT YARDIM
0800 211 61 66
0212 233 31 45
TOYOTASA
TOYOTA-SABANCI OTOMOTİV SAN. VE TİC. A.Ş.

Ne aradığınızı çok iyi biliyoruz.
2.0 lt, 128 PS, 16 supap üstten çift eksantrikli (DOHC) EFi motor
Otomatik klima
ABS fren sistemi
4 hava yastığı (sürücü, yolcu ve yan hava yastıkları)
Aktif gergili, kuvvet kontrol sistemli ve
yükseklik ayarlı ön emniyet kemerleri
Üç noktalı arka emniyet kemerleri
Darbe anında katlanabilen fren pedalı
Polen filtresi
Motor kilitleme sistemi (immobilizer)
Uzaktan kumandalı merkezi kilit
Elektrikli ön ve arka camlar
Isıtmalı ve elektrikli yan aynalar
Ön cam altı buz çözücüsü
Ahşap kaplama görünümünde ön konsol
Deri direksiyon simidi
Yükseklik ayarlı hidrolik direksiyon
Yükseklik ve bel ayarlı sürücü koltuğu
Katlanabilir arka koltuk
Dış ısı göstergesi
Far açık uyarı sistemi
Yüksekliği ayarlanabilen farlar
Far yıkayıcıları
Ön sis farları
Arka sis lambaları
Üçüncü stop lambası
Radyo-kasetçalar
4 hoparlör
Alüminyum alaşımlı jantlar
Gecikmeli sönen iç aydınlatma
Ön ve arka bardaklıklar
Ön ve arka kol dayama yerleri
Gözlük muhafaza bölmesi
Ön harita okuma lambaları
Krom kaplamalı ön ızgara
AVENSIS
İşini şansa bırakmayanların tercihi:
Toyota Avensis 99.
TOYOTA
Kalite hayatınızı değiştirir!

ÖZEL SEANS

SETLER

Cronenberg'in Yeni Filmi: "eXistenZ"

Kontrolden çıkan bir sanal gerçeklik ortamı üzerine kurulu bir bilimkurgu. David Cronenberg, "Crash" hakkındaki tartışmaların ardından bilimkurgu ve sanal gerçeklik konusuna gireceği filminde usta oyuncularla birlikte çalışıyor. İnteraktif oyunların yaşamın önemli bir parçasını oluşturduğu ve yaratıcılarının A listesi oyuncular gibi rağbet gördüğü yakın bir gelecekte geçen "eXistenZ"da Jude Law ve Jennifer Jason Leigh böyle bir oyunun katılımcıları olarak rol alıyorlar. Ancak bu oyunda artık gerçek ile hayalgücü öylesine birbirine giriyor ki kimse oyun sırasında neler olup bittiğini anlayamıyor. Bu da oyuncuların hayatta kalmak için savaşması gerektiği anlamına geliyor. Willem Dafoe, Ian Holm, Rachel Weisz ve Sarah Polley ("The Sweet Hereafter") gibi yardımcı oyuncuların da yer aldığı bir kadro, insan etinden yapılmış eşyalar ve oyunculara diş fırlatan bir bacak kemiği tabancası gibi "organik teknoloji"ürünleri... Anlaşılan bir kez daha tipik bir Cronenberg filmiyle karşı karşıyayız.

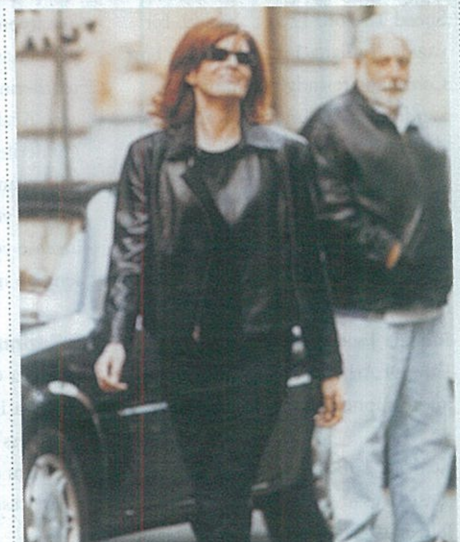

"The Thomas Crown Affair"

Başrollerinde Steve McQueen ile Faye Dunaway'in oynadığı 1968 yapımı ünlü filmin ikinci bir versiyonu çekiliyor. Başrollerde bu kez "yeni James Bond" Pierce Brosnan ve Rene Russo yeralıyor.

Şu sıralar yaşanan yeniden çevirim çılgınlığı sona ermek bilmiyor. Bunun son örneği ise 1968 yapımı orijinalinde Steve McQueen ile Faye Dunaway'in rol aldığı romantik gerilim "The Thomas Crown Affair". Bu kez yönetmen koltuğuna John McTiernan (ilk filmi Norman Jewison yönetmişti) oturuyor ve orijinalinin tekrar anlatımı sayılabilecek bir yapımda Brosnan ile Rene Russo'ya yol gösteriyor. Brosnan, çok başarılı ve kazançlı bir banka soygununu gerçekleştiren, sonra da araştırıldığını farketmeden bir sigorta müfettişine (Russo) aşık olan zengin iş adamı Thomas Crown'u canlandırıyor. Konu ilkinden pek farklı sayılmaz ama üzerinden otuz yıl geçtiği göz önünde bulundurulursa yeni versiyonun çok daha heyecanlı olacağını kestirmek zor değil. Filmin çekimleri New York'un Finans Bölgesi'nde gerçekleştirilmiş. McTiernan'ın varlığı aksiyon dozunun hayli yüksek olacağını garantiliyor. Filmde ünlü satranç sahnesinin yer alıp almayacağı ve Oscar kazanan "The Windmills Of Your Mind" parçasının tekrar kullanılıp kullanılmayacağı henüz belli değil.

ÖZEL SEANS

HABERLER

Indiana Jones IV Üzerine Dedikodular

Üçüncü Indy filminden bu yana dördüncü bir film çekilip çekilmeyeceğine dair tatmin edici bir açıklama yapılmış değil. Ama hayranları dört gözle bu yeni filmi bekliyor ve dedikoduların da sonu gelmiyor.

1989'da "Indiana Jones And The Last Crusade" gösterime girdiğinde yönetmen Steven Spielberg, yapımcı George Lucas ve filmin yıldızı Harrison Ford, hasılat rekorları kıran üç maceradan sonra artık kırbaçlı arkeoloğun izleyiciye veda etme zamanının geldiğini düşünmüşlerdi. Beş yıl sonra Venedik Film Festivali'nde Harrison Ford, dördüncü bir macera için "senaryo okumakta" olduğunu söyledi ve böylece söylentilerin başlama işaretini de vermiş oldu....

11 Kasım 1994
Daily Mail'de yayınlanan "From Speed To Ford Escort" başlıklı bir yazıda "Indiana Jones And The Lost Continent"te Indy'nin yanında Sandra Bullock'un rol alacağı söylendi. Ne var ki çekileceği iddia edilen bu filmin hikayesinin, yani ikilinin kayıp şehir Atlantis'i bulup Atlantisliler'in nükleer denemeler yüzünden gözden çıkarıldıklarını öğrendikleri hikayenin 1992'deki Indiana Jones'lu bilgisayar oyunu Fate Of Atlantis'e fazlaca benzemesi insanı şüphelendiriyordu.

Haziran 1995
"Last Crusade"in senaryo yazarı Jeffrey Boam, kendisinden dördüncü bir Indiana Jones filmi yazması istendiğini gizlice itiraf ederken söylentiler, hikayenin, savaş sonrasında Ay'da bir askeri üs kurmak isteyen Sovyetler'in planını bozmaya girişen Indy'yi konu aldığı yolundaydı.

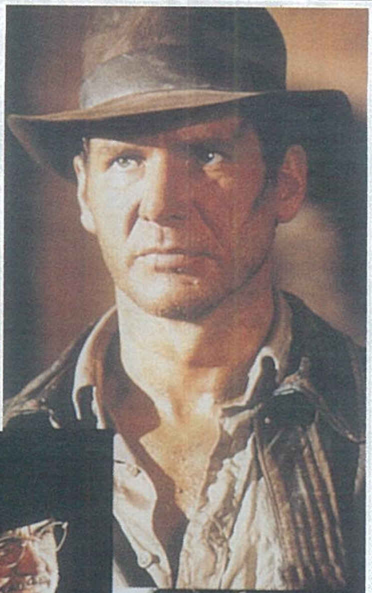
Şubat 1996
Konuyla ilgili ilk resmi açıklama LucasFilm Fan Club'dan geldi. Kulüp, üyelerine Lucas'ın Boam'un son senaryo taslağını beğendiğini söyledi ama hikayeyle ilgili hiçbir açıklama yapmadı.

26 Mayıs 1996
Internet'te "Indiana Jones And The Sons Of The Darkness" adlı bir senaryo görüldü. LucasFilm ofisinden birinin yolladığı sanılan senaryoda Indy yine Ruslar'a karşıydı.

30 Mayıs 1996
Senaryonun birdenbire Internet'ten yokolması çeşitli komplo teorilerinin ortaya atılmasına yol açtı. Acaba Internet'e yanlışlıkla gönderilen ve aceleyle ortadan kaldırılan senaryo gerçek senaryo muydu yoksa LucasFilm'in isteği üzerine yokedilen uydurma bir senaryo mu?

5 Haziran 1996
America On-Line'a gönderilen bir mesajda LucasFilm, "Sons of Darkness" senaryosunun telif haklarını çiğneyen hayranların kurmacası olduğunu onayladı.

Temmuz 1996
Sean Connery, Indy'nin babasını oynama fikrinin ilgisini çektiğini açıkladı. Bu arada Washington Post muhabirlerinden Drew Babcock, Spielberg'in kendisine dördüncü Indy filminin "Adem ile Havva"yla ilgili bir şey olacağını söylediğini iddia etti. Hatta Babcock'un iddiasına göre filmin adı "Indiana Jones And The Garden Of Life" olacaktı.

18 Ağustos 1996
LucasFilm'in hayranlarla ililişkiler bölümü yöneticisi Stephen Sansweet, Chicago'da düzenlenen bir bilim-kurgu ve korku filmleri kongresinde, Lucas, Spielberg ve Ford'un bir saneryo üzerinde anlaştıklarını söyledi. Sansweet ayrıca çekimlerin 1998'den önce başlamasının mümkün olmadığını ekleyerek "Dördüncü film gerçek olmaya her zamankinden daha yakın" dedi.

Ford ve Connery (üstte) Lucas ile Spielberg'den haber bekliyor. Sağ altta Lucas ve Spielberg'i gençlik yıllarında görüyoruz.

22 Ekim 1996
Indy'nin büyük hayranlarından Robert Smith, "Sons Of Darkness" adlı sahte senaryoyu yazdıktan sonra meşru yollardan Lucas'a göstermeyi başaramayınca Internet'e soktuğunu itiraf etti. Smith, senaryoyu dağıtmayı bırakana kadar birçok kez uyarıldığını söyledi. O zamana kadar herkes senaryonun bir kopyasını çıkarmıştı zaten.

16 Mayıs 1997
Smith'in iddialarından habersizmiş gibi görünen güvenilir yayın organı Daily Mail, "The Sons Of Darkness"ta Indy'nin kötü yürekli kardeşini Kevin Costner'ın canlandırabileceğini yazdı.

Eylül 1997
Indy'nin Cennet Bahçesini keşfiyle ilgili isimsiz bir senaryonun kontrol edilmek üzere Moskova, Idaho'dan saygın bir din bilimciye verildiği iddia edildi.

Mayıs 1998
Senaryoya "Raiders Of (ya da Indiana Jones And) The Fallen Empire" ismi verildiği ve filmde "Tomorrow Never Dies"taki Michelle Yeoh'un rol alabileceğine ilişkin söylentiler vardı.

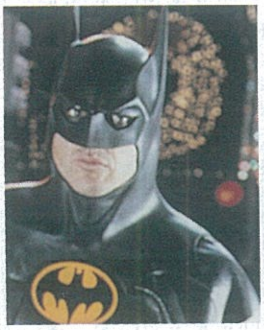
9 Haziran 1998
Harrison Ford, "Magic" adlı talk şov programında yeniden Indy'yi oynamaktan memnun olacağını ama henüz iyi bir senaryo görmediğini söyledi.

Temmuz 1998
Chicago Tribune'den Cindy Perlman Spielberg'ün "Indiana Jones IV, yarı yarıya benim üzerimde" dediğini ve çekimlere ancak "Memoirs Of A Geisha" ve "The Notebook" adlı projeleri bittikten sonra başlanabileceğini ileri sürdüğünü yazdı.

Kasım 1998
Paramount'un sözcülerinden biri şöyle bir yorumda bulundu: "Bütün bildiğim kontrat imzalamak üzere olabilecekleri ancak hiçbir açıklama yapılmadığına göre resmi olarak ortada "Indiana Jones IV" diye bir şey yok."

Maskeli Maestrolar

Zorro münasebetiyle sinema tarihinden 10 maskeli kahraman...

Batman
Batman (1989)
Plastik giyim sanayiine hayat verdi ve sivri kulaklı şapkalara anlaşılmaz bir ün kazandırdı.

Catwoman
Batman Returns (1992)
Kedi maskesiyle tamamlanan baştan aşağı plastik kostüm, utangaç ofis memuru görünümünü gizlemek için birebir.

Philip Of France
The Man In The Iron Mask (1998)
Son derece rahatsız bu demir yüz kafesi insanın kimliğini gizlemeyi başarıyor ama haddinden fazla ağır.

Darkman
Darkman (1992)
Bir kazada kavrulan kahramanımız, yüzü bandajlanmış vaziyette bu esrarengiz suç bilmecesindeki yerini alır. Şapkası da var.

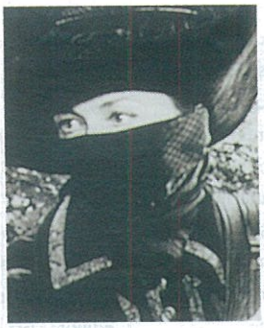
Don Juan
Don Juan De Marco (1995)
İpek eşarplara düşkünlüğü bilinen dünyanın bu en ünlü aşığının takriben 1502 kadınla yattığı söyleniyor.

Zorro
The Mask Of Zorro (1920)
Maskeli kahramanların şahı Zorro kadar iyi kılıç kullanan var mı?

Stanley Ipkiss
The Mask (1994)
İyi huylu banka memuru, gözleri yerinden fırlayan yeşil suratlı bir deliye dönüşüyor ama bu haliyle bile Cameron Diaz'ı mutlu edebiliyor.

Wicked Lady
The Wicked Lady (1983)
At arabalarının yolunu kesip soyduğu günlerden tanınmasını önlemek için yüzünü gizlemek zorunda kalan otoban kadını.

Kızıl Maske
Kızıl Maske (The Phantom, 1996)
Mor kostümlü kahraman her fırsat bulduğunda Batman'le rekabete girişiyor.

The Shadow
The Shadow (1994)
Tibet'te eğitim gören anti-kahraman. Maskesini her taktığında burnu iki katına çıkıyor.

safter yılmaz hollywood'dan bildiriyor

ABD'DE YABANCI FİLMLER

Amerikan sinema seyircisi altyazılı yabancı filmlere fazla ilgi göstermiyor. Bu yüzden de yabancı filmleri ABD'ye pazarlayan şirketler salon bulmakta güçlük çekiyorlar. Avrupa veya Asya ülkelerinden çok ucuza alınan filmlerin, sinema gösterimi dışında video gibi bir ikinci pazarı da yok. Halbuki Amerikan filmleri en büyük geliri sinema gösterimi değil video satışlarından sağlıyorlar. Ayrıca sayısız televizyon kanalı da yabancı filmleri satın almaya yanaşmıyor. Yabancı filmleri sadece televizyonda bir iki kablo kanalı yayınlıyor. Halbuki en kötü bir Amerikan filmi bile ekranda kendine yer bulduğu gibi milyonlarca dolar da gösterim ücreti alıyor.
İşte bütün bu yazdıklarımızdan sonra Amerika'da Kasım ayında 4 sinemada gösterime giren Türk filmi "Hamam"ın beş haftada sadece 221 bin dolar gişe yapması kimseyi şaşırtmadı. New York Times ve Los Angeles Times'ta çıkan olumlu eleştirilere ve büyük beğeniye rağmen "Hamam" filmi çok az sayıda Amerikalı tarafından seyredildikten sonra programdan kalktı. Amerika sinemalarında ancak yabancı filmlerin belirli kaderini yenerek dikkat çekecek derecede gişe yapabilen filmler de bazen çıkıyor. Bir milyon dolar, yabancı bir film için iyi gişe hasılatı kabul ediliyor. Bu rakamı geçen yabancı filmler arasında 1992'de "Like Water For Chocolate" ile "Belle Epoque / Güzelli Çağı", 1994'te "Eat Drink Man Woman", 1995'te "Postacı", 1996'da "Shall We Dance"ı sayabiliriz. Bütün bunlara rağmen büyük stüdyolar fazla kazanç beklemeden yabancı filmleri ithal edip sanat sinemalarında gösteren bölümlerini kurmuş durumdalar. Bunlar arasında en aktifi Disney stüdyosunun Miramax bölümü. Onun yanında Columbia stüdyosunun Sony Pictures Classics, MGM stüdyosunun Goldwyn ve Universal stüdyosunun da Gramercy şirketleri dikkati çekiyorlar. Sony şirketi bu yıl Brezilya filmi "Central Station"ın Oscar'ı alması için çalışıyor. Geçen yıl bu stüdyonun sinemalara getirdiği Belçika filmi "Ma Vie En Rose" gişede iki milyon doları aşmış ve Rus filmi "The Thief" ile Danimarka filmi "The Celebration" da birer milyon doların üzerinde gişe yapmışlardı. Yabancı filmlerde Miramax şirketinin büyük üstünlüğü ve liderliği var. Bu yıl sinemalara İtalyan filmi "Life Is Beautiful"u getiren Miramax, 225 sinemada şu ana kadar 11 milyon dolar gibi bir yabancı film için rekor denecek gişe hasılatlarını toplamış bulunuyor. "Il Postino"nun yabancı film gişe rekorunu kırması beklenen komedyen Roberto Benigni'nin filminin Amerika haklarını 7 milyon dolara satın alan Miramax, filmin gösterildiği sinema sayısını önümüzdeki aylarda binin üzerine çıkartarak büyük kâr elde etmeyi bekliyor.
Oscar adayı "Life Is Beautiful", 1995'te bir başka İtalyan filmi "Postacı"nın Amerika'daki 22 milyon dolarlık gişe rekorunu kırdığı taktirde Amerikan sinemalarında yabancı filmlere de yeni perdeler açılacak.

ÖZEL SEANS

HABERLER

Üç Dönemde Türk Sineması

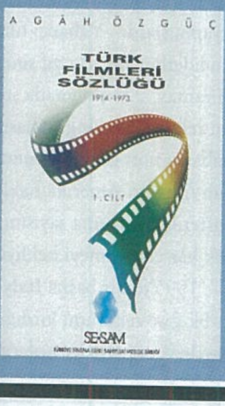
Sinema yazarı Giovanni Scognamillo'nun, 1896'dan bu yana Türk sinemasının gelişimini incelediği "Türk Sinema Tarihi" isimli yeni kitabı sinemaseverlere sunuldu.

1929'da İstanbul'da doğan Giovanni Scognamillo, 1948-1961 yıllarında başta İtalyan ve Fransız basını olmak üzere yabancı basında, 1961'den sonra da Türk basınında Akşam, Yön, Sinema 65, Ulusal Sinema, Yedinci Sanat, Ses, Hayat, Bravo, Video-Sinema, Beyaz Perde, TV'de 7 Gün gibi gazete ve dergilerde sinema yazarlığını sürdürdü. "Türk Sinemasında Altı Yönetmen" kitabının yanısıra Agah Özgüç'le birlikte "Türk Sinemasında Kadın ve Cinsiyet" ve "1965 Sinema Yıllığı"nı hazırladı. Scognamillo ayrıca "Dünyamızın Gizli Sahipleri", "Bir Levantenin Beyoğlu Anıları", "Cadde-i Kebir'de Sinema", "İstanbul Gizemleri", "Beyoğlu'nda Fuhuş", "Dehşetin Kapıları", "Amerikan Sineması", "Batı Sinemasında Türkiye ve Türkler", "Korkunun Sanatları", "Yeşilçam'dan Önce Yeşilçam'dan Sonra" ve "Dünya Sinema Sanayi" isimli pek çok kitap yazdı. Scognamillo bu kitabında sinemanın Türkiye'deki tarihine eğilerek, korunmamış, sahip çıkılmamış, kişisel çabalarla yaşatılmaya çalışılmış bir tarihi okurun gözleri önüne seriyor. Kitap, 1896'daki ilk sinema gösterilerinden başlayarak, 1990'lara, günümüze kadar gelen belgeler ve görsel malzemeyle destekli, titiz bir arşiv çalışmasına dayanan bir "antoloji". "Türk Sinema Tarihi" üç dönemde ele alınıyor: 1896-1959 arası hazırlık dönemi, 1960-1986 arası siyasal ve toplumsal çalkantıların sineması ve 1987-1997 arası yani entellektüel filmlerin, "Türk sineması diriliyor mu?" sorusunun gündeme geldiği dönemler. Yazar kitapta her dönemin ticari ve sanatsal ürünlerini, olumlu ve olumsuz özelliklerini yanyana getirerek ülke sinemasının bütününe bakıyor. Scognamillo kitabının önsüzünde sadece bir sanat araştırması yapmadığını belirtiyor ve devam ediyor: "Bu kitapta salt bir sanat araştırması, bir Türk Sinema Sanatı tarihini yapmış değiliz. Konumuz genel olarak Türk sinemasıdır, sanatsal yapıtları, tecimsel ürünleri, yapıcı kişilikleri ve izleyici memurları ile doğru ve yanlış adımları, bunalımları ve başarıları ile. Amacımız bu sinemayı 'görüntülemek'tir."

Bir Yeniden Basım

Agah Özgüç'ün hazırladığı Türk Sineması'nın 1914'ten 1973'e kadar çevrilen filmlerini inceleyen "Türk Filmleri Sözlüğü"nün birinci cildi yeniden düzenlenerek piyasaya çıktı.

Kültür Bakanlığı'nın katkılarıyla SESAM yayınları tarafından yayınlanan ve üçüncü kez basılmak için yeniden elden geçirilen kitabın önsözünde Agah Özgüç bunun nedenini şöyle açıklıyor: "Önceki baskılarda birkaç filmin oyuncu kadrosu içiçe girmiş, birbirine karışmıştı. Gözden kaçan dizgi hataları vardı, eksikler vardı. 1940'lı yıllardan sonra bazı filmlerin eksik kısa özetlerini saptamak ve oyuncu kadrolarında yer almayan, yönetmenlerin bile hatırlamayadıkları isimleri yeni baskıya eklemek üzere harekete geçtik." Metin Erksan'a ithaf edilen kitabın hazırlanmasında Turhan Gürkan, Erman Şener, Giovanni Scognamillo, Metin Erksan ve Orhan Ünser de yardım etmiş. Hiçbir oyuncuyu atlamamak için TV kanallarında gösterilen yerli filmlerin tekrar tekrar izlendiği, arşivlerin ve fotoğrafların tarandığı bu süreçte, Özgüç'ü en çok yoran, yanlış jenerikler ve korsan afişler olmuş. Özgüç'ün "donkişotça çabalar" olarak nitelediği bu çalışmalar sonrasında yenilenen ve yalnızca uzun metrajlı konulu çalışmaların yer aldığı bu sözlük, Türk sinema tarihi için önemli bir kaynak niteliğinde.

kısa iyidir...

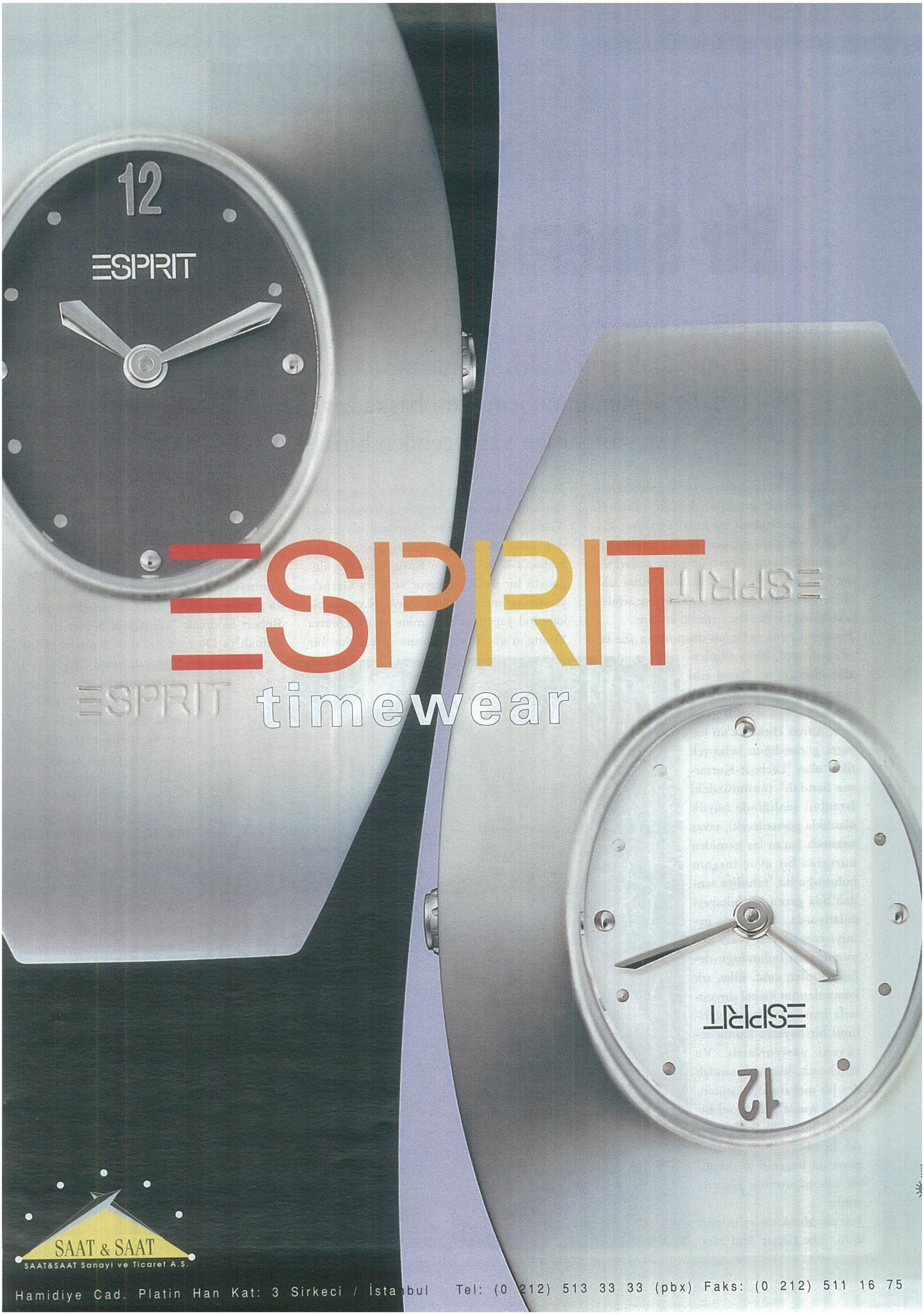
■ **AFM CİNEMA GROUP**, Finansbank'ın Türkiye'de uygulamaya başlattığı akıllı kart teknolojisiyle bir ilke imza atıyor. Akıllı Kart (Smart Card) üzerine yerleştirilen bir chip sayesinde bu plastik kart elektronik bir cüzdan haline geliyor. AFM gişelerinde geçerli olan bu kart 2.5 milyon depozito ve en az 10 milyonluk yüklemeyle alınabilecek. Ayrıca AFM Gold Card sahipleri hafta içi her gün 17.00 seansına kadar yüzde 50 indirimden

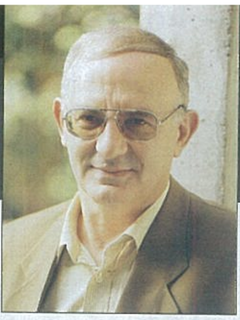

yararlanabilecek. Her kullanımda artan puanlarla Haziran ayı sonunda yapılacak olan çekilişte araba, cep telefonu gibi hediyeler kazanma şansı da var. Ayrıca bu kartı alanlar Anne Çocuk Eğitim Vakfı, Çağdaş Eğitim Vakfı, Kızılay, TEMA Vakfı ve TINA Araştırma Enstitüsü'ne bağış yapmış olacak.

■ **SANAT VE SPOR** etkinliklerine katılmak isteyenlere yardımcı olmak, bilet alımını kolaylaştırmak için kurulan Bilet Merkezi, İstanbul'da hizmete girdi. Sinema, tiyatro, sanat festivalleri, konser ve spor etkinlikleri için önceden bilet satışı yapan Bilet Merkezi'ne telefon edenler, bu etkinlikler hakkında bilgi alabiliyor, isterlerse bedelini kredi kartıyla ödeyerek biletlerini satın alıyorlar. Satılan biletler, etkinlik merkezindeki gişeler veya görevli elemanlar aracılığıyla sahiplerine ulaştırılıyor. Bilet Merkezi şu anda dört sinema ile işlem yapıyor. Bunlar Etiler ve Nişantaşı Movieplex sinemaları ile Teşvikiye Ericsson ve Akatlar Mayadrom sinemaları. 1999'da ise bunlara 4 tiyatro ve konser salonu, sanat, film ve dans festivalleri ve pop konserleri eklenmesi planlanıyor.
Bilgi için: 0216 411 11 41

■ **DÜNYA KİTLE** İletişimi Araştırma Vakfı'nın düzenlediği 11. Ankara Uluslararası Film Festivali'nde verilecek olan Aziz Nesin Emek Ödülleri'nin bu yılki sahibi sinema yazarı Agah Özgüç ve yönetmen Zeki Ökten.

ESPRIT
timewear
SAAT & SAAT
SAAT&SAAT Sanayi ve Ticaret A.S.
Hamidiye Cad. Platin Han Kat: 3 Sirkeci / İstanbul Tel: (0 212) 513 33 33 (pbx) Faks: (0 212) 511 16 75

IŞIK VE GÖLGE...

Atilla Dorsay

Bir Sinemasever Portresi

"Sinefil, elbette sinemayı seven ama ciddiye alarak, bir ilgi, uğraş, merak ve yatırım alanı olarak gören birisi... Sinemaya özveriyle, zamanını ve parasını ayırarak bağlanan, onun için kimi başka zevklerden, keyiflerden ve doyumlardan vazgeçebilen birisi demek..."

Son iki haftamı sık sık videomun karşısında geçirdim. Ve kaç zamandır unuttuğum bir keyfi yaşadım: klasik veya popüler kimi eski filmleri, hiç görmeyip merak ettiğim veya anıları sisler arasında yitip gitmiş bir avuç filmi izledim. Ve sinema sanatının görkem ve sefaleti karşısında bir kez daha şaşırıp kaldım.

Bu zevki bana sağlayan dostumdan söz etmeden önce, biraz filmlerden söz edeyim. Hepsi eski Amerikan yapımı filmlerdi bunların- ben öyle seçmiştim. Alfred Hithcock'un hayatta görmediğim belki tek filmi olan "Lifeboat-Kurtarma Sandalı" (önümüzdeki İstanbul şenliğinde büyük olasılıkla gösterilecek), savaş sırasında batan bir gemiden kurtulan bir avuç insanın buluştuğu bir "tahsiliye sandalı"nda geçen bir hikayeyi anlatıyordu. Aralarında gemiyi torpilleyen Nazi komutanın da bulunduğu değişik kişiler, sınıf, ülke, ırk konumlarının kişisel duygularla karmaşası içinde gerilimli bir hayatta kalma serüveni yaşıyorlardı. Ve Hitchcock, küçücük sandalı dev bir mekana dönüştüren, üstelik içinde geleneksel biçimde "konuk oyuncu" olarak kendikendisini sıkıştırmayı da başaran görkemli bir sinema ustalığı gösteriyordu.

Joseph Mankiewicz'in pek ünlü "The Ghost And Mrs. Muir"i kahramanları olgun bir kadın ve çoktan ölmüş bir eski denizcinin hayaleti olan (Gene Tierney ve Rex Harrison) alaycı bir doğaüstü komediydi. Henry Koster "The Bishop's Wife-Papazın Karısı"nda yine doğaüstü bir öykü anlatıyor ve Cary Grant'ı, yeryüzüne inerek papaz David Niven'in bir katedral yaptırma girişimine ve eşi Loretta Young'ın gönül sorunlarına çare bulan bir melek olarak perdeye getiriyordu. Artık büyüsü yitip gitmiş bir yumuşaklık ve ipek gibi bir sinema anlayışı içinde...

Anthony Mann'in "Furies"i inanılmaz Freudvari boyutlar taşıyan bir baba-kız (Barbara Stanwyck-Walter Huston) ilişkisini karşımıza getiren ateşli bir western melodramıydı... Robert Siodmak "The Great Sinner-Büyük Günah"ta Dostoyevski'nin "Kumarbaz"ını 1950 yıllarının MGM yapımları anlayışı çerçevesinde uyarlıyordu: yani gösterişli, parlak ama biraz kof bir kumar ve tutku melodramı. Ama doğrusu Gregory Peck, Ava Gardner, Melvyn Douglas, Walter Huston, Ethel Barrymore'u da barındıran bir kadroya dayanmak olanaksızdı.

Asıl sürpriz kuşkusuz Preston Sturges'den geldi. İnce, zarif ama ölümcül biçimde yaralayıcı komedinin bu eşsiz ustasının son önemli filmi sayılan "Unfaithfully Your's"un çıkış noktası parlaktı: karısının kendisini aldattığını düşünen çok ünlü bir şefin, bu duygularını yönettiği klasik parçalara yansıtması... Ama uygulama o denli parlak sayılmayabilirdi. Ne var ki yönetmenin başyapıtı sayılan "Sullivan's Travels-Sullivan'ın Yolculukları", şaşılacak kadar modern ve zaman-ötesi bir yapımdı. Ünlü bir yönetmenin halkın ne istediğini anlamak için, beş parasız yoksulların

Ava Gardner

arasına karışarak kimi gerçekleri öğrenmesini anlatan film, bir yanıyla Hollywood denen rüyalar kenti ve onun film yapım mekanizmaları, öte yandan insanoğlunun değişmez kimi özellikleri üzerine belki Moliere'i anımsatan bir başyapıttı kuşkusuz...

Ve de belki önemsiz ama eğlenceli kimi fındık-fıstık filmler... Bob Hope'un ilk ününü yaptığı kara-komedi "The Cat And The Canary", Danny Kaye'in çocukluğumda görüp kimi şarkı ve komedi sahnelerini hâlâ hatırladığım "On The Riviera"sı... Unutulmaz beş O'Henry hikayesini biraraya getiren ve nedense hiç gösterilmeyen "O'Henry's Full House-Son Yaprak" (ki bir skeçte Charles Laughton'un sokakta Marilyn Monroe ile karşılaşıp konuştuğu sahne için bile izlemeye değerdi!).

Clark Gable'ı Ava Gardner ve Deborah Kerr'le biraraya getiren reklamcılık dünyası eleştirisi "The Hucksters". (Film önemli değilse de keyifliydi ve reklamcılığın ilkelerinin yarım yüzyıldır pek değişmemiş olduğunu gösteriyordu). Ve zırva boyutlarına varan bir politik melodram: George Cukor'un yönetimine ve Spencer Tracey, Katherine Hepburn ikilisine karşın gülünç olmaktan kurtulamayan "Keeper Of The Flame".

Evet, bir haftada tüm bu filmleri izledim. Ve sonra Mithat Alam'ı tekrar ziyaret ettim, bu kasetleri geri verdim, yenilerini aldım. Şimdi sanırım Mithat Alam'dan söz etme zamanı geldi.

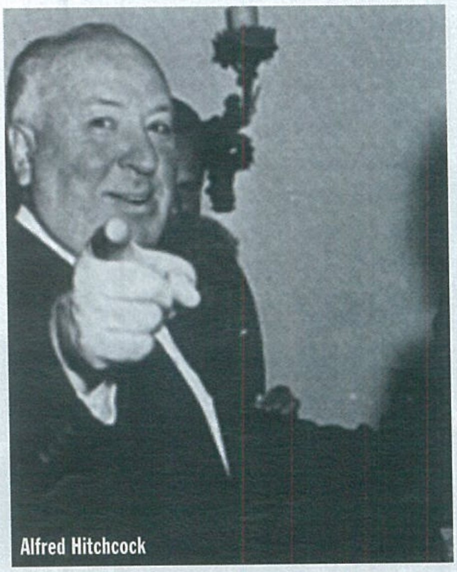
Boğaziçi Üniversitesi mezunu iş adamı dostum Mithat Alam, benim nazarımda gerçek bir sinemasever, karşılığı bulunmayan ünlü Fransız deyişiyle, bir 'cinephile' (sinefil). Sinefil, biraralar alayla söylendiği gibi elbette sinema seven bir fil anlamına gelmiyor. Ama sinemasever sözcüğü de doğrusu tek başına bu deyimi karşılamıyor. Hele günümüzde herkesin, her köşe yazarının, ayda bir-iki Amerikan filmi gören herkesin kendisini sinemasever ilan ettiği bir çağda...

Sinefil, elbette sinemayı seven ama ciddiye alarak, bir ilgi, uğraş, merak ve yatırım alanı olarak gören birisi... Sinemaya özveriyle, zamanını ve parasını ayırarak bağlanan, onun için kimi başka zevklerden, keyiflerden ve doyumlardan vazgeçebilen birisi demek... Gerektiğinde iyi bir film izlemeyi, ne bileyim, iyi bir yemeğin, bir maçın, bir söyleşinin, seksin veya doğanın yerine koyabilen kişi demek... Keyif kadar özveriyi, ilgi kadar çabayı, sevgi kadar bağlanmayı da akla getiren...

İşte Mithat Alam böyle birisi... Sinema üzerine yazdı da: artık varolmayan Pazar Postası dergisinde... Ayrıca şimdilerde Boğaziçi Üniversitesi'nin Batı Dilleri ve Uygarlıkları bölümünde sinema üzerine dersler veriyor. Öğrencilerine diyelim ki "intikam" temasını alıp bunu işleyen çok farklı ülke, dönem ve

Katherine Hepburn

Alfred Hitchcock

yönetmenlerden birkaç filmi üstüste gösteriyor. Sonra tartışma açıyor.

Çünkü Mithat Alam'ın evinde görkemli bir film arşivi var. Yıllardır beni çağırıyordu, ancak geçenlerde vakit ayırıp gidebildim. Alfabetik biçimde sıralanmış ve birkaç duvar işgal eden arşivde, sinema tarihinin hemen tüm önemli filmleri var. Önemsizleri de: tarih yalnızca önemli olaylardan mı oluşur?

Alam, ilk başta saydığım filmlerden sanılabileceği gibi yalnızca bir klasik Hollywood hayranı değil. Arşivinde öylesine zenginlikler var ki... Günümüz yönetmenlerinden diyelim ki Aki Kaurismaki, Jim Jarmusch veya Hal Hartley'in tüm filmlerini de bulabi-

Mithat Alam, video arşivinin önünde.

lirsiniz onda, Resnais'den Fassbinder'e, Pasolini'den Malle'e, Truffaut'dan Chabrol'a, Bergman'dan Bunuel'e Avrupa klasiklerini de... Amerikan bağımsız filmlerini veya çağdaş Çin sinemasının tüm örneklerini de... Örneğin Zhang Yimou ve Chen Kaige'nin tüm filmlerine sahip olduğunu iftiharla söylüyor Alam...

Abbas Kiarostami kadar John Sayles'in filmleri de var onda... "Nil By Mouth", "Pusher", "Safe", "Pretty Village, Pretty Flame" gibi modern filmleri, eski Nagisa Oshima'ları veya "Hint sinemasının ilk travesti filmi" de arşivinde bulabilirsiniz!..

Mithat Alam, benim gözümde çağdaş bir sinemasever, gerçek bir 'cinephile'.. Her yıl festivaller festivali diye anılan Londra festivalini kaçırmayan, İstanbul festivalinin programını merak edip daha aylar öncesi benden almaya çalışan... Elbette yalnız değil: ülkemizde merhum arkeolog Kenan Erim'den sevgili dost Tepe Mutluay'a ve varlıklarını işittiğim sayısız arşivciye dek birçok gerçek sinefil var. Ama nedense, kimse alınmasın, tanıdığım sinema yazarları arasında böylesine meraklı ve arşiv yapan hiç kimse de yok!..

Bu tarz bir merak elbette kolay değil. Öncelikle yerleşik bir düzeni ve gerekli altyapıyı gerektiriyor. Oysa öylesine sinema meraklıları, hatta yazarları var ki hâlâ "bizim evden TRT-2'yi almıyor" deyip bu kanalın filmlerini seyretmiyor, Cine 5'e abone olmayı lüks sayıyor, festivalleri (İstanbul'u bile) gereğince izlemiyor, sinemayı sadece sinemalarda görebildikleri filmlere indirgiyorlar.

Ayrıca unutmamak gerekir ki böyle bir merak, kuşkusuz ki en klasik deyimiyle "hali vakti yerinde olmayı" gerektiriyor. Mithat Alam, filmlerini bizim kanallardan kaydetmiyor: dublajlı filmlere tahammülü yok!.. Hep dışardan geliyor: ya yolculuklarında kendisi alıyor ya Londra'daki dostlarından veya onların çocuklarından rica-minnet BBC veya Channel Four'un yayınlarından kayıt yaptırtıyor ya da İnternet yoluyla ısmarlayıp getirtiyor. Evi sürekli gelip giden kasetlerle dolu. Ve bu kuşkusuz çok para yiyen ve büyük maliyeti olan bir çaba...

Ama böylesine imkanlara, hatta daha büyüklerine sahip olup aydın, sanat meraklısı, kültür hâmisi diye geçinen ve evlerinde ne kasete ne kitaba rastlanabilen ve de sinema deyince mangalda kül bırakmayan sayısız tanıdık isim aklıma geliyor da, ne olursa olsun, Mithat Alam'ın bu çağdaş sinefilliğine şapka çıkarma gereğini duyuyorum. Umarım Boğaziçi'ndeki öğrencileri bu gerçek sinemasever hocalarını yeterince değerlendiriyorlardır. Bense, bundan böyle, onun bana Ali Baba'nın mağarası gibi gözüken evine her fırsatta dalmaktan artık vazgeçmeyeceğim!.. ■

profil

NATASCHA MCELHONE

farkedildiğinden hâlâ emin değil

"Surviving Picasso" ve "Devil's Own" filmlerinde oynamış ama yeterince dikkat çekememişti. Şansının dönmesi için önce "Truman Show"da Jim Carrey'nin sevgilisini oynaması, ardından da "Ronin"de Robert De Niro'ya silah arkadaşlığı yapması gerekiyordu.

"Truman Show" fırtınası esmeden ve Robert De Niro'lu gerilim "Ronin" gösterime girmeden bir ay kadar önce Londra caddelerinde elini kolunu sallaya sallaya dolaşan Natascha McElhone kimsenin dikkatini çekmiyordu. Kimse bu kızın Truman'ın başkaldırısına en büyük desteği verenlerden biri ve hatta Robert De Niro'nun silah arkadaşı olduğunu bilmiyordu.

Oysa kendini ölçülü ve akıllıca ifade eden McElhone, yıldız olacağını değil ama oyuncu olacağını çok uzun zamandır biliyordu. 23 Mart 1971'de Hampstead, Londra'da doğdu. McElhone annesinin kızlık soyadı, ilk adındaki 'c' harfi ise ismini Rusça'ya yaklaştırma isteğiyle koyulmuş. Annesi gazeteci Noreen Taylor ve Mirror'ın eski editörlerinden olan üvey babası Roy Greenslade ile birlikte geçen ilk gençliği sırasında ailenin dikkat çekmeye çalışan ve çoğunlukla da bunu başaran küçük kızıydı.

Sonunda bir gün, okul tiyatrosunda rol aldığı bir oyunda kaderini değiştirecek kişinin dikkatini çekmeyi de başardı ve "Leeds"de sihirbaz Mystina ile birlikte çalıştı. Natascha o günleri hatırladığında "Orada olmak hoşuma gitmişti." diyor. "Büyükannemlerde kalmak gibi bir şeydi. Küçükken annemlerle kalmaktansa onlarla kalmayı tercih ederdim."

Sinemada ilk çıkışını James Ivory'nin "Surviving Picasso"sunda Picasso'nun metresi François Gilot'yu canlandırdığı rolle yaptı. Piccasso'yu Anthony Hopkins oynuyordu. Hemen ardından, Brad Pitt'le birlikte rol aldığı "The Devil's Own"un sorunlu çekimleri başladı. "Orada kimse mutlu değildi." diyor McElhone. Kısa süre içinde çok güçlü başrol oyuncularıyla birlikte oynama fırsatı bulmuştu.

"Robert (De Niro) çok nazikti. Çok hoştu. Onu önceden tanıyormuşum gibi hissettim." diyor ve kısa bir duraklamadan sonra Carrey'ye geçiyor. "Jim bir fırtına, bir tayfun, çok heyecan verici. Müthiş bir yetenek. Tony (Hopkins) de büyük bir yetenek. Benim için hepsi de çok önemli deneyimlerdi."

Bugüne kadar rol aldığı bütün filmlerde unutulmaz performanslar sergilemesine rağmen henüz yardımcı rollerden öteye gidemedi. Yalnızca "Ronin" filmindeki rolü başrole biraz yakındı. Ayrıca bu film ona dublörlü çekimler konusunda önemli bir deneyim kazandırmıştı.

"Ben araba kullanamam. Asıl kontrol dublör sürücüde olmasına rağmen arabada oturup durmaksızın üzerime akan trafiğe karşı araba kullanıyormuş gibi yapmam gerekiyordu. Yani o sahnede yüzümdeki dehşet ifadesi tamamen gerçekti!"

McElhone'un içinde bir entelektüel gizli. Belli rollerde oynamaya nasıl karar verdiği sorulduğunda verdiği cevaplar hemen her zaman filmin yönetmeniyle ilgili oluyor. "Truman Show"daki rolü belki de filmin en az karmaşık rollerinden biriydi ama McElhone, o kültürü anlayabilmek için modern Amerikan romancılarını okumaya girişti. Yeteneğinin sınırlarını keşfedebilmek için kendini deneyip durmak hoşuna gidiyor. "Başarısızlıklardan ve utançtan korunmaya çalışırsanız kendinizi nasıl zorlayacaksınız?" diyor. Bir sonraki projesinde kişisel bir arzusunu tatmin etmek niyetinde. Simone De Beauvoir'ın mektuplarını senaryolaştırmak istiyor. "Bu mektupları biliyor musunuz?" diye soruyor. "Kendisi, Sartre ve Amerikalı Nelson Algren arasındaki aşk üçgeni. Epey sürükleyici bir hikaye."

"Surviving Picasso"daki rol arkadaşı Hopkins'in yeni Audrey Hepburn olarak gördüğü McElhone, yıldızlar dünyasının hareketli gala gecelerinden, oyuncuların etrafında dönüp duran fotoğrafçılardan pek hoşlanmıyor. "Ah, bunlara dayanamıyorum gerçekten." diyor. "Neden benimle ilgilendiklerini düşünüyorum sadece." Oysa nedenini anlamak zor değil. Güzel olduğu apaçık ortada ama onun için önemli olan bu da değil. Bileğinin hakkıyla bir yerlere gelmeyi kafasına koymuş.

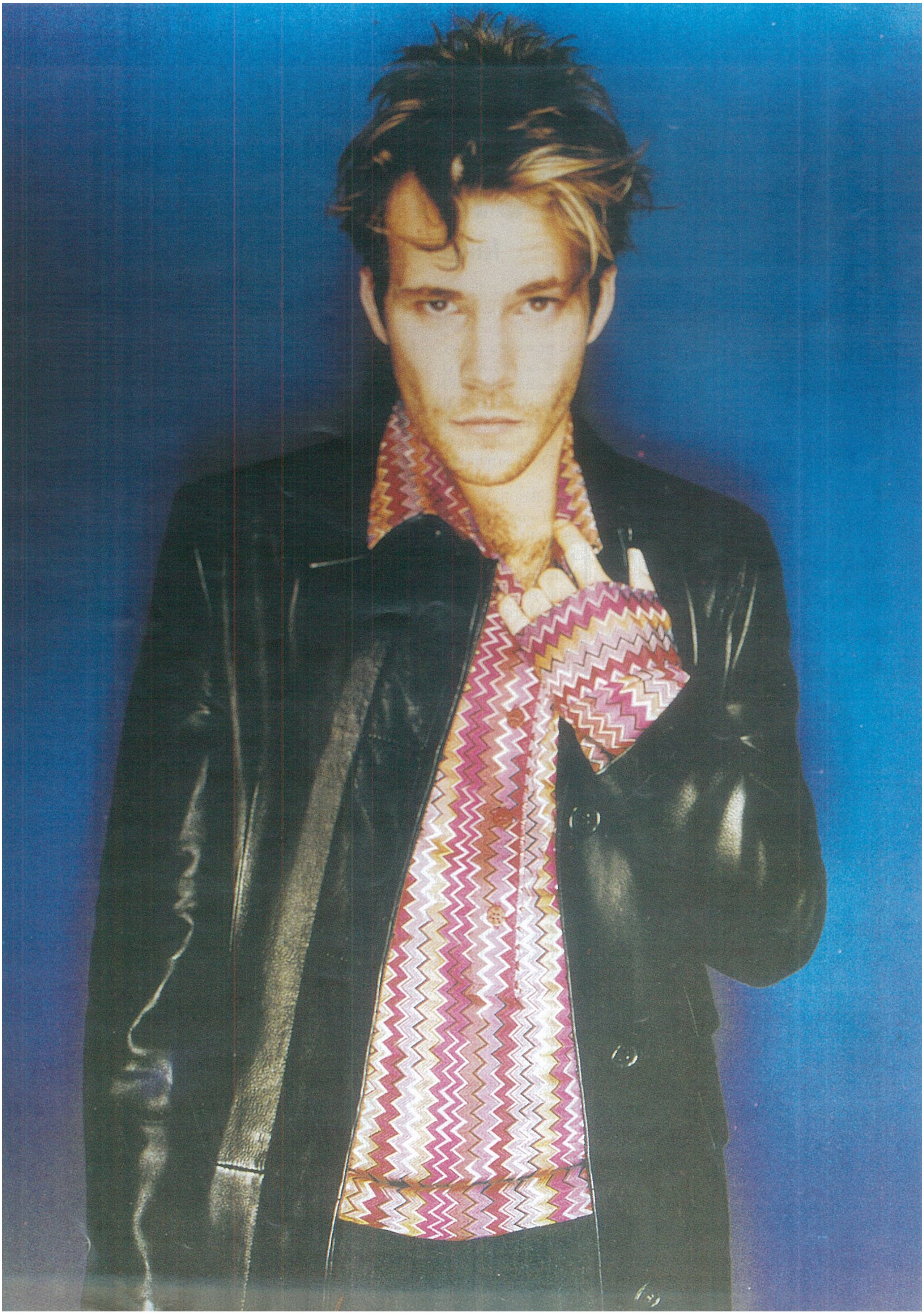
"Uyumlu bir tipim, sıradan da görünebilirim gösterişli de." diyerek içini çekiyor. "Etrafta yeterince güzel oyuncu var. Dünyanın bir tanesine daha ihtiyacı yok."

Belki de söylediği doğru ama acaba Hollywood'un dikkatini çekmesini sağlayan sadece son filmleri "Mrs. Dalloway", "The Truman Show" ve "Ronin"deki başarılı performansları mıydı?

"Bilmiyorum." diye cevap veriyor. "Farkıma vardıklarından emin değilim. Değişen bir şey yok gibi görünüyor."

Bunlar kendi düşünceleri mi yoksa artık onun da mı bir basın danışmanı var diye düşünüyor insan ama hayır, sadece bir süreliğine, Venedik Film Festivali'nde de gösterilecek "Ronin" ve "Truman Show"un gösterime girdiği kritik dönem için kendine bir basın danışmanı tutmuş. Şimdi bunun bir çılgınlık olduğunu düşünüyor.

"Ronin", hâlâ gösterimde.

S&C

Stephen Dorff

Basında art arda patlak veren sansasyonel olaylar, müzisyen, aktris ve süpermodellerden mürekkep bir sevgili koleksiyonu, bol içki ve gece hayatı... Kendisine bu imajdan çok da kopuk olmayan roller önerilmesinden pek hazetmiyor.

Basına röportaj vermekten hoşlanmadığınız doğru mu?
Bu tür röportajları seviyorum. Gazetecilerin sizinle saatler geçirdiği, sizi çözümlediği ve sonra yazıyı okuduğunuzda söylediğiniz hiçbir şeyin ağzınızdan çıktığı şekilde yazılmamış olduğunu gördüğünüz "derin" röportajlardan nefret ediyorum.

Hollywood'un "kötü çocuk"larından biri olarak imajınızdan memnun musunuz?
Kastettiğiniz buysa hoşnut değilim. Gazeteciler hâlâ üç yıl önce söylediğim şeylerden alıntılar yazıyorlar.

"I Shot Andy Warhol"da 60'lı yılların New York'lu travestilerinden Candy Darling'ı oynayarak buna isyan mı ediyordunuz?
Beni "kızı götüren çocuk" olarak görüp bu tür o kadar çok rol teklif ettiler ki bunu yıkmamı ve insanların bana yeni bir gözle bakmalarını sağlayacak rolleri seviyorum.

Dennis Hopper'la bir film çevirdiniz ama filmografinizde yer almıyor...
Evet, hakkında pek fazla konuşmadığım bir film, "Space Truckers". Özel efektli şu uzay filmlerinden biri. Tuhaf bir çalışmaydı, pek iyi bir deneyim olmadı. Beni Dennis ikna etmişti. O filmin prodüksiyon hikayeleri öyle ilginç ki kendi başına film olabilir. Önce finans meselesi. Sonra davalar. Çekimler için İrlanda'ya gidiş. 20 milyon dolar bulacak olan ama sonra bunun 10 milyon dolarını kaybeden kadın. Acayipti. Sonra biraz para buldular ve çekimlere başladık. Sonra yine durdular. Bu arada biz Dennis'le birlikte sürekli golf oynuyorduk.

"Blade"deki kötü adamı yani Deacon Frost'u oynamak hoşunuza gitti mi?
Evet, Deacon Frost, insanların korkmalarına rağmen sevmelerini istediğim türden bir karakter. "Yaralı Yüz"ü hatırlıyor musunuz? Son derece kötü biri olduğu halde Al Pacino'ya yakınlık duyarsınız. Bu kadar kötü olmasına rağmen neden bu adamı seviyorum diye düşünürsünüz. Kötüyü oynamanın en iyi yolu farklı yönlerini öne çıkararak adamın insan olduğunu göstermektir. "Blade"den sonra hafif bir şeyler yapmak istiyorum çünkü son zamanlarda çok fazla ağır, duygusal, karanlık ve huzursuz karakter canlandırdım. Sanırım şimdi hafif bir aşk hikayesine hazırım.

Filmden önce vampirleri araştırdınız mı?
Evet, vampirlere ait bir yeraltı dünyası var. Bu adamlar vampir olduklarına gerçekten inanıyorlar. Kendilerine diş yaptıran ve son on yıldır gündüzleri uyuyan birkaçıyla tanıştım. Geceleri uyanıyorlar ve zamanla vücutları buna alışıyor. Işıktan rahatsız oluyorlar. Birkaç arkadaşımla birlikte Long Beach'teki kulüplerinden birine gittim. Oradaki çocuklar bu işi çok ciddiye aldılar. Beni köşeye çekip "Siz "Blade" filminde oynuyorsunuz. Nasıl bir film olduğunu öğrenmek istiyoruz. Bizi nasıl temsil edeceksin?" dediler. "Tanrım bu sadece bir film. Sadece gözleriniz ve dişleriniz hakkında bilgi edinmek istiyorum." dedim. Bir tanesi "Ah evet güzel, yarın uyandığında senin yatağında olacağım." dedi. "Tamam," dedim kendi kendime "Los Angeles'a dönme zamanı geldi galiba."

"Blade"in son halini nasıl buldunuz?
Filmde hoşuma giden, olduğundan farklı görünmeye çalışmaması. Yaz filmlerinin birçoğu insanı hayalkırıklığına uğratır. Bir sürü efekt vardır ama hikaye göremezsiniz. Bu filmin bir hikayesi var. Beyin ameliyatı şeklinde değil ama Blade'in, Deacon'ın nereden geldiğini anlatan ve günümüz vampirlerine ilişkin bir hikayesi var. "Blade"i bana ilk gösterdiklerinde New York'ta bir başka film çeviriyordum. Sabahın onuydu. Filmden çıktığımda "Kahretsin! Bu inanılmaz." diyordum. Diğer karaktere dönmekte güçlük çektim. Yönetmen "Senin neyin var?" diye sorduğunda "Şu filmi gördüm o kadar." dedim.

Hâlâ müzikle ilgileniyor musunuz?
Bir sürü beste yapıyorum. Bir gün bunları dünyayla paylaşmak istiyorum, belki bir filmde. Mike Figgis gibi yönetmenlerin kendi filmlerinin müziklerini yapmaları hoşuma gidiyor. Küçük kardeşim müzisyen. Sony'den bir albümü çıkacak. Daha 19 yaşında.

Bu aralar ne dinliyorsunuz?
Londra'dan çıkan müzik çok ilgimi çekiyor. The Verve'ü seviyorum ama Bob Dylan'dan tutun de Bob Marley'e ve Foo Fighters'a kadar herkesi dinlerim. Hayli geniş bir zevkim var. Massive Attack'ın yeni albümü harika. "Blade"in müziklerinin çoğunu seviyorum çünkü tanınmamış birçok İngiliz sanatçısı var. Yönetmen Stephen Norrington bir Prodigy şarkısı kullanmak yerine geleceğin Prodgy'si olacak müzisyenleri tercih etti.

Şu anda hangi film üzerinde çalışıyorsunuz?
Genç bir yönetmeni canlandırdığım "Entropy"yi yeni bitirdim. Müziği, modayı ve sinemayı bir hikayede harmanlayan bir film. Aslında Phil Joanou'nun kendi yaşamıyla ilgili bir hikaye. İçinde U2 da var. Bir U2 konserinde 60.000 kişi önünde geçen bir sahne çektik. İnanılmaz bir şey. "Entropy" çok hasılat yapacak gibi geliyor bana çünkü ilginç ve çağdaş bir aşk hikayesi.

Filmde Bono da var öyle değil mi?
Evet, sonunda. Bono sadece on dakikasında görünüyor. Bono'nun televizyon görüntüleri ve konser sahnesi var ama Phil, birçok kişinin kendini oynadığı, misafir oyuncuyla sürüklenen bir film olsun istemedi. Filmde çok fazla yıldız olduğunda "Vay, bu sahnede Will Smith var. Vay işte Bono." diye izleniyor.

Neden özellikle Phil Joanou ile çalışmak istediniz?
Sadece iyi bir film yapacağını biliyordum. Kelimenin tam anlamıyla bir görselci o. Gerçekten deha. İlk filmi "Three O'Clock High"dan beri kendi döneminin ilerisinde gidiyor. Aslında menajerinin gönderdiği senaryoları okumaktan usanıp "Kahretsin, kendi çılgın yaşamımla ilgili bir tane yazacağım." dedi. Yazdığı ilk senaryoydu. Kendisi "Annie Hall" ile "Trainspotting" karışımı diye tarif ediyor.
"Blade", Şubat'ta gösterimde.

profil

RACHEL WEISZ

"fıstık" rollerini sevmiyor

Michael Winterbottom'ın "I Want You"sunda izlediğimiz 27 yaşındaki oyuncu Rachel Weisz'in yıldızı oynadığı her filmle biraz daha parlıyor. Bu yıldan itibaren adını daha sık duyacağımız kesin...

Rachel Weisz söyleşileri ciddiye alıyor. Sorulara cevap verirken tane tane konuşuyor. Dinlerken de terbiyeli bir okul çocuğu gibi sessiz, ama kesinlikle sıkıcı ve renksiz değil. Başarılarından bahsederken mütevazı ve komik, söz işine geldiğindeyse tutkulu ve heyecanlı. Rachel Weisz gibi yeni yükselen bir oyuncu için 1998 iyi bir yıldı. Rol aldığı üç film, "Amy Foster", II. Dünya Savaşı'nda geçen aşk öyküsü "Land Girls" ve gerilim filmi "I Want You", aynı yıl içinde gösterime girerken Rachel önce Amerika'da, Universal'in 70 milyon dolarlık yeniden çevrimi "The Mummy"nin çekimlerinde daha sonra da Ralph Fiennes ile birlikte Macaristan'da, üç kuşağı içine alan "The Taste Of Sunshine" adlı bir Istvan Szabo filminin setindeydi. Bu arada onu mainstream filmlerle tanıştıran televizyon filmi "My Summer With Des"i de unutmayalım. Öyleyse 1998'in Rachel için bir dönüm noktası olduğu söylenebilir ama o böyle düşünmüyor.

"Sadece özgür olduğumu ve kendi yeteneğimi keşfetme şansı bulduğumu hissediyorum ki bu harika." diyor. "Özellikle de bir kadın için. Dolayısıyla... nasıl hissediyorum...? Tanınmış hissetmiyorum."

Hiç mi? "Sanmıyorum. Bildiğim kadarıyla böyle. Sokakta insanlar yanıma gelmediğine göre." diyor ve sonra bu yılki deneyimleriyle ilgili bir sonuca varıyor. "Belki de bu yıl şöyle bir şey oldu: mesleğin başındayken alabileceğiniz mantıklı her işi alırsınız. Oysa ilk kez bu yıl, sadece istemediğim için geri çevirdiğim roller oldu."

Örneğin... "Çoğunlukla ticari Amerikan prodüksiyonlarındaki, hiçbir şekilde ilgimi çekmeyen 'fıstık' rolleri. Belki daha önce, 23 yaşındayken bu rolleri kabul etmeyi düşünebilirdim ama bugün etmem. Şimdi satılık olmadığımı hissediyorum."

Rachel Weisz 27 yaşında ama kariyeri konusunda soğukkanlı ve acelesi yok gibi görünüyor. Bu konuda izlenecek herhangi bir strateji olmadığını düşünüyor.

"Şimdiye kadar olanlar planlanmamıştı." diyor. "Kariyerinin başlangıcında planlı davrandığını söyleyen varsa yalan söylüyordur. Plan yapamazsın. İçinde yer almak istemediğin bir şeye hayır diyebilirsin o kadar."

Fakat Rachel'ın erken başlamış olmak gibi bir avantajı var. 1985'te okulu tatile girdiği zamanlarda modellik yaparken Richard Gere'in rol alacağı "King David" adlı bir film çekmeyi düşünen Bruce Beresford'un dikkatini çekmiş ve bir deneme çekimi yapma şansı elde etmiş ama babası izin vermemiş. O deneme çekimine katılamadığı için hâlâ pişmanlık duyuyor mu dersiniz?

"Oyuncu olmak istediğimi biliyordum ama sadece 14 yaşındaydım." diyor. "Daha çocuktum ve eğer çocuğum olsa ben de izin vermezdim. Yine de o zaman biraz üzülmüştüm. Belki o filmde rol alsaydım ardından başka bir film gelecekti ve bir çocuk yıldız olacaktım. O zaman farklı biri olurdum. Belki üniversiteye gitmez, bir tiyatro kurmazdım..."

İlk oyunculuk girişimi babasının korumacı tavrıyla engellendikten birkaç yıl sonra Weisz, Cambridge Üniversitesi'nin İngiliz Edebiyatı bölümüne girdi. Tiyatro okuyordu ama oynayamıyordu. O da Talking Tongues adlı bir tiyatro grubu kurdu. Tiyatro bölümü olmayan bir üniversitede, tiyatro eğitimi almadan tiyatro grubu kurmaya kalkmak ya hayran olunası bir cesaretin ya da tam bir boş kafalılığın göstergesidir. Rachel'a sorarsanız "Masum bir aptallık" sayılabilir. Zaten ona göre oyunculuk "Kendi odanızda ya da alışverişe giderken gerçekleştirebileceğiniz bir hayal kurma süreci."

Sinemaya geçişi 1992 yılında "Slight Possessions" adlı filmle oldu. 1994'te Noel Coward'ın "Design For Living" filmindeki rolüyle eleştirmenler tarafından o yılın umut vaat eden genç oyuncusu seçildikten sonra 1996'da "Stealing Beauty"yi çekmekte olan Bernardo Bertolucci'nin dikkatini çekti ve o filmde Liv Tyler'le birlikte oynadı. Ardından Keanu Reeves ile başrolü paylaştığı "Chain Reaction" geldi.

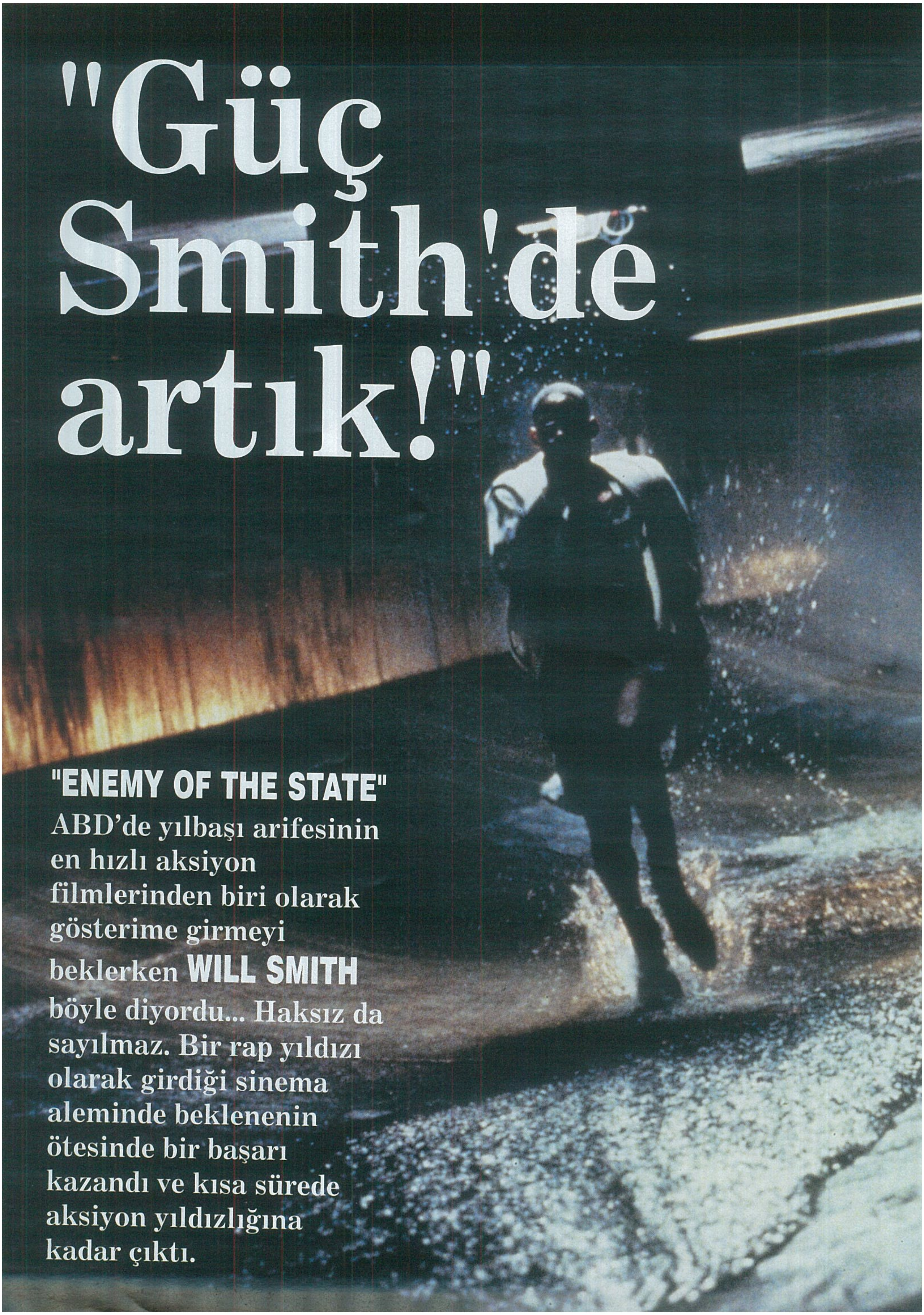
"'Stealing Beauty'de bakire olmayanı oynamıştım." diyor. "Bir fahişeydim. Tam bir kancıktım. Vamp bir orospuydum. Ve nedense Fox yöneticileri o filmi gördükten sonra, Keanu Reeves ile birlikte masum İngiliz fizikçiyi canlandırabileceğimi düşünmüşler."

Sonunda ortaya çıkan film hepimizin bildiği gibi pek iç açıcı değildi. Bu felaketin ardından Joseph Conrad'ın romanından uyarlanan, 19. yüzyıl aşk hikayesi "Amy Foster"da rol aldı. Eleştirmenlerin bu filmden de nefret ettiklerini neşeyle itiraf ediyor Rachel. "İyi miydi kötü müydü bilmiyorum ama benim hoşuma gitti." diyor.

Bu ay gösterime girecek "I Want You" Rachel'in bu yıl rol aldığı iki İngiliz filminden biri. Roeg'in 1980 yapımı başarılı çalışması "Bad Timing"i hatırlatan derinlikli bir cinsel saplantı incelemesi olan "I Want You"da Weisz, psikopat eski sevgilisinin pek de masum olmayan kurbanını oynuyor. Ancak Rachel'in, filmin yönetmeni Michael Winterbottom'la birlikte çalışmak istemesinin asıl nedeni "Bad Timing" değil, yönetmenin 1995'te çektiği bir tür lezbiyen "Bonnie ve Clyde" sayılabilecek "Butterfly Kiss". Filmin son halinden gayet memnun. Sadece annesiyle ilgili küçük bir mesele çıkmış. "Geçen gün annem 'I Want You'yu seyretti." diye anlatıyor. "Halbuki seyretmemesini söylemiştim çünkü 'Butterfly Kiss'i seyrettiğinde 'Hayatım boyunca gördüğüm hiçbir şeyden bu kadar nefret etmedim.' demişti. 'I Want You'yu seyrettikten sonra da tahmin ettiğim gibi allak bullak olmuştu ama striptiz yapanın ben olduğumu sanıyordu. Gözleri mi bozuluyor ne oluyor anlamadım! '- Anne, o ben değildim. Bütün mesele bu!" dedim."

"I Want You", Şubat'ta gösterimde.

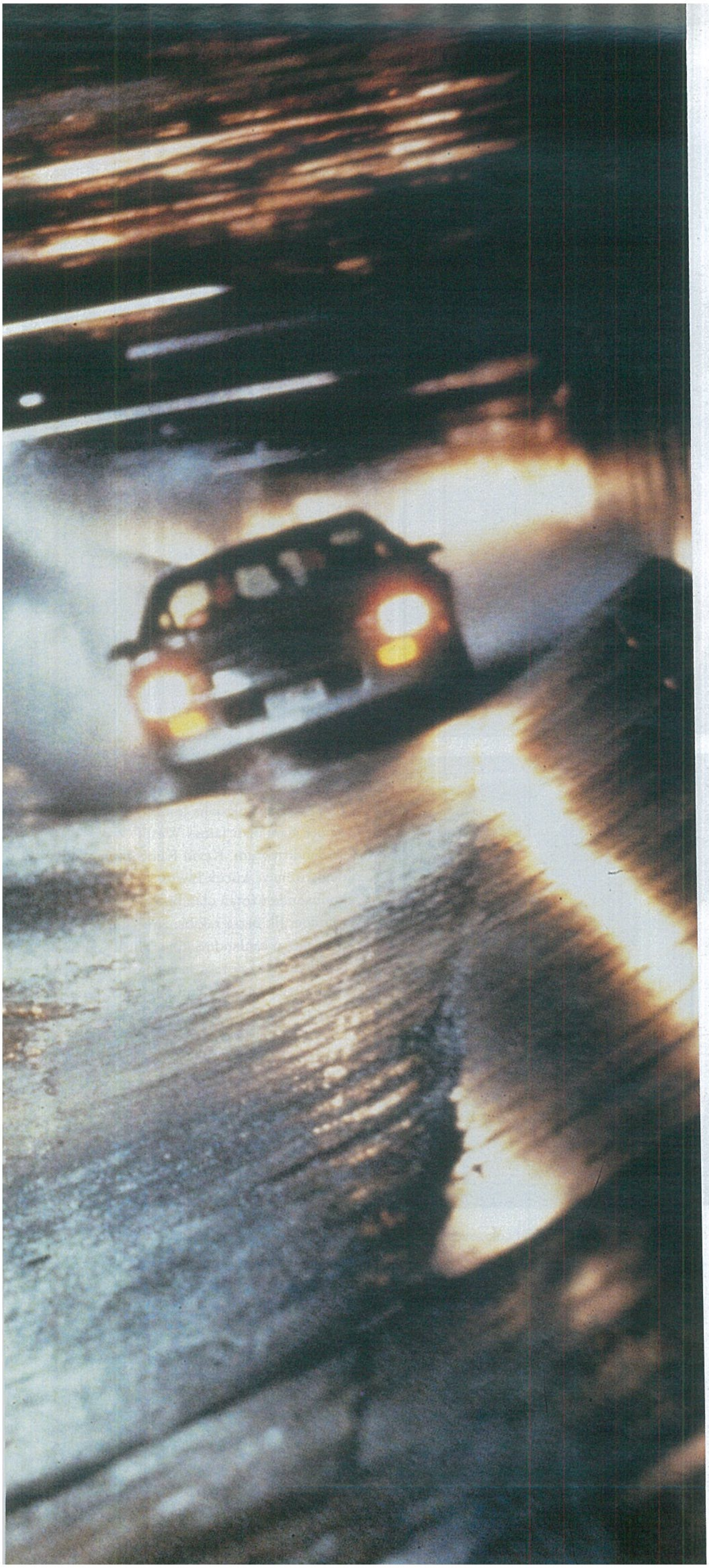

"Güç Smith'de artık!"

"ENEMY OF THE STATE"

ABD'de yılbaşı arifesinin en hızlı aksiyon filmlerinden biri olarak gösterime girmeyi beklerken **WILL SMITH** böyle diyordu... Haksız da sayılmaz. Bir rap yıldızı olarak girdiği sinema aleminde beklenenin ötesinde bir başarı kazandı ve kısa sürede aksiyon yıldızlığına kadar çıktı.

"Film bir paranoyak gerilimi, gerçek bir çarpıcı olaylar dizisi. NSA'nın (Ulusal Güvenlik Teşkilatı) yeni bir tedbirini araştıran Washington bölgesi savcısını canlandırıyorum. Elimde gizli bilgi olduğunu sanıp üzerime bir cinayet yıkıyorlar ve beni zan altında bırakmak için hayatımı alt üst ediyorlar. Bir sürü devlet ajanı ve suikastçi tarafından kovalanıyorum ve bütün bu süre boyunca ne yaptıklarını bilmiyorum. İşimi ve hayatımı elimden alıyorlar. Gene Hackman benden yana olan eski bir NSA ajanını canlandırıyor. Yer altına inmiş ve temize çıkıp aileme dönmemi sağlayacak bilgilere sahip. Öte yanda Birleşik Devletler'in teknolojisine ve gücüne karşı sadece iki kişiyiz. Slogan; "Gerçekten sizi yakalamaya niyetlilerse bu paranoya değildir!"

Will Smith'in hayat felsefesi zoru başarmaya çalışmak."Bunu seviyorum. Gerçek bir mücadeleciyim. Bir sonraki meydan okuma ve mücadele için yaşıyorum. Bu beni her gün daha iyi ve daha komik olmaya, daha iyi bir kariyer için çalışmaya teşvik ediyor. Mutluluk bu. Bu heyecan için yaşıyorum. Artık istediğimi yapma, istediğimi olma ve söyleme ve istediğim yere gitme gücüne sahibim."

Smith'in kendine güveni, kaygısızlığı ve gamzesini çıkararak gülümsemesi kuşkusuz önemli vasıflar ama Smith'i gerçek anlamda böylesine karşı konulmaz yapan sürekli olarak kanının kaynadığı izlenimini yaratması. 30 yaşındaki aktör Hollywood'daki hip-hop akımından sorumlu tutulabilir. Smith, kendinden emin "Bel-Air Prensi" olarak televizyonda beysbol şapkasını ters takan ilk oyuncuydu ve milyonlarca izleyici tarafından taklit edildi. Daha sonra "Kurtuluş Günü" ve "Siyah Giyen Adamlar" filmlerinde uzaylıların ve izleyicilerin yüreklerini hoplattı. Ray Ban güneş gözlüklerini takıp; "Bunun iyi görünmesini sağlıyorum" diye mırıldandı.

"İnsanlara filmlerim hakkında konuşmayı, tanıtımlarını yapmayı, sırları açıklamayı seviyorum" diyor oyuncu. "Çalışmayı seviyorum. Size biraz 'Wild, Wild West'den de sözedeyim. 1999'un en iyi filmi olacak. O da 'Kurtuluş Günü' ve 'Siyah Giyen Adamlar' gibi 4 Temmuz'da gösterime girecek. Her yaz dünyayı kurtarmak işim benim. Bu tatil gününün "Büyük Willie Haftasonu" olarak bilinmesini istiyorum. 4 Temmuz benim günüm. Kendimi 4 Temmuz'un babası gibi hissediyorum. Takım arkadaşlarım Kevin Kline ve Kenneth Branagh! Film yapmanın en önemli yanı kimlerle çalıştığın. Kendimi Michael Jordan ile çalışıyormuş gibi hissediyorum. Bir basketbol oyununda Michael Jordan ile aynı takımda da olsan

karşı takımda da olsan daha iyi oynarsın çünkü Michael Jordan oradadır. Ben de Kevin Kline ve Kenneth Branagh için böyle hissediyorum. Sahnelere ilham veriyorlar." Yönetmenliğini Barry Sonnenfeld'in yaptığı "Wild, Wild West" komedi, aksiyon ve hayal gücünü zamane ve akıllıca bir macerada aynı potada harmanlıyor. Hâlâ çekim aşamasında olmasına rağmen hızlı bir eğlence şöleni olacağı kesin. Smith bu filmden 14 milyon dolar aldı.

"Televizyonda her hafta 'Wild, Wild West'i izleyerek büyüdüm. Diziyi çok severdim" diyor Smith. "Bütün o etkileyici aletleri ve seksi kadınlarıyla vahşi batıda geçen James Bond gibiydi. Filmin en iyi yanı işin zor kısmının çoktan yapılmış olmasıydı. Karakterler ve ana fikir zaten yaratılmıştı. Bizim yaptığımız zaten çok iyi olan bir şey üzerinde çalışarak onu geliştirmek. Bu da insanı, herşeyi gerçekten yaratmak durumunda olduğun "Siyah Giyen Adamlar" gibi bir filmle karşılaştırdığında bir adım ileriye götürüyor. Yeni bir projede bütün karakterleri, setleri, durumları sıfırdan yaratıyorsun. İyi bir şeyi geliştirmek sıfırdan başlamaktan çok daha kolay. Hoş ve zeki bir devlet ajanı olan James West'i canlandırıyorum. Kevin Kline da, kılık değiştirme ve küçük büyük aletler icat etmek konusunda uzman olan başka bir ajan rolünde. İlk başta rakibiz ama sonra Kenneth Branagh'ın canlandırdığı ve The Tarantula isimli yürüyen devasa silah-ulaştırma aracının yardımıyla ABD başkanı Ulysses S. Grant'a suikast düzenlemeyi planlayan kötü adam Dr. Arliss Loveless'i etkisiz hale getirmek için işbirliği yapıyoruz. Barry Sonnenfeld bu Western konseptini özel efektlerle yarattı. Daha önce hiç böyle bir film izlememişsinizdir. Çok farklı ama aynı zamanda bir gişe filmi olmayı başarıyor.

"Jim West televizyonda herkesten daha dar pantolonlar giyiyordu. O dar pantolonu ve deri ceketi giydiğin anda karakteri hissediyorsun. Bir Western'de oynamak konusunda endişeliydim ama Jim West çok etkileyici" diyor Smith. "Ayrıca karizmatik ile komiğin kolay kolay bir yana gelemeyeceğini de farkettim. Bir aktör olarak görevim bu karışımı sağlayabilmek. Ne zaman karizmatik ne zaman komik olunması gerektiğini ayarlayabilmek. Tommy Lee Jones bu işin ustası. Komik bir şey söylüyor ve hemen ciddi bir yüz ifadesi takınıyor. Hiç bir şey olmamış gibi. Muhteşem bir etki yaratıyor. Bu çok zordur. Yani öylesine düz,

kuru ve ifadesiz ama yine de muhteşem olmak. Ben de şimdi böyle bir meydan okumayla karşı karşıyayım ama işin her aşamasında harika olan Kevin Kline ile birlikte çalışıyorum. Bu yüzden de yük üzerimden kalkıyor ve kendimi komik olmak zorunda hissediyorum. Tabii bir de dünyanın en iyi Shakespeare oyuncularından biri olan Kenneth Branagh var... Harika bir takımız."

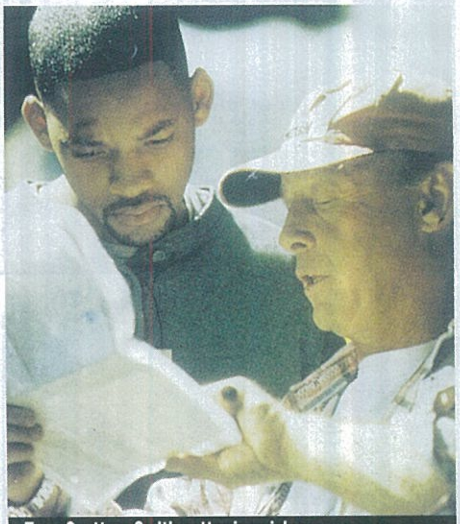
Amerikalılar kepçe kulağa dayanamıyor...

Bu arada Smith'in, Oscar kazanmak için, yaptığı filmlerin türünü değiştirmesini de beklemeyin. "Ödül kazanmak gibi bir saplantım yok. Benim için en büyük ödül sokakta yürüdüğümde insanların beni tanıması. Bu bence bir insandan alabileceğiniz en doğal, en dürüst tepki. Bunu çok seviyorum." Bu kadın hayranlarının tepkilerimle ilgilenmediği anlamına mı geliyor? "Manhattan'da 'Men in Black'i çekerken başıma gelen çılgınlığı anlatayım. Yanımızdan arabayla bir kız geçiyordu. Birden beni gördü, 'Aman Tanrım, Aman Tanrım!' demeye başladı ve başka bir arabaya çarptı. Sonra arabadan çıktı ve; 'Ne yapacağım şimdi. Gitti arabam' diyeceğine yanıma koştu ve bir imza istedi. Hepsi bu kadar da değil. Manhattan'da, Times Square yakınlarında bir müzik dükkanındaydım. Yine yanıma bir kız geldi, tişörtünü yukarıya kaldırdı ve benden göğüslerini imzalamamı istedi." Peki hazırcevap Smith vaziyeti nasıl idare etti? "Ona; 'Bak. gerçekten güzel göğüslerin var ama burası ne zamanı ne de yeri' dedim." "Yine de yanlış anlamayın" diyor aktör kendi hikayesini yarıda keserek. "İyi işler yapmak istiyorum. Sıradaki birkaç filmde sanırım insanlar seçtiğim projelere şaşıracaklar. Hiç ödül almadım ama içimde beni günün her saniyesi yaptığım işi daha iyi yapmak için dürten Tanrı vergisi bir rakibim var. Sanki içimde başka biri var ve beni her sabah uyandırıp; 'Will, neden yatıyorsun? Çık o yataktan! Kalk bakalım!' diyor. Hiçbir ödül onu tatmin edemiyor." Öte yandan Smith rollerini seçerken kendi başına olduğunu hissediyor. "Filmlerini seçerken insanların senden ne istediğini göz önünde bulundurmak zor. En iyi senaryo hangisi? Birlikte çalışmayı düşündüğünüz ekipte kimler var? Senaryoyu okuduğunuzda neler hissediyorsunuz? Seçtiğin projeye sadık olmalısın. Canladırmayı istediğin karakterlere de. Yapılacak tek şey içgüdülerinin sana rehberlik etmesine izin vermek. Ailem her zaman bana güç aşılamıştır. Sahip olduğum güç içimden geliyor."

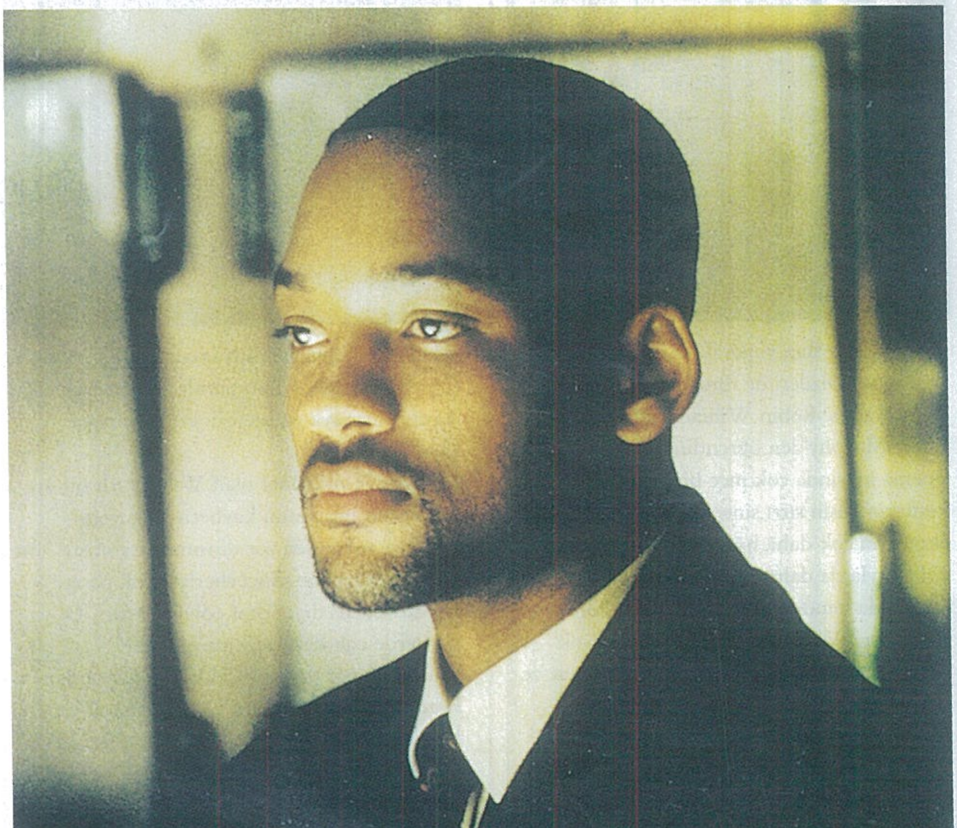
Peki Will Smith'in sırrı ne? Görünüşe bakılacak olursa kulakları. "Amerikalılar kulak fetişisti" diyor Smith. "Kulakları seviyorlar. Kulakların büyük ya da kepçeyse Amerikalı insanlar dürüst olduğuna inanıyor. Miki Fare'yi bir düşünün. Goofy'yi, politikacı Ross Perot'yu. Perot başkanlık seçimlerini kazanabilirdi. Daha gençken kulaklarımla ilgili bir sorunum vardı. Ağabeyim hep benimle dalga geçerdi." O zamanlar iri kulakları kızlarda pek heyecan yaratmamıştı. "Hayır. Hiç kız tavlamamda bir etkileri olmadı. Her zaman o saf, şapşal, dürüst tiptim. Bu da kızların pek ilgisini çekmezdi. Hiç kız arkadaşım olmazdı. Beni cazip bulmazlardı. Şakacı çocuktum. Sürekli olarak fıkra anlatırdım. O yüzden ne zaman bir kıza; 'Belki bu haftasonu seninle çıkabiliriz' desem gülüp; 'Ne kadar komiksin Willy' derlerdi. 10. sınıftayken 8. sınıflardan bir kızı beğeniyordum. Biraz ileride arkadaşlarıyla duruyordu. Ona; 'N'aber Christine? Nasılsın?' diye seslendim. 200 öğrencinin önünde bana döndü ve şöyle dedi; 'Senin için fazla iyi!' Herhalde bu okul çağlarında kızlarla ne kadar başarılı olduğumu yeterince iyi anlatıyordur.

"Babamın her zaman söylediği bir şey vardı; 'Yaptığın işi iyi yap. Konsantre ol. Bir işi iyi yaparsan gerisi gelir.'"

Smith, Batı Philadelphia'da sevimli ve hızlı konuşan bir çocuk olarak 12 yaşında rap yapmaya başladı ve kısa bir süre sonra Jazzy Jeff olarak tanınan Jeff Townes ile bir ikili oluşturdu. İkili, sekiz yıl sonra, Grammy ödülünü alan "He's the D.J., I'm the Rapper" da dahil iki platin albüm yaptı. Şov dünyasında kariyer yapmak istediğinden o kadar emindi ki MIT'den kazandığı bursu

Tony Scott ve Smith sette: ince işler...

"İyi işler yapmak istiyorum. Sıradaki birkaç filmde sanırım insanlar seçtiğim projelere şaşıracaklar."

red etti. "İşe Rap yaparak başladım. Sonra dizi geldi. Dizileri de filmler izledi. Bunu Tom Hanks, Robin Williams ve özellikle de Eddie Murphy'den öğrendim. Televizyonla sinema arasında çok ince bir fark olduğunu keşfettim. İşin sırrı sinema perdesinin ekrandan çok daha büyük olduğunu dolayısıyla da daha az şey yapacağını bilmek. Sinemada kendini geri çekmelisin. Film kamerası o kadar yakınına giriyor ki çok daha azını yapmalısın. Bu çok daha rahat ve akıllıca.'

İlk birkaç filmi ("Where the Day Takes You", "Six Degrees of Seperation", "Made in America") ses getirmedi ama Martin Lawrence'ın yönetmenliğini yaptığı 1995 yapımı "Bad Boys" gişede iyi iş yaptı. Sonra bir yıl sonra, "Kurtuluş Günü"ndeki savaş pilotu rolüyle Hollywood'un en çok aranan oyuncularından biri haline geldi. Bu arada özel hayatında da bir takım gelişmeler oldu. Smith 1997'de noel arifesinde aktris Jada Pinkett ile evlendi ve 8 Temmuz 1998'de oğulları Jadan Christopher Syre dünyaya geldi. Aktörün ayrıca daha önce Sheree Zampino ile olan evliliğinden bir oğlu daha var. "Hey," diyor Smith savunmaya geçerek. "Zor günler geçirdim. Şimdi sıra yerleşik bir hayat kurmaya ve işleri doğru yapmaya geldi."

18 yaşında milyoner olan Will Smith bir ara servetinin tamamını kaybetmiş ve vergi borçları yüzünden zor durumda kalmıştı. "Bir eve, arabalara ve mücevherlere çok para harcamıştım" diye itiraf ediyor aktör. "O günlerde çok hata yaptım. Şöhreti sindirebilmek zor işti. Çeklerimi alır almaz bozdurup harcıyordum. O kadar aptal ve kendini beğenmiştim ki paramı nasıl değerlendireceğim konusunda öğüt verenleri hiç dinlemiyordum." Sonra küçük yaştaki üvey kardeşi Sterling'in ölümü her şeyi daha da kötüleştirdi. Ama bütün bunlar çok uzun zaman önceydi ve Will Smith artık ayakları yere basan bir yetişkin.

Projeleri peş peşe geliyor.

"Televizyondan ve sinemadan önce müzik işindeydim ve müzik endüstrisinde gününü kurtarmaya bakarsın. Her şey sadece para üzerine kuruludur. Televizyonda da para kazanmak istersin ama orada bir aile ortamı vardır ve eğlenirsin. Sinema sektöründe çekim yaptığın 16 hafta boyunca bir aile olmanın ötesine geçersin. İnişli çıkışlı bir geçmişim var ama bu beni biraz daha güçlendirdi. En önemli şey kazandığın her kuruşun değerini bilmek. Para gerçekten berbat bir şey. İnsanlar parayı görünce farklı davranmaya başlıyor. Seni ille de değiştirmesi gerekmiyor ama nasıl bir kişiliğin olursa olsun para onu abartabiliyor. Her zaman biraz gürültülüydüm ama şimdi daha da gürültülüyüm ve kimse bana çenemi kapamamı söyleyemiyor."

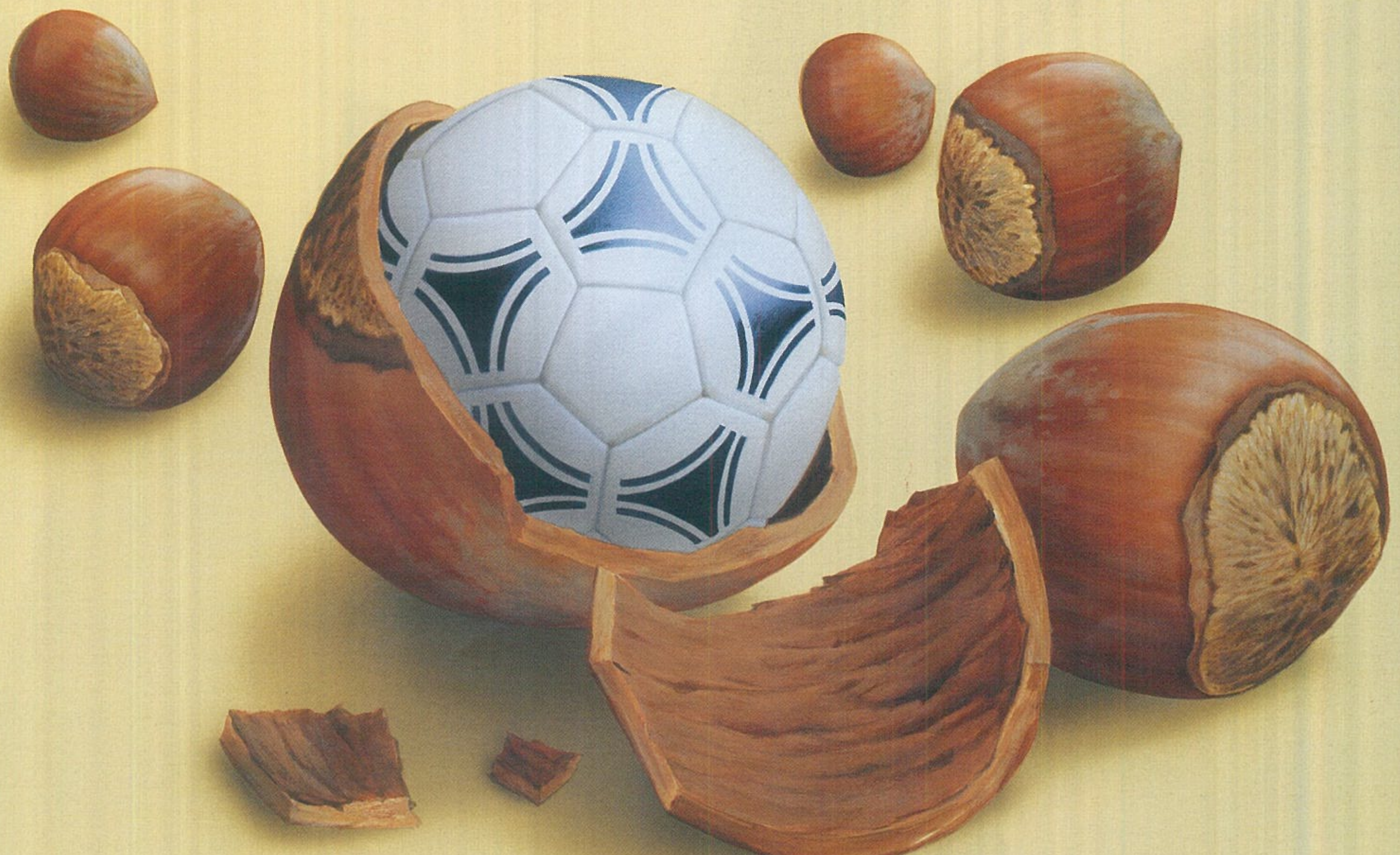
Smith, Jada Pinkett ("Çatlak Profesör", "Scream") ile 1990'da, aktris "Bel-Air Prensi" dizisindeki kız arkadaşı rolü için seçmelere katıldığında tanışmış. "1.52 metrelik boyuyla fazla kısa olduğunu söylemişlerdi ama benim için hiç de öyle değildi!" derken gülüyor Smith. O ve Pinkett, 1995 baharında eski ilişkileri kopma noktasındayken çıkmaya başlamış. "Hollywood aslında çok küçük bir toplum. Herkes birbirini tanıyor ama Jada işler benim için kötüye gittiğinde yanımdaydı. Her şeyin her zaman çok harika olamayacağını kabul etmeye hazır ilk kişiydi."

Peki ya gelecek? "Jada ile birlikte 'Love For Hire'ı yazdık. Tek başına yaşayan bir kadının bebek sahibi olmaya karar vermesi ve bunun için bir inşaat işçisinden (o da ben) yardım beklemesi üzerine kurulu olan romantik bir komedi. İşçi planı kabul ediyor ama sonra fikrini değiştiriyor." O halde kadını da Jada Pinkett mi canlandıracak?

"Buna henüz karar verilmedi ama sanmıyorum. Bu biraz stresli olur. Sırada, sert bir topla vurulduktan sonra zamanda geçmişe, Jackie Robinson'ın 1947'de ilk zenci olarak birinci ligde oynamasından kısa bir süre öncesine, Ulusal Siyahlar Ligi'ne yolculuk yapan bir günümüz beysbolcusunun hikayesi üzerine kurulu olan 'Brushback' var. Sonra yapımcılığını Jon Peters'ın üstlendiği Muhammed Ali ile ilgili bir film var. Bir kelebek gibi dans edebilir ve bir arı gibi sokabilirim. Tabii 19 kilo kadar şişmanlamalı ve boks dersleri almalıyım. Bu arada 'When We Were Kings' belgeselini izledim ve ondan iyisini nasıl yapabiliriz pek bilemiyorum. Ali aynı zamanda bir aktördü. Yaptığı bütün o heyecanlı ve renkli şeyler zaten filme alınmış. Ali ile tanışmıştım. Beni baştan aşağı süzmüş ve 'Neredeyse benim kadar güzelsin' demişti. Evet, bunu gerçekten dedi. 2000 yılında da 'The Mark'ı çekeceğim. Bu film de benim tesadüfen bulduğum, güç veren eski çağlardan kalma bir tılsım etrafında gelişiyor.

Smith'in kariyerine ve gelecek için planlarına baktığınızda bütün bunları gerçekleştirecek, ayrıca kendine ve ailesine ayıracak zamanı nereden bulacağını merak ediyor insan... ■

Enerji verir.

Her gün bir avuç fındık!

Oğlan top oynamaya mı gidecek? Hemen, cebine bir avuç fındık. Son günlerde biraz halsiz misiniz? Geç saatlere kadar çalışıyor musunuz? Hepsine çare, fındık. Fındık sadece enerji vermekle kalmıyor tabii. Sağlığı garanti altına alıyor: Oleik asit içerdiği için kandaki zararlı kolesterolü düşürüyor, dolayısıyla kalp krizi riskini azaltıyor. E vitamini sayesinde vücutta kanser yapıcı etkenlerin oluşmasını önlüyor; önlemekle kalmayıp oluştuktan sonra da onları etkisiz hale getiriyor. Dahası, fındıkta demir var. Ülkemizde en yaygın hastalıklardan biri olan kansızlığa deva. Sonra, fındıkta kalsiyum var. Kemikleri, dişleri güçlendiriyor. Bitmedi. Büyümeyi hızlandırıyor, cinsiyet hormonlarını geliştiriyor, enerji veriyor. Saymakla bitmez. Ama en güzeli, tadına doyum olmuyor. İster tek başına, ister taptaze bir kekin, kurabiyenin içinde lezzete lezzet katıyor. Dünyaya en çok fındık satan ülke, bizim ülkemiz. Neden kendimiz daha fazla faydalanmayalım? Her gün bir avuç fındık. Bizden söylemesi!

FTG
FINDIK TANITIM GRUBU
T.C. BAŞBAKANLIK DIŞ TİCARET MÜSTEŞARLIĞI

BİRE BİR UYARLAMASIYLA "PSYCHO"

Amerikan bağımsız sinemasının önde gelen yönetmenlerinden, ekseriyetle "uçarı", "haşarı", "kafası kırıkların kovboyu" gibi sıfat ya da tamlamalarla çağrılan Gus Van Sant'ın, Alfred Hitchcock'un kült statüsüne yükselmiş benzersiz filmi "Psycho"yu yeniden uyarladığını bir şekilde duymuş olacaksınız. İşte ilişikte usta yönetmenle, "Good Will Hunting" gibi bir çıkış filminin ardından neden böyle çetrefilli bir işe kalkıştığı ve bu işin eni, boyu, sağı, solu üzerine yapılmış taze bir söyleşi bulacaksınız. Bu söyleşi vesilesi ile Van Sant'ın Hitchcock ve orijinal "Psycho" hakkındaki görüşlerine de tanık olacaksınız...

"DAHA ÖNCE HİÇ YAPILMAMIŞ BİR ŞEY YAPTIK; 'HİÇBİR ŞEYİ DEĞİŞTİRMEMELİYİZ.

Filminizi bir "yeniden çevirim" olarak görmüyorsunuz. Öyleyse ne?
Bu yeniden üretimdir. Farkımız bu. Yeni olan bu. Her planı Hitchcock'un filminden ürettik ve birkaç değişiklik yaparak Joseph Stefano'nun orijinal senaryosunu kullandık. Temel düşüncemiz şuydu: "Hiçbir şeyi değiştirmemeliyiz. Her şey aynı olmalı." Daha önce hiç böyle bir şey yapılmamıştı.

"Psycho"yu "yeniden üretmek" fikri uzun süredir aklınızdaymış öyle mi?
Evet. Stüdyoların bana önerdikleri projelere bir tepkiydi. 1989'da "Drugstore Cowboy" gösterime girdikten sonra Universal "My Own Private Idaho"yu yapmak istemedi ama diğer stüdyolar gibi onlar da yeniden çevirim fikirleriyle geldiler bana. Böyle filmler çekmelerinin nedeni tamamen pazarlamayla ilgiliydi. "Daha önce yapılmış, hepimizin hakkında bir şeyler bildiği bir şeyi yeniden çekebilecekken neden kimsenin bir şey bilmediği yeni bir hikayede şansımızı deneyelim?' diye düşünüyorlardı. Fakat değişiklik yapmak mükemmel çekilmiş yeniden çevirimleri bile genellikle bozar. Özü kaybolur. Bu durumda yaptığınız orijinal bir film çekmekten pek farklı değildir. O nedenle dedim ki "Madem yeniden çevirimler yapacaksınız öyleyse 'Psycho'yu hiç değiştirmeden yeniden çekmelisiniz çünkü değişikliğe ihtiyacınız yok. Sadece renkli çekin ve detektifi Jack Nicholson'a Norman Bates'i Timothy Hutton'a oynatın." 1970'lerde, Marcel Duchamp ve Andy Warhol döneminde sanat eğitimi aldım. O dönemin düşüncesine göre yeni eser değiştirilmiştir ama aynı zamanda hâlâ orijinal eserdir. Benim düşüncemde de bu anlayışın etkileri vardır.

Klasik "Psycho" (Sapık) filminin setinde yönetmen ve oyuncuları...

Yapımcılar sanat okullarından çıkmış kişiler gibi düşünmezler ama.
Hayır bu projeyle de ilgilenmediler. Ben de olsun dedim, uğraşmadım ama iyi bir fikir olduğunu düşünmeye devam ettim. Geçtiğimiz yıl Hollywood, "Good Will Hunting" ile heyecanlandığında Universal ile Brian Gazer beni kandırmak istediler. O zaman ben de menajerime şöyle dedim: "İşte size fikir. 'Psycho'. Hiçbir şeyini değiştirme, yeni oyuncularla renkli çek." "Tamam yapalım." dediler. Birdenbire bu projeyle "kodesten çıkış kartımı" kullanıyordum.

Sizin gibi özgün bir yönetmenin bir başka yönetmenin büyük bir filmini "yeniden üretmek" istemesinin nedenini soran oldu mu?
Böyle bir şey daha önce hiç yapılmamıştı. Bu yeterince iyi bir neden değil mi?

Hitchcock'un diğer eserleri içinde "Psycho"yu nasıl değerlendiriyorsunuz?
Yalnız başına duruyor. Sanki tiyatro oyunu. Bazı filmlerde filmi iyi yapan hikayenin anlatılış biçimidir. "Psycho" da "Waiting For Godot/Godot'yu Beklerken" gibi. Karakterlerin yerine istediğin oyuncuyu koyarsın, içeride ya da dışarıda sahnelersin ama her durumda eser kendini gösterir. Bu öyle bir yap-boz ki sanki yeni baştan yapılmak istiyor. Yeniden sahneye koyup anmanız gereken bir operaya çok benziyor.

Peki bundan sonra ne var? James Cameron'ın "Yurttaş Kane"i mi?
Hmmm. "Yurttaş Kane". Neden olmasın? Bence o da yeniden çekilebilecek filmlerden biri. Bunu yapmanın kötü bir yanı yok çünkü sinema tutkunlarıyla dolu kendi çevremiz dışında halkın o film hakkında gerçekten bir fikri var mıdır bilmiyorum. Martin Scorsese'in çekeceği bir "Yurttaş Kane" harika olurdu. "Psycho" ya da "Yurttaş Kane" gibi işlerin önemini yeniden kabul ettirmek iyidir. Siyah beyaz olduğu için kimsenin görmek istemediği bir film neden renkli olarak yeniden çekilerek güzel ve başarılı bir film olmasın? Aslında Hitchcock'un kızı Pat de bana "Bu babamın fikirlerine benziyor." demişti.

Siyah beyaz olduğu için kimsenin "Psycho"yu seyretmediğini mi söylüyorsunuz?
Bugün, renkli olmayan filmler 30 yaşın altındaki insanların ilgisini çekmiyor. Ben öyle düşünmüyorum ama benim gördüğüm kadarıyla genel olarak seyirci işin tarihi yanıyla ilgilenmiyor. Arşivci değiller, eğlence arıyorlar.

30 yaşın altındakilerin çoğunluğu siyah beyaz olduğu için "Psycho"yu izlemiyorsa filmin klasik ilerleyişi, anlatımı, diyalogları ve kurgusu da onları itmez mi?
Göreceğiz.

Sizin filminizin, orijinali kadar korkunç ve esrarengiz olması bir yana onun kadar şaşırtıcı olma şansı olduğuna inanıyor musunuz?
Sorun da bu değil mi? Universal yöneticileri de bunu sordu. Benim cevabım şöyleydi: "Orijinal 'Psycho'yu kimse seyretmedi. Sadece banyo sahnesini ya da şuradan buradan bir iki sahneyi biliyorlar." Bir araştırma yapsanız insanların filmi seyretmediklerini seyredenlerin de benim gibi yıllar önce seyrettiğini görürsünüz. Ayrıca esrarengiz olacak çünkü insanlar filmde neler olduğunu bilmiyorlar. Sürpriz sonu biliyorlarsa da filmi esrarengiz yapanın sadece bu son olduğunu sanmıyorum. Mesele seyirciden bilgi saklanması değildi. Hitchcock tehlikenin ne olduğunu göstermişti ve seyirciyi tedirgin eden de bu tehlikeydi.

Ancak sinema tarihindeki en başarılı reklam kampanyası Hitchcock'un şu düşüncesinde ısrar etmesi üzerine kurulmuştu: "Film başladıktan sonra kimse ama hiç kimse sinemaya alınmayacak."
Benim tahminimce filmi seyretmiş biri bile orijinalindeki her planı hatırlamayacaktır. Hikaye filmden kopmanıza izin vermeyecek kadar güçlü.

Universal'ın sizin projenizi kabul etme kararında, "Çığlık"ın etkisi oldu mu?
Çok. Bu bir tehlikeydi çünkü Universal filmi "bütün korku filmle-

Norman Bates karakteri için bu rolle özdeşleşmiş Anthony Perkins'i andırmayan bir isim tercih edilmiş: Vince Vaughn

rinin büyük annesi", "'Çığlık'ı bastıracak bir korku filmi" olarak pazarladı. Böylece "Çığlık", "Psycho"nun torunu olarak görülüyordu ama ben "Psycho"nun izlenme nedeninin "Çığlık"inkiyle aynı olmasını istemiyorum. "Çığlık"ta birbirini gözleyen ve avlayan insanlar var. Karanlıkta korkmanın üzerine çıkan bir şey değil. Umarım insanlar "Psycho"yu sadece 16 defa korkmak için değil iyi bir film olduğu için izlerler.

Norman Bates karakterine oyuncu ararken birçok alternatifi değerlendirmiş olmalısınız.
En büyük meselemiz şuydu: "Adamın Anthony Perkins'ı ne kadar hatırlatmasını istiyoruz?" Özellikle Robert Sean Leonard'da çok fazla Anthony Perkins özelliği vardı. Ve Henry Thomas, Jeremy Davies gibi daha birçok oyuncuda da öyle.

Sizce bazı aktörler, elbise giyip peruk takmaları gerektiği için bu rolü oynamak istememiş olabilir mi?
Göz korkutucu olabilir ama yine de bunun sinemada çok büyük bir mesele olduğunu sanmıyorum. Karakterin tamamıyla annesine bağımlı olmasıyla ilgili birçok tuhaf ima var. Gay değil ama tuhaf bir adam. Tony Perkins'in gerçek yaşamda gay olmasının filmdeki karakter ve Norman Bates kimliği üzerinde tuhaf bir etkisi var. Tony bu filmin sembolü haline geldi. Oyuncu düşünürken bütün bunlar insanın kafasını kurcalıyor.

Bir keresinde Hithcock, 'Eğer sansür olmasaydı filmin açılış sahnesinde Janet Leigh ile John Gavin, kısa öğlen sevişmelerinin ardından otel odasındaki yatağa uzandıklarında Janet Leigh'in çıplak göğüsleri Gavin'in göğsüne değecekti' diye sızlanmıştı. Siz sansür konusundaki rahatlamadan yararlandınız mı?
Hitchcock'un bugün yararlanacağı kadar değil. Oyuncuları istedikleri gibi oynattım onlar da bugün yapabileceğiniz gibi bir şey yaptılar. Hitchcock bir şovmendi. Aynı zamanda öncüydü. O sahnede daha önce yapılmamış bir şey yapıyordu. Bizim filmimizde onun o zaman yaptığının daha fazlasını yaparak yeni bir şey yapmış olmazdık.

"Böyle bir yapıtı yeniden çekerek ne yapıyorum ben?" dediğiniz bir an oldu mu hiç?
Hiç olmadı. Şimdiye kadar ve filmi bitirdikten sonra böyle düşünmedim ama her filmimde bunu hissederim çünkü köşeye sıkışmış durumda olursunuz. Demek istediğim, "Good Will Hunting"i bitirdikten sora Harmony Korine'in "Gummo"sunu gördüm ve "Of, bir bizim filmimize bak bir de Harmony'ninkine." dedim. "Good Will Hunting"i değiştirememiştim. "Psycho"yu da değiştiremem. Ne olacaksa olacak.

Filmde oynatmak istediğiniz birinin size "Arkadaş sen ne yapıyorsun?" dediği oldu mu?
Dany Elfman'dan filmin orijinal müziğini elden geçirmesini istediğimde bana "'Psycho'yu çekemezsin. Seni canlı canlı yakarlar." dedi. Ben de "Eleştirmenlerin bir görüşe karşı olması iyidir. Zamanında Hitchcock'a da karşı çıkmışlardı." dedim. Ona ısrar etmedim ama zamanı geldiğinde ajansını aradık. Kabul etti. Sadece benimle bir film yapmak için hoşuna gitmeyen bir şey yaptığını sanmıyorum.

Kendi "Psycho"nuzu ilk gördüğünüzde ne düşündünüz?
Gerçekten çok memnunum. İstediğim gibiydi. Filmi gören bir avuç insan memnun görünüyordu. Bir film seyrederken aynı anda o filmin orijinaliyle bağlantı kurmak çok tuhaf bir şey. Bir parodi filmi olabilirdi ama öyle değil. Filmdeki herkes, orijinal filmin anı-

sına oynuyor, gerçekten oynuyor.

Demek Joseph Stefano'nun Hitchcock için yaptığı senaryo uyarlamasını hiç bozmadınız.

Hikaye tamamen orijinal. Senaryoda filme alınmamış ama bizim hoşumuza giden küçük küçük bir sürü şey vardı. Onların birkaçını çekmeye çalıştık. Çekime başlamadan önce ne bekleyeceğimizi bilmiyorduk. Joe da projeye katıldı, orijinal senaryoda yapamadığı birkaç şey ekledi ve diyalogları güncelleştirecek değişiklikler yaptı. Olmazsa birkaç şeyi değiştirmeye hazırlamıştık kendimizi. Bu da çoğunlukla diyaloglarda oldu.

Hitchcock'un filmleri rüya manzaralarıyla dolu. Marion'un yolun kenarında uykuya daldığı tuhaf, düz, ıssız manzara, stüdyoyu, Dali'yi ve gerçek yaşamdaki Needles, California'yı biraraya getiriyor adeta.

Kesinlikle! Hitchcock, "buralı değildi" ve mekanları ya da mekan parçalarını anlatması gereken hikayenin mekanları olarak kullandı. Haklısınız bunlar rüya manzaraları. Hitchcock'un yüzüncü doğum yıldönümü için yazılmış bir şey okumuştum. Özel şeylerle tuhaf bir dünya görüşünü harmanlamak ve bütün bunları, herkesi filmlerine çekecek şekilde evrenselleştirmek konusunda Hitchcock'tan daha iyi bir sinemacı varolmadığını söylüyordu. Onlar bunu çok daha iyi ifade etmişlerdi ama demek istediğim şu ki, özel bakışını geniş seyirci kitlelerine ulaştırabilmek her sanatçı için muazzam bir ilerlemedir.

"Psycho"nun orijinalindeki banyo cinayeti sekansı bir devrimdi. Kurgu biçimlerinin yıllar içinde ne kadar değiştiğini düşünürsek bu kez banyo sahnesinde ne yaptınız?

Eski storyboard'lar üzerinden gittim. Aslında film boyunca, küçük istisnalar hariç her sahnede eski storyboard'ları takip ettik. Bazı sahnelerde diğerlerinden daha esnek davrandık ama planlar hep aynı. Öyle başladık ve hoşumuza gitti. Daha önce Chen Kaige filmlerinde çalışan görüntü yönetmenimiz Christopher Doyle el kamerasıyla Hong Kong çevresinde dolaşmaya alışıktı. Ona, her planı yeniden çekmek istediğimizi söylediğimizde "Aman tanrım!" dedi ama yine de çalışmaya başladı. Bir noktada orijinalinden sapacağımızı düşünüyordum ama öyle bir şey olmadı.

Banyo sahnesinde bile mi?

Aslında banyo sahnesi orijinalinden epey farklı çünkü storyboardları aynı şekilde çizilmiş olsa da bizim ki daha grotesk. Daha iğrenç. Hitchcock'un filmindeki sahne, beyazperdede bir insanın bıçakla öldürülüşünü göstermek anlamında sinemanın geldiği en uç noktaydı. Bahse girerim Hitchcock orada kendini tuttu. Ellerindeki film malzemesiyle o sahneyi çok daha grotesk yapabilirdiler. Sadece 10 fazla çerçeve bırakarak grotesk olunabileceğini öğrendik.

Groteski daha kanlı anlamında mı kullanıyorsunuz? Peki ama ne kadar az gösterirsen o kadar korkunç olur düşüncesiyle Hitchcock'un kaçındığı tam da bu değil miydi?

Seyircilerin midesini bulandırmak istemedi. Biz biraz daha ileri gidebilirdik. Seyirci perdede vahşi şeyler görmeye alıştı. Hitchcock'un yapabileceği ama seyircinin kaldıramayacağını düşünerek kendini tuttuğu banyo sekansını çektik diyebiliriz. Bizimki de stilize ama her şey tam olarak gözünüzün önünde oluyor.

Orijinal "Psycho"nun Robert Clatworthy ile Joseph Hurley'nin ellerinden çıkan prodüksiyon tasarımı çok farklı bir görüntü veriyor. Bunu taklit ettiniz mi?

Orijinal setteki yer planlarının aynılarını kullandık ama İngiliz tasarımcı Tom Boone kendi işini yaptı. Aramızda konuştuk ama kararların çoğunu o verdi. Özellikle bu projede ayrıntılara girecek vaktim olmadı.

"Psycho"daki ev bir pop ikon. Siz filminizde bu evle ilgili ne yaptınız?

Anne Heche, efsanevi banyo sekansında, geçmişte Janet Leigh'nin düştüğünden daha vahim durumlara düşüyor!

NİN TEPKİSİNDEN ÇEKİNEREK GERİ DURDUĞU KANLI BANYO SEKANSINI ÇEKTİK!"

Universal'daki evi kullanacağımızı düşünmüştüm hep. Sonra Tom'la bu konuyu yeniden düşünmeye başladık. Görüntüler toplayıp bunları karşılaştırdık ve farkettik ki evi değiştirmemiz gerekiyor çünkü bildiğiniz gibi stüdyodaki ev orijinal değil. Ve söylediğiniz gibi bu ev bir ikon. Başka bir ev kullanıp kullanamayacağımızı düşündük. Ne tür bir ev olacağına karar vermek uzun sürdü. Bir ara, filmi güncelleştirdiğimiz için çok modern bir ev kullanmak geçti aklımızdan. Ancak sonunda yine geçmişe, ürkütücü bir İngiliz kır evine döndük. Orijinal ev, bana kafatasını hatırlatan eski bir ahşap evdi. Bizimki ise ölümün, Hitchcock'un eski dergisi Mystery Magazine'in kapağında görebileceğiniz türden kukuletalı pelerin içindeki görüntüsünü hatırlatıyor.

Ünlü oteli ne yaptınız?
Tom onu daha modern, sıradan bir otel yapmak istedi. Üzerine büyük bir tabela koydu.

Hitchcock'un "ruhunun" etrafınızda dolaştığını hissettiğiniz oldu mu hiç?
Aslına bakarsanız Hitchcock'la ani ve beklenmedik bir bağlantı kuruldu. Bir medyum, Alfred Hitchcock olduğunu iddia eden biriyle "bağlantı" kurdu ve bir süre konuştu. Daha önce hiç böyle bir şey yaşamamıştım o yüzden bu konuda ne düşüneceğimi bilmiyorum.

Peki öfkeli gibi miydi?
(Kahkahalar) Daha çok teknolojiden konuştuk ama o konuda da bir şey sorduk. Bu filmi yapmamızdan çok ama çok memnunmuş. Daha önce hiç böyle bir deneyimim olmamıştı.

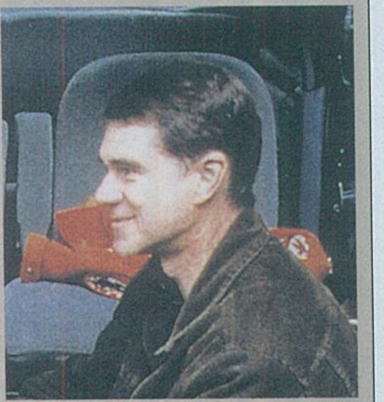
Hitchcock "Psycho" için arkadaşlarına "30 günlük filmim" demiş ve filmi 1 milyon doların altında bir bütçeyle çekmişti. Peki siz filmi sıkı bir bütçeyle kısa sürede nasıl çektiniz?
O günlerde set kurmak ve bu setlerde düşük bütçeli bir film çekmek daha ucuza mal oluyordu. Bugün kimse set kurmuyor ve set kurmak çok pahalıya geliyor. Hitchcock gibi düşük bütçeyle çekmekle orijinal filmdekine benzeyen setlerde çekim yapmak arasında bir tercih yapmak zorundaydık. Tercihimizi setleri kurmaktan yana yaptığımız için film onunkinden üç kat pahalıya mal oldu. Bütçemiz 23 milyon dolara yükseldi.

Eğer bu denemeniz başarılı olursa ne olacak?
Bir anlamda biraz korkutucu bir şey çünkü bu film başarılı olursa başka projeler çıkacak ortaya. Buck Henry "Bu çok ilginç bir şey ve eğer işe yararsa Tanrı hepimizin yardımcısı olsun." dedi. Ancak ben yine de bir televizyon dizisinin filmini çekmektense bir başka "Psycho"yu ya da bir başka "The Graduate"i tercih ederim. ■

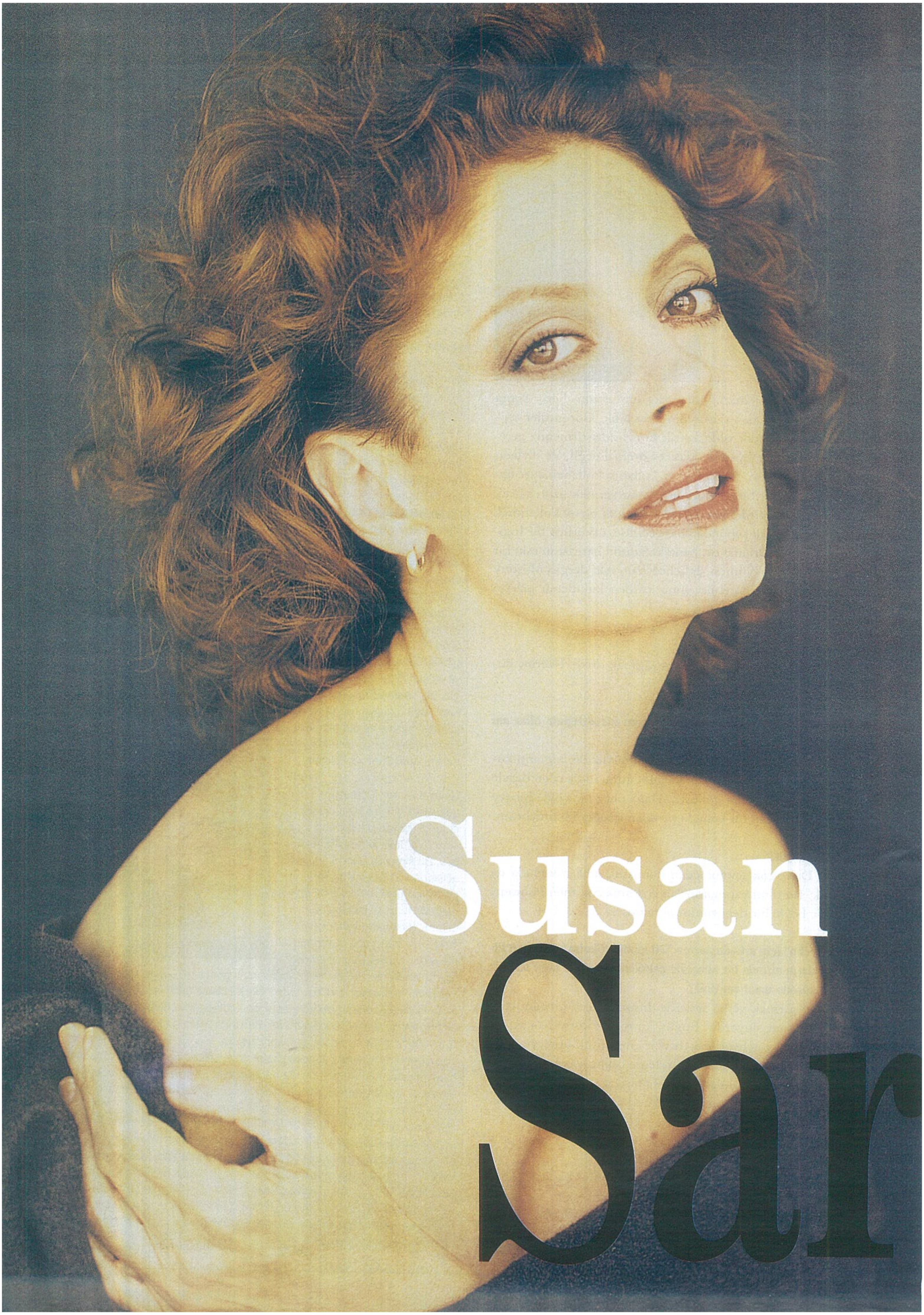
EN SEVİLEN BAĞIMSIZ

Her yeni gün önümüze kürek dolusu film sürülür. İçlerinden işimizi görecek olanları seçer çıkarırız. Ya ihtiyaç duyduğumuz ancak bunun farkında bile olmadığımız filmler! Ya GUS VAN SANT filmleri...

Hal Hartley ile birlikte Amerikan bağımsız sinemasının en verimli ve en kayda değer iki-üç yönetmeninden birisi Gus Van Sant. Sosyopatlara karşı alışılmışın dışında bir ilgi beslemekten, eşcinsel olmaktan, en yakın arkadaşını uyuşturucuya kurban vermiş bulunmaktan ve daha nice sebepten olacak, peşpeşe çektiği egzantrik filmler sayesinde en çok sayıda hayranı olan değil belki ama hayranları tarafından en çok sevilen yönetmen olarak ünlendi. New York Eleştirmenler Birliği ödüllü, "küçük" filmi **"Mala Noche" (1986)** ile yaptığı başlangıca kadar, gay ve lezbiyen sorunları üzerine zevk için kısa filmler çekti Van Sant. Yaşamlarını eczane soyarak idame ettiren (!) bir grup uyuşturucu müptelası gencin dokunaklı ve sarsıcı öyküsü olan ve hemen ikinci sırada yeralan filmi **"Drugstore Cowboy" (1989)** ile de muazzam bir çıkış yaptı ve kimi çevrelerce ayakta alkışlandı. Böylelikle, ne anlattığını da en az nasıl anlattığını olduğu kadar bilen birine benzediğini açık etti. Tabii doğal olarak büyük bir beklenti dalgasına yol açtı bu başarı.
"My Own Private Idaho" (1991), Gus Van Sant'ın kendisini en çok ele verdiği, sinemasının düsturlarını en cömertçe sergilediği ve tam da kendi seyircisi olan bir azınlık tarafından en çok el üstünde tutulacak filmi oldu. Dünyalar güzeli River Phoenix'in Keanu Reeves ile birlikte sinema tarihinin en unutulmaz ikililerinden birini oluşturduğu, Udo Kier ve Chiarra Caselli'nin benzersiz varlıkları ile şenlendirdiği film, bizleri tam da sinemanın ödevi olduğu üzere bu dünyadan, sanal olmayan gerçeklikten çekip içine almasını bildi. Geçmişte ressamlık eğitimi de almış olan Van Sant, "My Own Private Idaho"da favori görüntü yönetmeni Eric Edwards'ı bir eldiven gibi kullanarak hayalindeki resimleri sinemasına nakletti. Zekice bir müzik ve aklınızı başınızdan alan bir öyküleme de girince devreye, gerçekten şiir gibi bir sinema filmi çıkmış oldu ortaya. Ardından gelen **"Even Cowgirls Get the Blues" (1994)**, bu eşsiz yönetmenin iyiden iyiye "uçuk" bir sinemacı olarak yaftalanmasına ve genelde bir irtifa kaybına vesile olmakla birlikte, Van Sant seyircisinin karnının doymasına yetti de arttı. Nihayet Nicole Kidman'ın kocasının gölgesinden sıyrılıp, ciddi bir gövde gösterisine sıvandığı **"To Die For"a (1995)** geldi sıra. Bu film Van Sant'ın kariyeri açısından da önemli bir ivme görevi görerek, beklenenin çok üstünde bir gişe başarısına, üstüne eleştirmen şefkatine hasıl oldu. Gus Van Sant, yaşanmış bir hikayeden yola çıktığı filminde, "suç"a teşvik olunan, kimliksiz ve buhranlı gençlere, olağanüstü bir inandırıcılıkta hayat verdi perdede. **"Good Will Hunting" (1997)** ise Van Sant'ın en az kişisellik barındıran ancak en çok ses getiren filmi oldu. Tabii büyük ölçüde Oscar hadisesinin itmesiyle. Başarıda aslan payı Matt Damon ve Ben Affleck isimli iki gence aitti, kendisinden çok. Öyle ya da böyle Gus Van Sant'ın daha sonra yapacağı işler dolayımında fena halde önü açılmış oldu. Misalse tam da önümüzde duran son filmi **"Psycho"** gibi, neredeyse olanaksız addedilen, hatta "öküz altında buzağı aramak" teşebbüsü olarak lanse edilen bir yapımın bile altına girebileceği bir ortam oluştu. Alfred Hitchcock gibi, sinema tarihinin belki de en inkar edilemez "ustabaşı"sının en kalifiye filmlerinden birini, aslına kare kare sadık kalaraktan uyarlamak ne derece elzem bir şey takdirinize kalmış. Yine de Van Sant'ın kendi tasavvurundan kopup gelecek türlü atraksiyona açık bir film çektiğini de ümit etmekten geri duramıyoruz. Tabii, hayal kırıklığına da uğrayabiliriz; bu da bir ihtimal. Ne var ki bizler, keyfi bizde kalacak o uçuk filmlere yine onun sinemasıyla kavuşacak, peliküle kazınmış o benzersiz rüyalara yine onun filmleriyle yatacağız!

CEM ALTINSARAY

Susan Sar

50'SİNİ DEVİRDİ AMA BAŞROLLERDEN VAZGEÇMEDİ

İlk filmini 1970'de çevirdi ama herkesin tanıdığı bir yıldız olması biraz zaman aldı. Bir zamanlar başına buyruk, seksi kız rollerinde seyrettiğimiz Sarandon, "yaşım ve cinsiyetim dolayısıyla öyle bir noktadayım ki eğer gerçekten iyi bir rol varsa bunu ciddiye almak zorundayım çünkü bana göre rol olmadığını dinleyip duruyorum." diyor.

Kariyerinin ilk on yılının belki de hatırlanmaya değer tek filmi olan "The Rocky Horror Picture Show"da Janet'ı oynayabilmek için şarkı söyleme korkusunu yenen Katolik liseli kız çok gerilerde kaldı. "Pretty Baby"de Brooke Shields'ın annesini oynayabilmek için Louise Malle'i ikna etmesi hayli zor olmuştu ama sonra "Atlantic City"de yeniden birlikte çalıştılar. Kariyerinde dönüm noktası olacak film bu da değildi. "Bull Durham"da Annie Savoy'u canlandırdıktan sonra Hollywood'un 40 yaşın üzerindeki birkaç seks sembolünden biri oldu. "Thelma & Louise"deki rolüyle yıldızı iyiden iyiye parladı ve 1995'te iki oğlunun babası Tim Robbins'in çektiği "Dead Man Walking"teki Rahiba Helen Prejean rolü ona bir Oscar getirdi.

Susan Sarandon bugün 52 yaşında. Politika ve insan haklarıyla ilgili çeşitli faaliyetlerde yer alan oyuncu seksi kadın imajından sıyrılıp anne rollerini oynamaktan mutlu olduğunu söylüyor. Eski kocasının yeni sevgilisine (Julia Roberts) duyduğu kıskançlığı yenmeyi başaran kadını oynadığı "Stepmom"da azizlere özgü bir olgunluk gösteriyor. "Anywhere But Here"da ise gerçek olmayan bir yaşamın peşinde, Natalie Portman'ın canlandırdığı aklı başında kızını da kendisiyle birlikte sürüklüyor. Susan Sarandon'ı bu ay "Stepmom"da izleyeceğiz.

"Anywhere But Here"da, zaman zaman kızının iyiliğini düşünmeyen kendine dönük bir anneyi oynuyorsunuz. Bu anneyle "Pretty Baby"deki anne arasında benzerlikler var mı sizce?

Her iki durumda da çocuğun anneden daha olgun olduğu kesin. "Thelma & Louise"i rolleri değiştirerek oynamak gibi bir şey. Ben sürekli saçma sapan konuşuyorum, o ise aklın ve gerçekliğin sesi gibi adeta ve kolay kolay etki altında kalmıyor. "Anywhere But Here"daki karakterim bana daha çok "As Good As It Gets"teki Jack Nicholson'ı hatırlatıyor. Çok çok antipatik.

Şimdi anne rollerini oynayan kadın olarak düşünülmek tuhaf geliyor mu?

Kimse o konumda olmak istemiyor çünkü

andon

"İçinde mastürbasyon sahnesi olan bir senaryo vardı. "Bunu daha önce görmediğim şekilde oynayabileceğim bir yol gösterin o zaman konuşalım." dedim. Öyle klişe bir şey ki."

seksi olamazsın, çekici olamazsın filan. Ama çeşit çeşit anne var ve dolayısıyla anneyi oynamanın bin türlü yolu var.
Annelik bir insanın üstlenebileceği en zorlu ve en yaratıcı iş galiba diye düşünüyorum. Ben şanslıydım çünkü o kadar geç anne oldum ki yapabileceğim hemen her şeyi yapmıştım. Bir sürü şey yapmaya çalışırken anne olanlar kadar çok çelişki yaşamadım.

Çocuklarınızı bu sanayiinin baskısından korumak için onları uzak tutuyor musunuz?
Kesinlikle hayır. Yani normallik diye bir şeye önem ya da değer vermiyorum. Normal yetiştirilenlerin birçoğu çok da iyi durumda değiller. Bir mesleğe zaman veriyorsanız bunun çocuklarınızın o mesleği anlamalarına yaradığını düşünüyorum.

Son zamanlarda çok çalışıyorsunuz. Sürekli çalışma ihtiyacı duyan biri misiniz?
Hayır. Ben yaşım ve cinsiyetim dolayısıyla öyle bir noktadayım ki eğer gerçekten iyi bir rol varsa bunu ciddiye almak zorundayım çünkü bana göre rol olmadığını dinleyip duruyorum.

Ama görünüşe bakılırsa gün geçtikçe daha iyi roller alıyorsunuz
Birçok şeyi geri çevirdim. "Anywhere But Here"da, tanıdığım kadınlar bile o rolü neden aldığımı anlamadılar. Wayne'le (yönetmen) çalışmayı seviyorum. Natalie'yi de seviyorum. O nedenle benim için önemli olan sonucun ne olacağı ya da filmin çok para getirip getirmeyeceği değil, çalışma süreci. Şimdi, bu şekilde yaptığınız seçim, filmlerinizin iyi olmasını sağlar mı bilmiyorum. Senaryo ve yönetmen bulmak açısından "Stepmom"ı şekle sokmak epey zaman aldı.

Sorun neydi?
Fikir iyiydi ama pek gerçekçi işlenmemişti. Ölüm, ana karakter haline gelmişti ve film iki kadınla ilgili değildi. Çok romantikleştirilmişti: Ölümcül bir hastalık ortaya çıkar ve herkes çok iyi arkadaş olur. Pek gerçekçi görünmüyordu çünkü herkes, gerçekten birbirlerini kazanmak zorunda oldukları ve belki de sonuna kadar biraraya gelemedikleri bir aşk hikayesi değil de bu iki kadının birlikte ne kadar harika olduklarına ilişkin bir film yapmak istemişti. O yüzden bütün o saçma sahneleri ayıklamak zaman aldı.

Örneğin?
Birbirinin en iyi arkadaşı olan ikisinin adamla aynı yatakta olmaları gibi.

Senaryoyu düzeltme aşamasında en önemli nokta neydi?
Tim (Robbins) senaryoyu okuduğunda bu ölüm meselesini tamamen çıkarmamız gerektiğini, hikayenin onsuz da işler hale getirilmesi gerektiğini düşündü. O nedenle bir gün senaryo yazarı Ron Bass'la üç saatlik bir görüşme yaptım. Ron çok akıllıydı çünkü Julia karakterine gerçek bir tereddüt katmanın yolunu bulmuştu.

Gelişim sürecinde en fazla katkınızın olduğu film bu mu?
Hayır. Senaryo aşamasında her zaman katkım vardır. "Dead Man Walking"ta ise kesinlikle vardı çünkü hikayeyi bulup Tim'e getiren bendim.

Peki bu hikayeden iyi bir film çıkacağını düşünmenizi sağlayan neydi?
Koşulsuz aşktı hoşuma giden. Benim için her zaman bir aşk hikayesiydi o. Rahibe Helen filmlerde gördüğüm bütün dindar insanların antiteziydi.

Böylesine iyi birini oynamak zor muydu?
Feragata ilişkin bir roldü ve dolayısıyla bir anlamda korkutucuydu. Şimdi oynadığım rol de korkutucu. Yönetmenin bu performansı iyi dengeleyeceğine güvenmek zorundaydım çünkü aksi takdirde eleştirmenler "Neyse ki filme duygu ve gerçeklik kazandıran Natalie Portman var çünkü Susan Sarandon tamamen aklını kaçırmış" diyebilirdi.

Saldırgan ve bir anlamda aptalca bir şey yapmak istedim; "Thelma & Louise" ve "Dead Man Walking" beni şu ikonlar dünyasına soktu ve bu yüzden kendimi fazla ciddiye almaktan korktum. Sokakta insanlar yanınıza gelip "Siz benim yaşamımı değiştirdiniz." diyor. Bunu çok ciddiye almaya başlarsanız sizi engelleyebilir.

Sizi kadın ikonlar arasına sokan film "Thelma & Louise" olmalı.

Orada üzerine gittiğimiz beyaz heteroseksüel alan üzerinde durmadım hiç. Benim için atlar ve adamlar yerine kamyonlar ve kadınların olduğu bir tür kovboy filmiydi ve çok eğlenceliydi. Şiddet gösterme fırsatı bulan kadınların o kadar tehlikeli olabileceğini bilmiyordum. Kesinlikle sadece kadınlara değil, toplumla uyuşamayan herkese hitap etti.

Öyleyse nasıl bir etki yaratacağını bilmiyordunuz?

Biraz Forrest Gump gibi hissediyorum. Yaptığım bazı filmler bazı noktalarda etkili oldular. Bunları bilerek yaptığımı söyleyebilmek isterdim ama sanırım o sırada ilgimi çeken şeylere göre tercih yaptım. Yaşamınızın belli dönemlerinde ilgilendiğiniz bir şeylerden dolayı belli filmler ilginizi çekiyor.

"The Rocky Horror Picture Show"da oynamak nasıldı?

Zordu. Şarkı söylemekten çok korkuyordum. Sesimin iyi olmadığı söylenmişti hep. Filmde rol almamın bir nedeni de buydu. Ağzını açmaya korkan biriydim bunu aşmaya çalıştım.

Siz rolü üstlenmeden önce "Bull Durham"daki karakteriniz tamamen oluşmuş muydu?

Neredeyse yüzde yüzü oluşmuştu. O senaryo baştan sona bir cevherdi. Komikti ve iyi yazılmıştı. Bana kalan sadece o şekilde konuşmanın bir yolunu bulmak, yeterince hızlı, komik ve akıllı olmaktı. Prova yaptığımız ilk günden itibaren sorun olan bir sahne vardı. Ben Ron'a (yazar ve yönetmen Ron Shield) "Bu sahnede eksik bir şey var" deyip duruyordum. Sahneyi çekmeden birkaç gece önce Ron, Kevin ve benle buluştu ve Annie'nin Kuzeyli olmadığını ve kendini tamamen farklı gösterdiğini itiraf ettiği sahnede bir sorun olduğunu söyledi. Biz o sahneye ütü sahnesi diyorduk: Ben geldiğimde Kevin ütü yapmaktadır ve ben orada ona aşık olduğumu anlarım. Orada sinema yazarlarının soracağı bütün soruları kendimize sorduk: "Kadın hayatını nasıl kazanır? Neden öyle komik giyinir?" Sonra bu soruları cevapladık. Hepimizin katkıda bulunduğu bir sahneydi.

Oynadığınız seks sahnelerinde vücudunuzdan memnun görünüyorsunuz. Gerçek yaşamda da öyle misiniz?

En tehlikeli sahne "White Palace"takiydi galiba. Senaryoyu birkaç kez geri çevirdim ve sonunda yönetmen Luis Mendoki ile karşılaştığımda olmaması gereken her şeyi biliyordum ama nasıl olması gerektiğini tam olarak bilmiyordum. Aslında perdede seks yaptığım ilk insan Catherine Deneuve'dur. ("The Hunger")

Nasıldı?

"White Palace" daha korkutucuydu çünkü şişmandım. O rol için çok kilo almıştım. "White Palace" lojistik açıdan da çok karışıktı. O el burada bu el de oradaysa neler oluyor olabilir diye çözmeye çalışıyorsun. Catherine'le olan sahne herhalde benim ilk aşk sahnemdi. Sonra Kevin'le olan dostça bir seksti. Küvette, mutfak masasında orada burada eğlenceli seks.

O sırada Kevin'le eğlendiniz mi?

Onu bilmiyorum ama filmdeki iki kişi birbirlerinden çok hoşlanıyorlardı ve dostça bir seksti. Geçen gün içinde mastürbasyon sahnesi olan bir senaryo vardı. "Bunu daha önce görmediğim şekilde oynayabileceğim bir yol gösterin o zaman konuşalım." dedim. Öyle klişe bir şey ki. Bir el oraya gider, öbürü buraya gider ve aslına bakarsanız gerçek yaşamda hiç kimse o kadar çabuk gelmez. Elin yorganın altına gittiği andan itibaren hiç ilgimi çekmiyor.

"Dead Man Walking"de o kadar aseksüel birini oynamak nasıldı peki?

Orada Sean ile aramızda, daha önce perdede yaşadığım herhangi cinsel bir deneyim kadar derin ve güçlü bir şey olduğunu hissettim. Bu, orgazmla kurulacağını umduğunuz türden bir bağdı.

Oscar almak sizin için önemli miydi?

Ah, evet. Zaman zaman çarkın parçası olmayan biri de aradan geçebiliyor. Ben de onlardan biriyim sanki. "Atlantic City"de de kimse nasıl olup da aday gösterildiğimi bile bilmiyordu. Herkes ayağa kalktığında çok etkilendim. Almasaydım anlayacak mıydım? Evet. Ama giyinip süslenip oraya gittiysen ayağa da kalkabilirsin.

Oyuncular arasında yıkıcı bir rekabet var mı?

Tanıdığım oyuncuların çoğu, benim dönemimden ve daha gençleri, birbirlerine karşı inanılmaz cömertler. Sanırım birkaç yıl önce "All About Eve" türü bir şey görülüyordu. Kadın yöneticilerin bazıları hâlâ erkeklerin kurallarıyla oynuyorlar. Ve bazıları, sessizlikleri ve proje tercihleriyle, kadın dostu değiller. Bunlar beni diğer aktörlerden daha fazla hayal kırıklığına uğratan kadınlar. Giderek daha fazla yönetmenin, kurdukları ekipler anlamında daha kadın dostu olduklarını farkediyorum.

50. doğum gününüzü nasıl geçirdiniz?

Yaşamımın ikinci bölümüne girerken bir tür vaftiz töreni düzenlemenin gerçekten harika olacağını düşünüyordum. Ve Tim, bana haber vermeden bu parti (Bahama Adaları'ndan birinde) için arkadaşlarımı toparlamaya başladı.

Herkes, onlara verdiğim şeylerle ilgili hissettiklerini söyledi. İlginç olan, konuşan herkesin benim onlar için söyleyeceklerimin aynılarını söylemesiydi. Yaşamıma bakıp 25 yıldır içinde yer alan insanları görmek harikaydı. Onca yıl sonra hayatta olmak. Çok özeldi. Çok özel. ■

Sarandon "Stepmom"ın yönetmeni Chris Columbus ile sette.

FİLMOGRAFİ

1970 Joe
1971 Mortadella
1974 The Front Page
1974 Lovin' Molly
1975 The Great Waldo Pepper
1975 The Rocky Horror Picture Show
1976 The Great Smokey Roadblock
1977 Crash
1977 The Other Side Of Midnight
1978 King of the Gypsies
1978 Pretty Baby
1979 Something Short Of Paradise
1980 Atlantic City
1980 Loving Couples
1982 Tempest
1983 The Hunger
1984 The Buddy System
1985 Compromising Positions
1987 The Witches Of Eastwick
1988 Bull Durham
1988 Sweet Hearts Dance
1989 A Dry White Season
1989 The January Man
1990 White Palace
1991 Thelma & Louise
1992 Bob Roberts
1992 Light Sleeper
1992 Lorenzo's Oil
1992 The Player
1994 The Client
1994 Little Women
1994 Safe Passage
1995 Dead Man Walking
1996 James And The Giant Peach (seslendirme)
1998 Twilight
1998 Stepmom

HAYALLER ALEMİNDE YOLCULUK

Amerika'da gösterime girmesiyle birlikte box-office listelerinde 2. sıraya oturan, ilk haftasında 15 milyon gibi olağanüstü bir seyirci sayısına ulaşan "WHAT DREAMS MAY COME", fantaziye kaçan ancak "gerçek" olanı kovalayan, daha önce hiçbir filmde olmadığı kadar teknik efektlere sırtını yaslayan, ancak en büyük silahı insancıllık olan, yaratıcılarının yaklaşık 20 yıllık bir rüya, Robin Williams'ın da "Hayatımın rolü!" dediği bir film.

Yönetmen Vincent Ward, çok yönlü insanlardan oluşan bir yapım ekibi kurarak, hem bilinen dünyaya, hem de varsayılan dünya dışılığa hayat vermeye çalışmış "What Dreams May Come"da. Bu ekipte, "Restoration" filmi ile Oscar kazanmış olan yapım tasarımcısı Eugenio Zanetti ve "Wings of Dove"da başarısını ispat etmiş Eduardo Serra'nın yanısıra yine Oscar ödüllü kostüm tasarımcısı Yvonne Blake, "Mr. Holland's"ın başarılı kompozitörü Michael Kamen, "Doğum Günü 4 Temmuz" ile kazandığı bir de Oscar'ı bulunan, "Independence Day"in kurgucusu David Brenner ve "Joy Luck Club"ın kurgucusu Maysie Hoy var.

Filmin kendine özgü evreninin ve de sinemanın henüz daha tanıklık etmediği dijital yeniliklerin müsebbibi olacak bir görsel efekt ordusu da Vincent Ward'ın yanıbaşından ayrılmamış çekimler boyunca. Aralarında yine Akademi ödülü kucaklamış Joel Hynek ve Nicholas Brooks gibi isimlerin de bulunduğu görsel efekt sihirbazlarının süpervizörlüğünü Ellen M. Sommers yapmış.

Chris'in Dokunaklı Yolculuğu

Chris'in (Robin Williams) zamansız ölümü sonucu, sevmiş ve sevilmiş olmasının hatırası, dünyevi yaşamı aşan kişisel bir güce dönüşerek, bu dünya ile sadece düşünceye dayanan yeni bir yaşam bağı kurmasını sağlar. Görsel bir nefes kesicilik timsali olan yeni bir forma evrilmiş Chris'in yaşamı başta kafa karıştırıcı olmakla birlikte, yaşam sonrası rehberliğini yapacak olan Albert'in (Cuba Gooding Jr.) ortaya çıkması ile anlamını bulur. Albert, Chris'e şöyle der: "Sen görünmez filan olmadın Chris, sen öldün!". Bu sıradışı gerçeklikle yüzleşen Chris, kendisi için bekleyen Cennet'in Annie'nin muhteşem tablolarından birinde yattığını düşünür. Chris, Annie ile bir zamanlar yaşamış olduğu romantik duyguların ve tatlı hatıraların da itmesiyle bu "boyaların dünyası"na misafir olacak olmanın dayanılmaz hafifliğini ve huzurunu yaşar. Neden sonra, bu cennette dahi Chris, Annie ile doya doya birlikte olamayacağını düşünür. Annie de dünyevi yaşamda ondan kopabilmiş değildir. Chris'i ayakta tutan yaşama duygusu, sevinci, Annie'nin varlığı dolayısıyla paradoksal bir biçimde acıya, hayal kırıklığına dönüşür. Chris, Annie'nin

"Özel efektlerin aksiyon filmleri haricinde bir amaç uğruna kullanılması fikri ile mutluluktan adeta sersemledim!" - Robin Williams

hiçbir şekilde kendi Cennet'inin bir parçası olamayacağını, hiçbir surette kendisine katılamayacağını öğrenince sarsılır; onu bulmak üzere ant içer. Bundan sonra, Annie'ye olan can yakıcı bağlılığı ve de Tracker'ın (Max Von Sydow) rehberliğinde, zaman kavramının ötesinde illüzyonların kol gezdiği epik bir yolculuğa çıkan Chris, Annie'yi Cehennem'in sıcağından kurtarmaya sıvanır.

Buraya nereden geldik?

"What Dreams May Come"ı, dünyadan sonraki yaşam üzerine kurulu cesur bir keşif yapan temel unsur, görsel bir dahi olan yönetmeninin, başarısı kanıtlanmış yazarının, çok yönlü senaristinin ve tabii ödül şampiyonu yapım ekibinin ortak hayalinden süzülüp gelmesinde yatıyor. Film, görsel seyir zevki, drama kalıpları ve fantazi üzerine kurulu kombine yapısı ile ölümden sonraki yaşama atılmış keskin, şaşırtıcı ve çarpıcı bir bakış olup çıkmış. Robin Williams bu film üzerine görüşlerini dile getirirken, "Cennet ve cehennemi konu alan pek fazla film yapılmıyor. Aynı şekilde sanatı bir metafor olarak kullanan pek fazla film de..." diyerek giriyor lafa. Devam ediyor: "Sinemada özel efektlerin ve bilgisayar teknolojisinin, patlama, çatlama sahneleri, aksiyon filmleri haricinde bir amaç uğruna kullanılması fikri ile mutluluktan adeta sersemledim." Yapımcı Scott Kroopf ise "Ruhun bedenden ayrı bir yaşam sürmesi ve sevginin ölümden sonra da canlı kalması, güçlü, baştan çıkarıcı, harika bir düşünce biçimi..." diye katılıyor tartışmaya. Filmin gücünü herkesin çekindiği hassas bir konunun üzerine gitmesine ve de hikayenin olanaklarına borçlu olduğunu da sözlerine ekliyor. "What Dreams May Come"daki gizem dolu maceranın perdeyle buluşması epeyi zaman almış. Bunun çıkış noktası, yapımcı Stephen Simon'ın 1978 yılında aldığı ve ambalajını 2 on yıl boyunca açamadığı bir hediye olmuş! Yine Matheson'a ait bir tiyatro oyununu olan "Somewhere in Time"ı uyarlamak üzere hazırlıklara giriştiği bir esnada, yazar ona karısına ithafen yazdığı ve yeni serpilmekte olan bir projenin ipuçlarını sunmuş. İşte bugün "What Dreams May Come" adıyla karşımıza çıkacak olan filmin hikayesiymiş bu... Simon zaman kaybetmeden projenin haklarını satın almış ve geride kalan 16 yıl boyunca hep bunun hayali ile yaşamış. Taa ki 1994 yılında metafizik konulu bir konferansta yapımcı-yazar Barnet Bain ile tanışana dek. İkili ölümden sonraki yaşam üzerine ortak bir ilgileri olduğuna hükmetmişler. İki yıllık bir süre zarfında da sinemadaki metafizik gerçeklik temeli üzerine kurdukları, Metafilmics isimli şirketin kordelasını kesmişler. Matheson'un hikayesini, hem ruhani hem de romantik açmazları ile bir bütün halinde sinemaya adapte edebilecek bir senarist arayışları ise Akademi ödüllü Ron Bass ile biraraya gelmeleri ile nihayete ermiş. "Ekibi oluştururken yaptığımız ilk kritik seçim, Ron Bass ile anlaşmak oldu. Olağandışı, umduğumuzun ötesinde bir uyarlamaya imza attı..." diye dile getiriyor bu konudaki düşüncesini Simon. Ancak bir sonraki ciddi soruya sıra geldiğinde yaşadıkları duraksamayı da unutamadığını söylüyor: "Bunu kim yönetecek?".

Ekip ortaya çıkıyor...

Bu noktada anahtar rolü oynayacak "İnsan Yüreğinin Haritası"na gitmişler birlikte. Bu filmi gördüklerinde hem Simon'da, hem de Bain'de aynı duygu hasıl olmuş: "Bu filmin, hikayenin ihtiyaç duyduğu görselliğin üstesinden ancak ve ancak Vincent Ward gelebilir!". Bu gelişme ilk anda Ward için pek de keyif verici olmamış, zira "What Dreams May Come"ın senaryosuna bayılmakla birlikte, bunu sinemaya tercüme etmenin hiç de kolay bir iş olmadığı kanısına varmış. "Senaryo içimi yakmıştı, o kadar güzeldi ki... Ancak korkmaktan, geri adım atmaktan da kendimi alıkoyamadım. Ne de olsa hikayenin yüzde 75'i ölümden sonraki yaşamda geçiyordu. Ve kafamda ilk anda canlanan set imajı bir hayli ürkütücüydü; tek bildiğimiz şey olan dünya duygusunun esamesinin okunmadığı, sadece bulutların ve buğulu bir havanın hüküm sürdüğü bir film seti. Aşağı yukarı 2000 yıldır sanatçılar cennet ve cehennem imajına yaşam vermeye çalışıyor, akla yatkın bir çıkış yolu, bir tanımlama uydurmayı deniyorlar. Çok geçmeden düşündüm de, cenneti ve cehennemi, insanlığın geçmişinde yatan, sanat tarihine mal olmuş geleneksel formlarda vermek en kârlı çözüm olacak. Ben de böyle yaptım. Sanatı kullandım. Ancak burada üzerinde durulması gereken hassas bir konu var ki, o da bunu yaparken 20. yüzyılın olanaklarını sonuna kadar kullanmayı tercih etmiş olmamdır..." diye dillendiriyor görüşlerini Ward. Ve devam ediyor: "Kitapta Annie bir gıda marketinde çalışıyordu. Düşündüm de, eğer Annie'yi bir ressam ve 19. yüzyıl tablolarını restore eden bir güzel sanatlar tutkunu yaparsak, Chris'in de öldüğü vakit kendini Annie'nin

sanatında, resimlerinde, yani Cennet'te bulabilmesi mümkün hale gelecekti. Öyle de oldu. Biz Cennet ve Cehennem'i bir dizi tablo olarak düşündük. Bu bir hayli taraflı bir tutum takdir edersiniz ki!". Bu son derece kişisel esinlerin neticesinde doğan ve taraflı bir tutuma tekabül eden bakış açısı, tam da Metafilmics'in arayışında olduğu şeymiş ve meyvesini toplamak için zamanın geçmesi yeterli olmuş.

Bain'e gelince, "Özel efekt teknolojisindeki inanılmaz gelişme bu filmin yapılabilirliğinde kilit rol oynadı. Olasılıkla bu filmi bir 10 yıl kadar önce yapmamız mümkün olmazdı." şeklinde bir itirafla karşılaşıyorsunuz. Bain ve Simon'ın keyfini katlayan ve onlara ilk defa bu projenin gerçekleşeceği inancını aşılayan isim ise yine filmin yapımcılarından Ted Field olmuş. 18 yıllık bir bekleyişin ardından Field'la karşılaşmışlar, o da üstüne düşeni yapmış ve "Bunu çekeceğiz!" demiş. Bu çıkış kahramanlarımızın hayatını değiştiren şey olmuş. E erişilen nokta itibarı ile de sıra kastı kurmaya, oyuncuları seçmeye gelmiş. Robin Williams çocuksu haliyle, empatisiyle ve canlandırdığı her role kattığı insancıllık duygusu ile Chris karakteri için en uygun isim olarak öne çıkmış. Hatta ekipten rolün adeta Williams için yazılmış olduğunu iddia edenlere rastlanmış. Williams'ın geçtiğimiz yıl aldığı En İyi Yardımcı Erkek Oyuncu Oscar'ı ve de Altın Küre'si, Screen Actors Guild Ödülü ve de üç Akademi Ödülü adaylığı düşünüldüğünde, yanılma payının ihmal edilebilir olduğu gerçeği kendiliğinden ortaya çıkıyor! "Senaryoyu daha ilk okuduğum anda bu rolü almam gerektiğini biliyordum!" diyor Williams; "Çünkü benim karım da bir sanatçı. Hikayenin bizimle doğrudan ilintisi var sizin anlayacağınız!"... Robin Williams'ın burada bahsi geçen tüm özelliklerinin dışında iki önemli özelliği daha var ki,

"Bir çocuğun kalbinden süzülüp gelircesine temiz, katıksız, saf bir sevgi, insanlık, dünya ve yaşam üstüne bir çift anlamlı söz!.."

Williams'ın partneri Annabella Sciorra.

onunla çalışan hemen bütün yönetmenler, tercihlerinde rol oynadığından dem vuruyorlar. Bunlar da Williams'ın bir yandan sette birlikte çalıştığı oyunculara ve ekibe bulunmaz bir moral kaynağı olması, herkesi gülmekten kırıp geçirerek "keyif verici hap" tesiri yapması, bir yandan da kendi sorumluluklarının ötesine geçerek elinden gelen yardımı kimseden esirgemeyen, genç oyuncularla şefkat dolu bir öğretmen gibi ilgilenen bir karaktere haiz olması...

Birbirinden mutlu oyuncular!

Williams'ın karakteri Chris'in Cennet'teki rehberi, arkadaşı ve de eskortu olan Albert'ı canlandıran Akademi Ödüllü Cuba Gooding Jr., rol arkadaşı için "O bir enerji topu!" diyor. Williams da bu komplimanı karşılıksız bırakmıyor ve lafı gediğine koyuyor: "Cuba tam bir civa!". Gooding Jr., kendisi için Williams ile birlikte oynamış olmanın da ötesinde faydalarının olduğunu söylüyor bu projenin. Rolünün, bir oyuncu deneyimi olmaktan çok, yaşamı ve yaşamda nerede durduğunu anlamasına olanak tanıdığını düşünüyor. Filmdeki repliklerinden birinde Chris'e şöyle dediğini söylüyor: "Düşünce gerçek, beden ise hayaldir!". Bu sözler, Chris'in maruz kaldığı yeni duruma adapte olabilmesi ve yeni dünyayı tanıması için kilit rolü oynuyor. Gooding'in neşe dolu ve maceracı Albert'i, Max Von Sydow'un "cool" Tracker'i sahne alınca devre dışı kalıyor. Filmin baş kadın oyuncusu olan Annabella Sciorra'ya gelince, "Tercihimizde çıkış noktası, Robin ile bir kimya tutturmaları ve bu iki insanın karakter ve ruh yapılarının niteliğinde de bir denge kurmak oldu. Bir de aktör olarak Robin Williams'ın Annabella Sciorra'yı koruyup, kollayacak olması ile ilgilendik. Neden derseniz, Chris ve Annie arasındaki ilişkinin de temellerinden birisi bu." diyor yönetmen Ward... Sciorra canlandırdığı karakteri, Chris'le karşılaşana kadar kayıp bir kişilik olarak yorumladığını anlatıyor. "Çocuklarının olması yeni bir sayfa açıyor Annie'nin hayatında, ona gerçek bir tatmin duygusu yaşatıyor. Annie'nin yaşamla kurduğu en dolaysız ilişki de kocası ve çocukları üzerine şekilleniyor. Bu sahip olduklarını bir bir yitirince, duygusal ve psikolojik açıdan derin bir boşlukta buluyor kendini. Doğal süreçleri, hayatın gerçeklerini kabullenmek istemiyor. Çıldırmanın eşiğine geldiği noktada sevgi sahne alıyor ve Annie kurtuluyor." diye de tamamlıyor düşüncelerini.

Filmin en dokunaklı yanlarından birisi de Annie ve Chris'in çocukları olan Ian (Josh Paddock) ve Marie'nin (Jessica Brooks Grant) perdede göründüğü anlar oluyor. Josh için Robin Williams ile birlikte oynamak, insanın başına gelebilecek şeylerin en muhteşemi; "Onunla birlikte sonuna kadar gidebilirsiniz, size her durumda eşlik edecektir!". Marie'ye gelince, "Josh tam da aklımdan geçenleri sıraladı..." demekle yetiniyor. Sonra da bir ağızdan şöyle bir ekleme yapıyorlar: "Robin replikleri size geçtiğinde, inanılmaz bir hızda reaksiyon veriyorsunuz, onun bakışlarından aldığınız enerji ile kendinizden ummayacağınız işleri başarıyorsunuz..."

Son olarak "What Dreams May Come"ın yapımında görev alan herkesin ortak düşüncesine geliyor sıra: "Teknik efektler bir yere kadar belirleyici, ancak bu filmde esas olan bir çocuğun kalbinden süzülüp gelircesine temiz, katıksız, saf bir sevgi, insanlık, dünya ve yaşam üstüne bir çift anlamlı söz!"... ■

"KOMEDİLERİ ÇOK SEVİYORUM"

ROBIN WILLIAMS

TV dizileri ve stand up komediden gelen Robin Williams 1980'de çevirdiği ilk filmi "Temel Reis"ten bu yana sinema aleminde... Geride kalan 18 yılda çevirdiği filmlere baktığımızda, "Günaydın Vietnam"dan "Ölü Ozanlar Derneği"ne, "Balıkçı Kral"dan "Çılgınlar Kulübü"ne kadar gerçekten çok renkli bir filmografi duruyor önümüzde. Şu sıralar ABD'de boxoffice listesinin üst sıralarında yer alan "Patch Adams" adlı filmiyle kendinden söz ettiren Williams'ı bu ay "What Dreams May Come"da izleyeceğiz.

Steven Spielberg'in perili çocuk filmi "Hook"ta yumurtalıkları öylesine ezilmişti ki aktör yedi yıl sonra bile bu tecrübesi gündeme getirildiğinde koruma içgüdüsüyle pantolonunun ağını tutuyor ve uçuş pantolonunun ilkel mekanizmasını suçluyor. Ancak görülen o ki Williams uçmaktan kurtulamıyor. Oyuncunun bu kez de "What Dreams May Come"da ayakları yerden kesiliyor. "What Dreams May Come", ölümden sonraki yaşam hakkında fikir yürütmesiyle ABD'de bu konudaki tartışmalara yeni bir yön verdi. Eleştirmenler filme saldırsa da izleyiciler rağbet gösterdi. Ancak Williams nadiren tarafsız filmler yaptığı kariyerinde itirazlara alışık. '70'li yılların sonlarında rol aldığı "Mork ve Mindy" dizisi ile stand up kariyerinde ilerledi. Buna rağmen 1980'de oynadığı ilk sinema filmi "Temel Reis"den sonra komikten ziyade dramatik rollere yöneldi ve Oscar'a da "Ölü Ozanlar Derneği", "Balıkçı Kral", "Günaydın Vietnam" filmlerindeki ciddi rolleri için aday gösterilerek "Can Dostum" filmindeki rolüyle de En İyi Erkek Yardımcı Oyuncu ödülünü aldı.

O halde Marin County'deki sınıf arkadaşları tarafından En Komik Çocuk olarak seçilen bu adam neden çocuk filmleri ile duygusal (bazı alaycı kimselere göre fazlasıyla duygusal) filmler arasında gidip gelsin ki...

"What Dreams May Come"da yine uçuyorsunuz. İplerden sarkıtılmaktan sıkılmadınız mı?

Hayır. "Flubber", "Hook" ve "Jumanji" filmlerimde uçakların birçoğundan daha fazla hava mili yapmışımdır. Sonuncusunda çoğunlukla düşüyordum ama olsun. İnsanı kolaylıkla yerden 18-20 metre havalandırabilen nitrojen mengeneli donanımları var.

Çok eğlenceli ve kesinlikle korkmuyorsun. Keşke insanları eğlence olsun diye bir uçurabilseler. "Hook"dan sonra işler çok kolaylaştı. Orada korkunç pantolonlarla havaya asılmıştım.

Eleştirmenler "What Dreams May Come"dan nefret ettiler. Film buna rağmen hâlâ iyi iş yapıyor...
Görünüşe bakılacak olursa New York ve Los Angeles nefret etti ama Chicago'da çok beğenildi. Tanrı Chicago'yu korusun. Belki bu coğrafya ile ilgilidir. Belki Okyanusa yakın yaşayanlar sevmiyordur.

O halde neden insanlar söylenen onca olumsuz şeye rağmen hâlâ filme gitmeye devam ediyor? Sizce bunun sebebi insanların binyılın bitiyor olmasından duydukları korku olabilir mi?
Herkes Yeni Çağ'dan ve binyılın sonundan söz ediyor ama bence 2000 bunların hiçbiri değil. Bence bu daha çok sevgi ve ölüm ile ilgili bir heyecan. İnsanlar bu filme kaybettikleri insanlarla ilgili hatıraları canlansın diye ve Cennet ile Cehennemin bilgisayarda yaratılmış görüntülerini seyretmek için gidiyor. Bunun yanı sıra insanların yeni binyıldan korkuları daha çok bilgisayarlarda yaşanacak kargaşadan ileri geliyor. Internet'e girmeye çalıştıklarında bilgisayarın Hal gibi konuşup onlara 1900 yılında olduklarını söylemesinden korkuyorlar. Sanki herkes aynı gün Yağmur Adam olacak. "Hayır, bunu yapamam. Bugün değil."

Katı tepkiler sizi şaşırtıyor mu?
Aslında zor bir durum çünkü bu film insanı tarafsız bırakmıyor. Ya seviyorsun ya da nefret ediyorsun. Internet'e girip insanların hakkında ne söylediklerini okumak piranalarla dolu bir akvaryuma kafanı sokmak gibi bir şey.
Filmde canlandırdığım karakterin karısıyla biraraya gelmesi intihara rağmen hâlâ umut olduğunu gösteriyor. Koyu Katolikler için ise bu kabul edilemez bir durum. Onlar ölümü insanın değil, Tanrının seçimi olarak görüyor. Buna karşılık bazı insanlar da şunu soruyor; "İntihar edenlerin cehenneme gittiğini nasıl söyleyebilirsiniz?" Birçok dine göre cehenneme gitmiyorsan en azından ders almak için ileri gitmeden önce hayatını baştan yaşamak zorundasın.

Öldükten sonra cezalandırılmak konusunda ne düşünüyorsunuz?
Ben böyle bir şeyi kabul etmiyorum ve tanıdığım insanları düşününce Tanrının böyle biri olmadığını umuyorum. Filmde söylediği gibi; "Yaşarken yeterince acı çekti. Neden cehenneme gitmek zorunda olsun?" Ötenaziyi, birinin; "Lütfen şu fişi çekin artık" demesini ele alalım. Bazıları bu durumu intihar olarak değerlendiriyor. Öte yandan eğer beynim ölmüşse kimse benden bir makineye bağlı kalıp aileme parasal açıdan yük olmamı istememeli. Sanırım buna karşı olanların görüşü de şu; "Tamamıyla gittiğini nereden bilebiliriz?" "Awakenings-Uyanış" gibi bir filmde yaşam belirtisi göstermedikleri için o insanları ölüme terk edebilirlerdi. Halbuki onlar geri döndü.

"What Dreams May Come", hem komedi hem ciddi filmleriniz dahil, nereye oturtulabilir?
Bugüne kadar yaptığım en zor filmdi. Bir maratonda koşmanın duygusal eşdeğeri sayılabilir. Sette, çocuklarının cenazesinde 13 saat boyunca bir şeyler söylemek zorunda kaldığın bir gün geçirmişsen bu çok kötü bir deneyimdir. Çocukların varsa bu korkunç, korkunç, korkunç bir düşüncedir ve sen buna rağmen bunu tekrar tekrar yapmak zorundasındır. İnsanlar filmin duygulara fazla yüklendiğini söyledi ama sözkonusu olan bir çocuğun ölümüyse aşırı enerjik olmak gibi bir şansın yok. Filmi yapmak isteyişimin bir sebebi de bu. Konuyu dikkatlice incelersen bu işi yapmak isteyeceğin kişi Vincent Ward çünkü bir bakış açısı var. Açık yürekli ve duygu sömürüsü yapmayacak duygusallıkta ve şiirsellikte. Bu yüzden şansımı denemek istedim.

Canlandırdığınız karakter ile karısı arasında kopmaz bir bağ var çünkü onlar can yoldaşı. Sizce ölümün bile ayıramayacağı böyle bir aşk var mı?
Sadece bu hayattaki aşk ile uğraşabilirim çünkü bu günlerde bununla uğraşmak bile yeterince zor. Ben can yoldaşı demezdim ama bir yoldaşım var ve bu harika. Benim gibi çılgınca seven birini seveni Tanrı korusun. Diğer yarımdan çok daha fazlası, üçte ikim olan olağanüstü bir karım var.

Birçok özel efekt ağırlıklı filmde oynadınız. Sonuncusunun farkı neydi?
Cennet ya da cehennem... Fark etmez. Bir dünya yaratmak konusunda bu teknoloji ile ne yapabileceklerini görmek istedim. Bu teknolojiyi her şeyi yaratmak için kullandılar. Dinozorlar, uzaylılar... Ama gerçek sanatsal bir araç olarak kullanılması çok daha ilginç. Normalde bu filmlerde bir şeyden kaçıyorsun. "Dinozor! Kaç!" ya da "Maymun! Eğil!" ya da "Flubber! Eğil!" Bu sefer özel efekt bir ağaç. Dolayısıyla artık "Eğil!" demiyorsun çünkü bu bir ağaç ama başka bir şeyi hissetmek zorundasın çünkü bu birinin aşkının çizdiği ağaç ile belirtilmesi ile ilgili. Bu duyguları ağaç gibi göremiyorsun ama bir aktör olarak dışa vurman gereken duyguları harekete geçiriyor: kaybetmeyi, sevgiyi, kızgınlığı... Bütün bunlar; "Hassi.tir, dinozor geliyor" diye düşünüp kaçmaktan daha karmaşık.

Bir efektle oynamanın çekimde olmayan bir oyuncuyla oynamaktan farkı ne?
Cuba Gooding Jr, Nicholson'ın "As Good As It Gets"de tuhaf bir şey yaptığını söyledi. Kamera karşısında değilken bir tepki alabilmek için komik suratlar yapmış. İnsanlar da kendi kendilerine; "Ne yapmaya çalışıyor bu?" diye sormuş. Bu diğer oyunculara bir yardımdır. Genel çekimi yaptıktan sonra yakın planlarda karşındaki oyun-

cuyu bırakıp gitmek çok bencilce bir davranıştır. Ne zaman böyle bir şey olduğunu duysam hep; "Sizi piçler" diye düşünürüm.

Daha sonra eklenecek bilgisayarda yaratılmış bir ağaca bakmaktansa green screen'e bakmak oyuncu gittikten sonra yakın plan çekim yapmak gibi. Performansınıza bu heyecanı nasıl katıyorsunuz?
Katmak zorundasın çünkü birincisi bunun için para alıyorsun. Aynı zamanda ağacın bu noktada bir karakter olduğunu anlamak zorundasın. Tıpkı kaçtığın dinozorun bir karakter olduğunu farzetmen gibi. Tabii bir duvar yıkıldığında ve devasa çelik bir boynuz üzerine geldiğinde hareket etmezsen bir boynuz aksesuarı olacağının farkında oluyorsun. Dolayısıyla tepkilerin daha ziyade temel "savaş ya da kaç" tepkileri. Önümüzdeki beş, on yılda aslında karşında olmayan biriyle konuşacaksın. George Lucas'ın "Yıldız Savaşları" için var olmayan üç ya da dört karakter yaratması gibi. O bununla gurur duyuyor ama bence bu gerçek olmayan oyuncuların başlangıcı. Ölü ya da diri herhangi bir oyuncu yaratıp sonra bunları kombine edebilirsin. Oyuncu seçmeleri diye bir şey kalmayabilir. Bu yüzden insanlar herhangi bir ortam ya da evrende bir bütün olarak telif haklarını alıyorlar.

"Can Dostum" için En İyi Yardımcı Erkek Oyuncu Oscar'ını kazanmanız hakkında ne düşünüyorsunuz?
Dünyanın en ilginç ağırlığı değil ama benim için çok büyük bir onur çünkü beni seçenler meslektaşlarım. Peki, bu beni değiştirdi mi? Birden çok iyi bir aktör olduğumu mu düşünüyorum? Hayır. Katetmem gereken çok yol var. Bunun yanısıra gösterilen ilgi de gün geçtikçe azaldı. İlk gün inanılmazdır. Herkesten tebrik gelir. Ertesi gün arayanların sayısı azalır. Bir hafta sonra sayı beşe düşer. Bir ay sonra da karşına biri çıkıp; "Hey, sen şu şey olan adam değil misin... Matt Damon'ı tanıyor musun?" der. Sonra da herşey normale döner.

Dört kez Oscar'a aday gösterildiniz ve hepsi de dramatik roller içindi. Neden hiç komedi filmlerinizden birindeki rolünüz için aday gösterilmediniz sizce?
Bilmiyorum ama söyleyebileceğim tek şey komedileri çok sevdiğim. Komik insanlarla birlikte olmayı çok seviyorum. Özellikle de "Kuş Kafesi" filmindeki gibi harika komedi oyuncularıyla birlikte oynuyorsan. "What Dreams May Come" komediye izin vermez. Memeli bir boğa düşünemezsiniz ya da cüzzamlı birine deri nakli yapmayı. Cuba ve ben çekimler sırasında deliler gibi doğaçlama yapmıştık. Keşke bunların bazılarını bıraksalardı çünkü çok espriliydi ve anlatmak istenen de anlatılıyordu.

Cennet hayaliniz "What Dreams May Come"daki gibi bir resim olabilir mi?
Hayır. Kübist bir çalışma ise kesinlikle olamaz çünkü Kübist bir kadına sarılırsan canın acıyabilir. Benim cennetimde müzik olurdu. Cennete gidersem ve orada siyahilerden oluşan bir kilise korosu varsa doğru yerdeyim demektir. İlk kez o zaman bende keyifli ve neşeli bir din hissi uyanmıştı. Çocukluğumdaki kasvetli dini kurallar dönemi "Monty Python"daki gibiydi; "Tanrım, lütfen bizi incitme. Bizi kazanda pişirme." Sonra San Francisco'da siyahilerin kilisesine gittim. İnsanlar dans ediyor, şarkı söylüyor, dua ediyorlardı ve vaazlar da çok etkiliydi. İlk kez o zaman ruh ve müzik açısından dini vecdin olabileceğine inanmış ve çok etkilenmiştim.

Peki ya cehennem? Sizin için cehennem nasıl bir yer?
Kimsenin İngilizce konuşmadığı bir Çin komedi kulübü. "Sen değil komik. İn oradan. Son bir saattir komik olan hiçbir şey söylemedin." Aslında ben galiba cehenneme gittim. Hiç Amerika'da bir akıl hastanesini ziyaret ettiniz mi? Eğer buralar cehennem değilse de en azından cehennemin bekleme odaları. Thorazine verilmiş insanları başlarını duvarlara vururken bir Fred Astaire müzikali izlerken görürsün. Sanırım yıllarca önce, projelere sermaye aranırken bir şeyleri değiştirmek için çaba gösteriliyordu ama artık bir şey yapılmıyor. İşte benim için cehennem böyle bir yer... ■

ROBIN WILLIAMS'IN BEŞ ÇEHRESİ

GÜNAYDIN, VIETNAM (1987)
Karakter beklemeyin, hiper karakterizasyona hazırlıklı olun. Komikken de, ciddiyken de... Williams, Vietnam DJ'i Adrian Cronauer olarak radyolardan doğaçlama yayın yaptı.
"Bugün hava sıcak ve bok gibiydi. Yarın da sıcak ve bok gibi olacak..."

ÖLÜ OZANLAR DERNEĞİ (1989)
Williams kasvetli bir erkek okulunda ilham verici öğretmen John Keating rolünde.
"Başkaları size ne derse desin, kelimeler ve düşünceler dünyayı değiştirir."

ALADDIN (1992)
Bir kez daha stand-up havasına giren Williams orijinal senaryoya pek bağlı kalmadan döktürüyor.
"Hep böyle olur. Tam banyoya girersin biri çağırır."

KUŞ KAFESİ (1996)
Eşcinsel koreograf Armand Goldman olarak oğlunun gelecekteki kayınvalidesi ve kayınpederi üzerinde iyi bir izlenim bırakmak için uğraştı.
"Üzerinde bir haç taşısan iyi olmaz mı? Azizler öyle yapar."

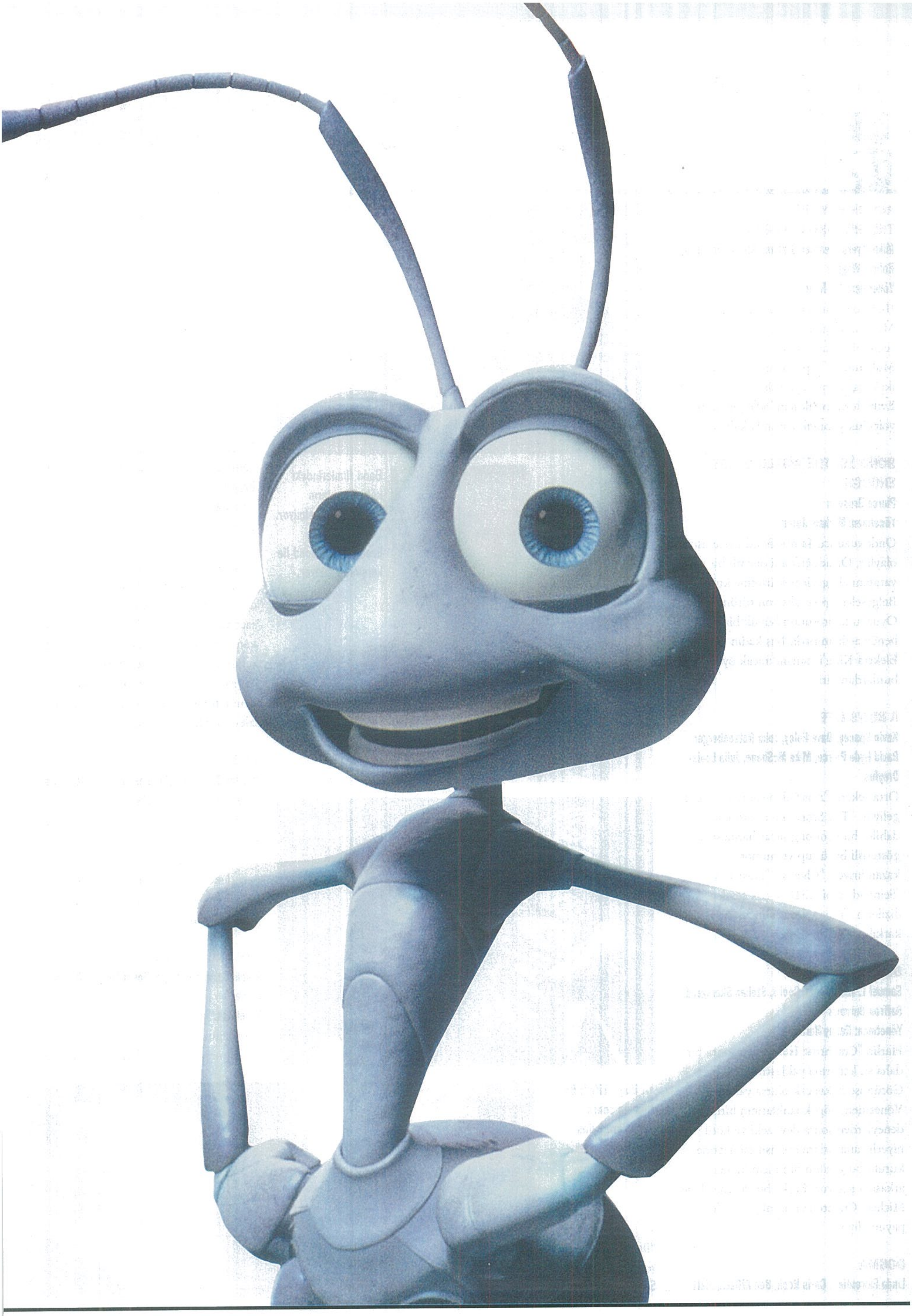

CAN DOSTUM (1997)
Matt Damon'ı analiz eden Sean Maguire rolü ile Oscar'ı aldı.
"O mükemmel değil. Sen mükemmel değilsin. Önemli olan birbiriniz için mükemmel olup olmadığınız."

NELER SEYREDECEĞİZ?

Önümüzdeki yıl vizyona çıkacak ve büyük ihtimalle Türkiye'ye de uğrayacak Hollywood yapımlarından bir seçme.

1999

AUSTIN POWERS 2: THE SPY WHO SHAGGED ME

Mike Myers, Heather Graham, Kristen Johnson, Robert Wagner
Yönetmen: Jay Roach

İlk filme oranla değişmeyen tek şey, Myers'ın orijinal hit'e getirdiği bulaşıcı ve tekin olmayan humor anlayışı. Mükemmel "süper ajan" bu kez onu iktidarsızlaştırmaya çalışan düşmanı Dr. Evil'ı durdurmak için '60'lı yıllara bir yolculuk yapmak zorunda kalıyor.

BOND 19: THE WORLD IS NOT ENOUGH

Pierce Brosnan
Yönetmen: Michael Apted

Ondokuzuncu James Bond macerasında olaylar, Ortadoğu'daki önemli bir petrol yatağını ele geçirmek üzerine kurulu. Belgeselci Apted aksiyon türüne yabancı. Oyuncu kadrosunun büyük bir kısmı henüz açıklanmadı. Baş kadın karakter Elektra King'i canlandıracak oyuncu da bunlardan biri.

A BUG'S LIFE

Kevin Spacey, Dave Foley, John Ratzenberger, David Hyde Pierce, Mike McShane, Julia Louis-Dreyfus

Orta şekerli "AntZ"dan sonra esas film geliyor. "Toy Story"nin arkasındaki dahiler bu yeni bilgisayar harikasına gösterişli bir üslup ve humor kazandırıyor. "Cheers", "Frasier" ve "Seinfeld" gibi ABD'de çok sevilen dizilerin "müdavim" oyuncularının katkıları dikkate değer.

DEEP BLUE SEA

Samuel L. Jackson, LL Cool J, Stellan Skarsgard, Saffron Burrows
Yönetmen: Renny Harlin

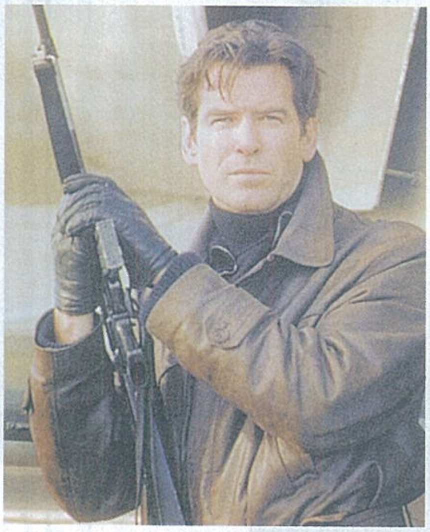
Harlin "Cutthroat Island"dan sonra bir daha su kenarına yaklaştırılır mı hiç? Görünüşe bakılacak olursa yaklaştırılır. Yönetmen, köpekbalıklarının birtakım deneylerden sonra dev, zeki ve kötü niyetli canavarlara dönüşmesi üzerine kurulu bu gerilim filmi için kamera arkasına geçiyor. Başka bir deyişle "Jaws" Michael Crichton'ın hayal gücünden payını alıyor.

DOGMA

Linda Fiorentino, Chris Rock, Ben Affleck, Matt Damon, Alan Rickman, Salma Hayek
Yönetmen: Kevin Smith

"Clerks" ve "Chasing Amy" filmlerinin yönetmeni, yıldız oyuncuların rol aldığı, gözden düşmüş iki meleğin istemeyerek dünyanın sonunu hazırlama tehlikesini yaratması üzerine kurulu, bu fazlasıyla metafizik komediyle geri dönüyor. Söylentilere göre Alanis Morrisette Tanrı olarak karşımıza çıkacak...

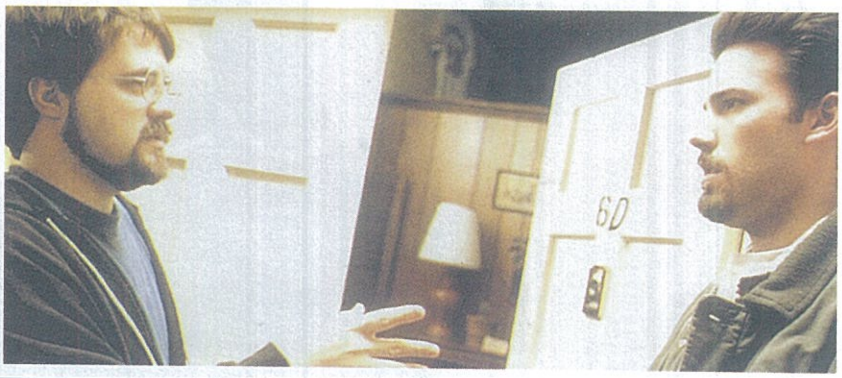

Bond filmlerindeki kötü adamların (üstte) sonu gelmiyor. 1999'da Pierce Brosnan 19. Bond ile karşımıza çıkıyor.

"A Bug's Life": Bu filmden sonra böceklere bakış açınız değişecek.

"Dogma"nın yönetmeni Kevin Smith (solda).

ED TV

Matthew McConaughey, Ellen DeGeneres, Woody Harrelson, Elizabeth Hurley, Martin Landau, Dennis Hopper, Rob Reiner
Yönetmen: Ron Howard

Howard, ağırsiklet "Apollo 13" ve "Ransom" filmlerinden sonra "Splash" modeline geri dönüyor ve komik bir hikaye çekiyor. Bir video dükkanında çalışan Ed (McConaughey), günde 24 saat yayın yapan bir kablolu televizyon kanalı tarafından sürekli olarak kameraya çekilmeyi kabul edince bütün hayatı değişir... Yoksa ufukta ikinci bir "The Truman Show" mu görünüyor? Buna izleyiciler karar verecek...

8MM

Nicolas Cage, Joaquin Phoenix, Peter Stormare
Yönetmen: Joel Schumacher

"Seven"ın senaryo yazarı Andrew Kevin'in kaleme aldığı bu kasıtlı olarak gösterişten uzak, tüyler ürpertici gerilim filminde özel dedektif Cage, bir zina davasına bakarken kendini porno filmlerinin tehlikeli dünyasında bulur...

THE END OF DAYS

Arnold Schwarzenegger, Robin Tunney, Gabriel Byrne
Yönetmen: Peter Hyams

2000 yılına girmeden gösterime girebilmesi için çekimleri harıl harıl süren

bu apokaliptik gerilim filminde gizli servis uzmanı Arnie, kendine dünyayı ele geçirmeye çalışan Şeytan'ı durdurmayı görev ediniyor. Kötülerin en kötüsünü canlandıran oyuncu ise "Olağan Şüpheliler" oyuncusu Byrne.

ENTRAPMENT

Sean Connery, Catherine Zeta-Jones, Ving Rhames, Will Patton
Yönetmen: Jon Amiel

Sean Connery, Hong Kong'taki bir soygun için bir kadın hırsız ile ("Maskeli Kahraman Zorro"dan sonra Holywood'un yeni gözdesi olan Zeta-Jones) işbirliği yapan hırsızı canlandırıyor. Amiel'ın filmlerinden bazıları "Sommersby" ve "Copycat".

EYES WIDE SHUT

Tom Cruise, Nicole Kidman, Sidney Pollack
Yönetmen: Stanley Kubrick

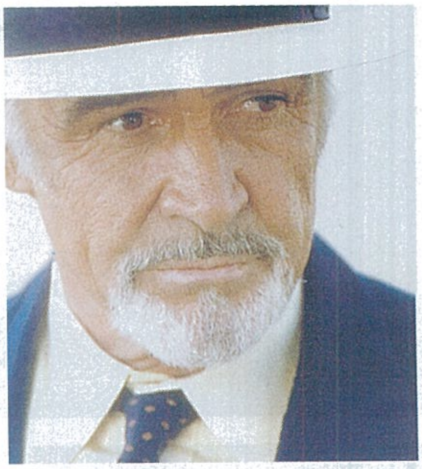
İnanmayacaksınız ama tekrar listeye girdi. Bir aksilik olmazsa Kubrick'in opusu sonunda gösterime girecek. Gerçekten! Konu mu? Bunu hâlâ bilen yok. Söylentilere göre olaylar cinsel sapkınlıklar ve psikolog çift (karı-koca oyuncular Cruise ve Kidman) etrafında gelişiyor. Film gösterime girene kadar birkaç ayrıntı daha öğrenebileceğimizi umut ediyoruz.

THE FIGHT CLUB

Brad Pitt, Ed Norton, Helena Bonham Carter, Meat Loaf
Yönetmen: David Fincher

Schumacher "8mm"sini çıkarırken "Seven" yönetmeni de "The Fight Club"a giriyor. Yakın bir gelecekte geçen hikayede, genç zenginler kafaları dumanladıktan sonra kendilerini kaybedene kadar birbirlerini dövüyorlar. Sınırda yaşayanlar üzerine biraz kasvetli ama anlamlı bir kargaşa. Carter'ın oyuncu kadrosu dikkate değer...

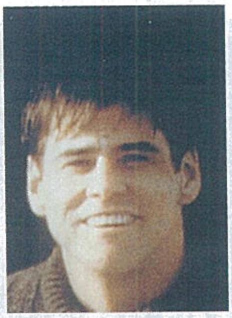
Connery'yi yeni yılda "Entrapment"da seyredeceğiz.

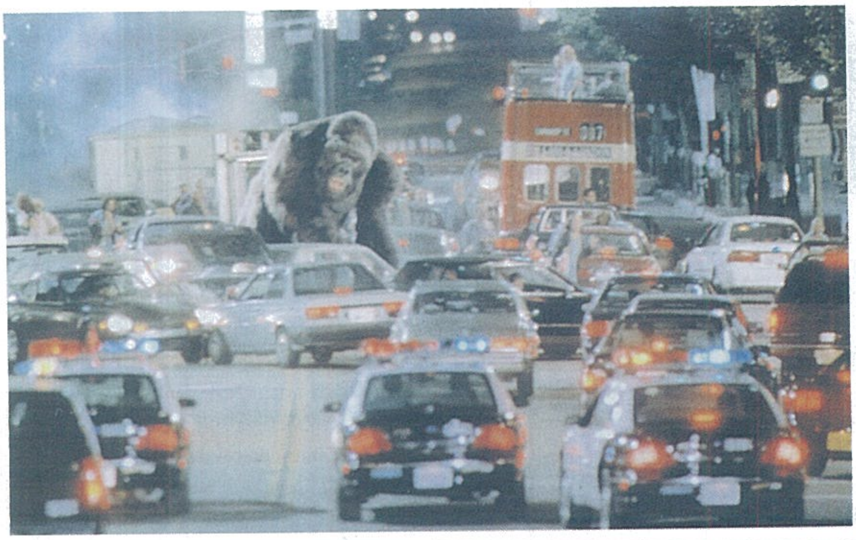

Tom Hanks, bir Stephen King uyarlamasıyla karşımızda olacak.

Brad Pitt'i, David Fincher'ın yönettiği "The Fight Club"da dövüşürken izleyebilirsiniz. Jim Carrey ise "Man On The Moon"da komedyen Andy Kaufman'ı canlandıracak. "Mighty Joe Young" da Godzilla'yı aratmayacak.

THE GREEN MILE

Tom Hanks, James Cromwell, Bonnie Hunt, David Morse, Sam Rockwell
Yönetmen: Frank Darabont

Frank Darabont bu Stephen King uyarlamasını (neyse ki bu kez türümüz korku değil) "The Shawshank Redempiton"da izlediği yolla yazıp yönetiyor. Göz yaşartan ilk film gibi bu da bir hapishane hikayesi. Ancak bu kez işin içinde ölüm cezası da var. Hanks'in varlığı da göz önünde bulundurulursa Oscar fazla uzakta olmayabilir...

JAN D'ARC

Milla Jovovich, John Malkovich, Faye Dunaway, Dustin Hoffman
Yönetmen: Luc Besson

15. yüzyılda İngilizlere karşı Fransızlara liderlik eden çiftçi kızın ünlü hikayesi bu kez Fransız yönetmen Besson tarafından anlatılıyor. "Fifth Element" mucizesi (ve şimdiki karısı) Milla Jovovich başrolde. Bu yıl sayılarında artış gözlemlenen tarihi maceraların (sözgelimi "The Thirteenth Warrior") en cesuru olması muhtemel...

MAN ON THE MOON

Jim Carrey, Danny DeVito, Courtney Love, Judd Hirsch, Jeff Conway, Carol Kane
Yönetmen: Milos Forman

Birçok tartışmaya yol açan "The People vs Larry Flynt"in yapımcıları bir başka gerçek yaşam dramatizasyonuna imza atıyor. Söylentilere göre Carrey, televizyon dizisi "Taksi"deki eşsiz Latka karakteri ile tanınan ve 1984'de 33 yaşında ölen komedi oyuncusu Andy Kaufman'ı canlandırırken neredeyse "büyülenmiş"...

MIGHTY JOE YOUNG

Bill Paxton, Charlize Theron, Regina King, David Paymer
Yönetmen: Ron Underwood

"Tremors" ve "City Slickers" filmlerinin yönetmeni "King Kong"un yakın akrabası sayılabilecek '40'lı yılların aile

macerasını bir kez daha beyazperdeye getiriyor. Şaşırtıcı maymun efektleri Rick Baker ile Dream Quest'in eseri. Modernize edilmiş ama neyse ki hâlâ eski moda bir gişe filmi ("Maskeli Kahraman Zoro" mu örnek alınmış ne?). Geçen yılın "Godzilla"sına, çok önemli iki unsur, kişilik ve tutku, ekleyerek ders vermesi bekleniyor...

MISSION: IMPOSSIBLE 2

Tom Cruise, Ving Rhames, Dougray Scott, Thandie Newton

Yönetmen: John Woo

Brian De Palma'nın hayat verdiği ve gişede büyük bir başarı kazandırdığı "Görevimiz Tehlike"nin ikincisinin yönetmeni John Woo. Nedeni basit? De Palma kabul etmedi. Senaryo ile ilgili detaylar belli değil ama Hollywood'un en iyilerinden oluşan bir ekip Avustralya'da çekimlere başlamak üzere. Yıl bitmeden gösterime girerse 007'yi ve türünün diğer rakiplerini ölümcül bir silah gibi silip süpürebilir.

THE MUMMY

Brendan Fraser, Rachel Weisz

Yönetmen: Stephen Sommers

Birisi Sommers'a ("Deep Rising") Hollywood yaratık filmlerinin altın çağının bir başka bölümüne tekrar bir yolculuk yapması için yüksek bir bütçe sunacak kadar cesurmuş. '90'lı yılların diğer dikkat çekici tekrar yapımlarının ("Bram Stoker's Dracula", "Mary Shelley's Frankenstein") aksine bu film geleneksel korku filmi değerlerine gösterişçi olmayan sade ve saf bir gönderme. Bu yılın en iyi canavarları bandajlı olacak...

MY FAVOURITE MARTIAN

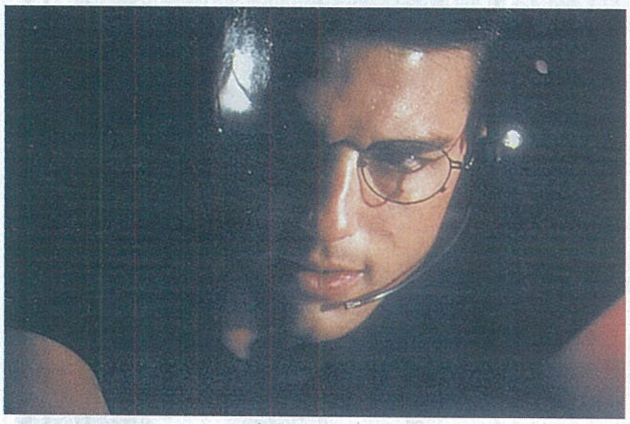
Chirstopher Lloyd, Jeff Daniels, Elizabeth Hurley, Darryl Hannah

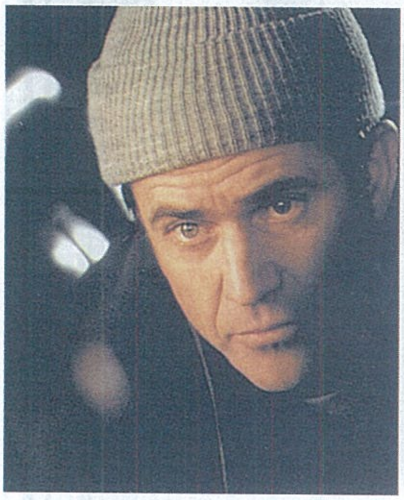
Yönetmen: Donald Petrie

Hollywood bir kez daha televizyon arşivlerini talan ediyor. Bu kez eski bir ABD dizisi '90'lı yıllara uyarlanıyor. Lloyd, kendini dünyada bulan ve eve dönmenin yolunu ararken kimliğini gizleyerek bir ailenin yanında yaşamaya başlayan Marslı "Martin Amca"yı canlandırıyor.

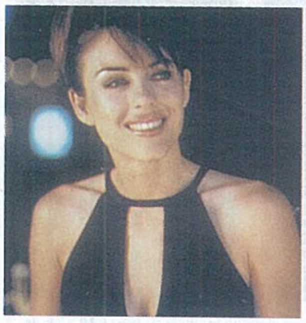
THE NOTTING HILL PROJECT

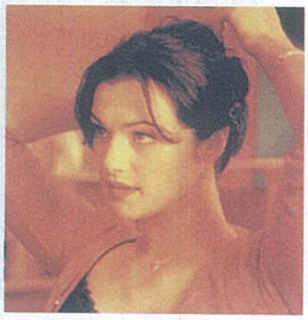
Julia Roberts, Hugh Grant

Tom Cruise "Görevimiz Tehlike 2"de oynamayı kabul etti. Mel Gibson'ı "Payback"te farklı bir rolde izleyeceğiz. Liz Hurley (altta solda) "My Favorite Martian"ı, Rachel Weisz (altta sağda) da "The Mummy"yi güzellikleriyle şenlendirecekler. Julia Roberts ve Hugh Grant ise "The Nothing Hill Project"de biraraya geliyor.

Yönetmen: Roger Mitchell

Milyonlarca izleyicinin uzun zamandır beklediği İngiliz komedisi. "Dört Nikah, Bir Cenaze"nin havasını yakalamaya çalışacağı kesin. Oyunculuğundan çok sinema dışındaki vukuatları ile ilgi çeken Grant için iyi bir fırsat. Öte yandan Roberts'ın bu filme katkılarının olumlu olacağından kimsenin şüphesi yok.

ÇILGIN PROFESÖR 2

Eddie Murphy - çeşitli rollerde

Yönetmen: F Gary Gray

Murphy, Sherman Klump ve zayıf alt benliği "Buddy Love" (ve çeşitli aile üyeleri) beyazperdeye geri dönüyor. Birtakım tersliklerin yaşandığı proje şimdilik üçüncü yönetmenin elinde. Hikayeye Beyaz Saray'a bir gezi ve olası bir cinsiyet değişiminin dahil edilme ihtimali var. "Çılgın Profesör", Eddie Murphy'ye yeni bir hava getirmişti; ikinci filmin niyeti de bu havayı devam ettirmek.

PAYBACK

Mel Gibson, Maria Bello, Deborah Kara Unger, Gregg Henry

Yönetmen: Brian Helgeland

Tipik rollerinden farklı bir karaktere bürünen Gibson, entrikacı karısı tarafından vurulduktan ve neredeyse öldürüldükten sonra intikam peşinde koşan azılı bir hırsızı canlandırıyor. Filmin birkaç iyi referansı var. Birincisi Lee Marvin'li klasik "Point Blank"e ilham veren romandan uyarlandı, ikincisi ise yönetmenliğini "LA Confidential"ı kaleme alan Helgeland yapıyor.

THE REAL INSPECTOR GADGET

Matthew Broderick, Rupert Everett, Joley Fisher, Andy Dick

Yönetmen: David Kellogg

Broderick'in havaya uçtuğunu göreceksiniz. Bundan sonra hâlâ izlemeye devam etmek isteyenler onun kötü adam Dr Claw (Everett'in son zamanların en iyi beyazperde kötüsü olacağına hiç kuşku yok) ile savaşmak için robot protezleri sayesinde bir Swiss Army çakısından daha fazla fonksiyonla "Müfettiş Gadget" olarak tekrar hayata döndüğünü görecekler. Kısacası, ünlü çizgi filmin yüksek bütçeli uyarlaması yaz mevsiminde eğlendirecek.

NELER SEYREDECEĞİZ? 1999

SLEEPY HOLLOW

Johnny Depp, Christina Ricci, Casper Van Dien, Lisa Marie
Yönetmen: Tim Burton

"Seven"ın yazarı, Amerika'nın en ürkütücü efsanesini (Başsız Atlı fablı) karamsar bir 18. yüzyıl korku esrarında radikal bir biçimde tekrar ele alıyor. "Superman Lives" çuvalladıktan sonra bu projeye balıklama atlayan Burton'ın yönettiği film yılbaşından önce gösterime girmeyi başarırsa yılın en şaşırtıcı yapımlarından biri olabilir.

STAR WARS EPISODE ONE: THE PHANTOM MENACE

Ewan McGregor, Liam Neeson, Natalie Portman, Jake Lloyd, Samuel L. Jackson, Kenny Baker.
Dublaj: Anthony Daniels, Frank Oz, Ahmed Best
Yönetmen: George Lucas

Lucas'ın uzun zamandan beri beklenen filmleri, ilk "Yıldız Savaşları" filminden 20 yıl sonra aynı heyecanı ve şaşkınlığı yaratabilir mi? Hikaye genel anlamda "Bölüm 4"e çok benziyor ama yeni oyuncu kadrosunda genç Obi-Wan Kenobi rolünde Ewan McGregor var. Filmde ayrıca en gelişmiş özel efekt teknolojisi kullanılıyor.

STUART LITTLE

Geena Davies, Hugh Laurie, Jonathan Lipnicki.
Dublaj: Michael J. Fox. Gene Wilder, Jennifer Tilly
Yönetmen: Rob Minkoff

Önümüzdeki yılbaşı için bir aile filmi. İnsanlar (Laurie ve Davis) tarafından evlat edinilen bir fare (Fox'un sesiyle) etrafında gelişen bir hikaye. Fareler ve filmdeki diğer hayvanlar minyatür kuklalardan ('98 yapımı "Godzilla"nın tasarımcısından) ve bilgisayar grafiklerinden oluşuyor.

THE TALENTED MR RIPLEY

Matt Damon, Jude Law, Gwyneth Paltrow, Cate Blanchett
Yönetmen: Anthony Minghella

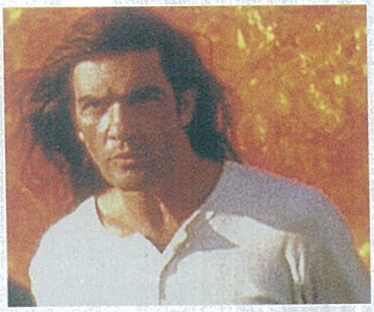
Damon, Minghella'nın "İngiliz Hasta"dan sonra yaptığı ilk filmde roman yazarı Patricia Highsmith'in yarattığı ve herkesin göz diktiği sofistike dalavereci katil Ripley karakterini canlandırıyor. Ripley bir aristokratın playboy oğlunu İtalya'dan geri getirmekle görevlendirilir ve onun yaşam tarzını öylesine benimser ki yerine geçer, sevgilisini (Paltrow) çalar ve bunları kaybetmemek için bir cinayet tasarlar.

Ewan McGregor'u "Phantom Menace"ta Yıldız Savaşları dizisinin efsane karakteri Obi Wan'ın gençliğinde seyredeceğiz. Will Smith ve Kevin Kline, "Wild, Wild West"te değişik bir westernde biraraya geliyorlar.

Tim Burton "Sleepy Hollow"u yönetecek. Antonio Banderas "The Thirteenth Warrior"da, Matt Damon, "Talented Mr. Ripley"de oynuyor.

THE THIN RED LINE

Ben Chaplin, George Clooney, John Cusack, Woody Harrelson, Nick Nolte, Sean Penn, Bill Pullman, John Travolta, Lukas Haas, Gary Oldman, Mickey Rourke
Yönetmen: Terrence Malick

Sinema meraklıları bilir. Malick, ünlü "Badlands" ve "Days Of Heaven" filmlerini yapmış ama sonra 20 yıl hiç film çekmemişti. Bugüne kadar... Yetenekli oyuncu kadrosuyla dikkat çeken bu II. Dünya savaşı epiği, "Er Ryan'ı Kurtarmak"ın Normandiya Çıkartması için yaptığını 1942 yılındaki Guadalcanal Savaşı için yapabilir.

THE THIRTEENTH WARRIOR

Antonio Banderas, Dennis Storhoi, Omar Sharif
Yönetmen: John McTiernan

Önceden "Eaters Of The Dead" olarak bilinen yapım, bir korku filmi değil ama 922 yılında tehlikeli bir Viking yolculuğuna çıkan Arap bir saray mensubunun heyecanlı hikayesi. Filmin yapımında çalışan bütün isimler daha önceki yüksek teknoloji uygulamalı projeleriyle tanınıyor ("Die Hard"ın yönetmeni, "Terminatör 2"nin yazarlarından birinin Michael Crichton'ın romanından uyarladığı senaryoyu çekiyor). Her durumda bol macera vaat ediliyor ve Banderas da kısa bir süre önce Zorro olarak çok iyi bir kahraman olmuştu.

THE WILD, WILD WEST

Will Smith, Kevin Kline, Kenneth Branagh, Salma Hayek
Yönetmen: Barry Sonnenfeld

"Siyah Giyen Adamlar"ın yönetmeni ile yıldızını tekrar biraraya getiren bu '60'lı yılların kült televizyon dizisinin beyazperde versiyonu, Vahşi Batı'yı Jules Verne tarzı hayal gücüyle ve ilginç aletlerle harmanlıyor. Smith, James T. West'i canlandırırken Kline da onun ortağı Atemus Gordon rolünde. İki kafadar ABD başkanını öldürüp silahlı yürüyen makineleri "Tarantula"lar ile ülkeyi ele geçirmeye çalışan kötü niyetli yarı insan yarı buharlı robot Dr. Arliss Loveless'ı (Branagh) durdurmaya çalışıyor.

Kült korku gerilim filmlerinin ustası

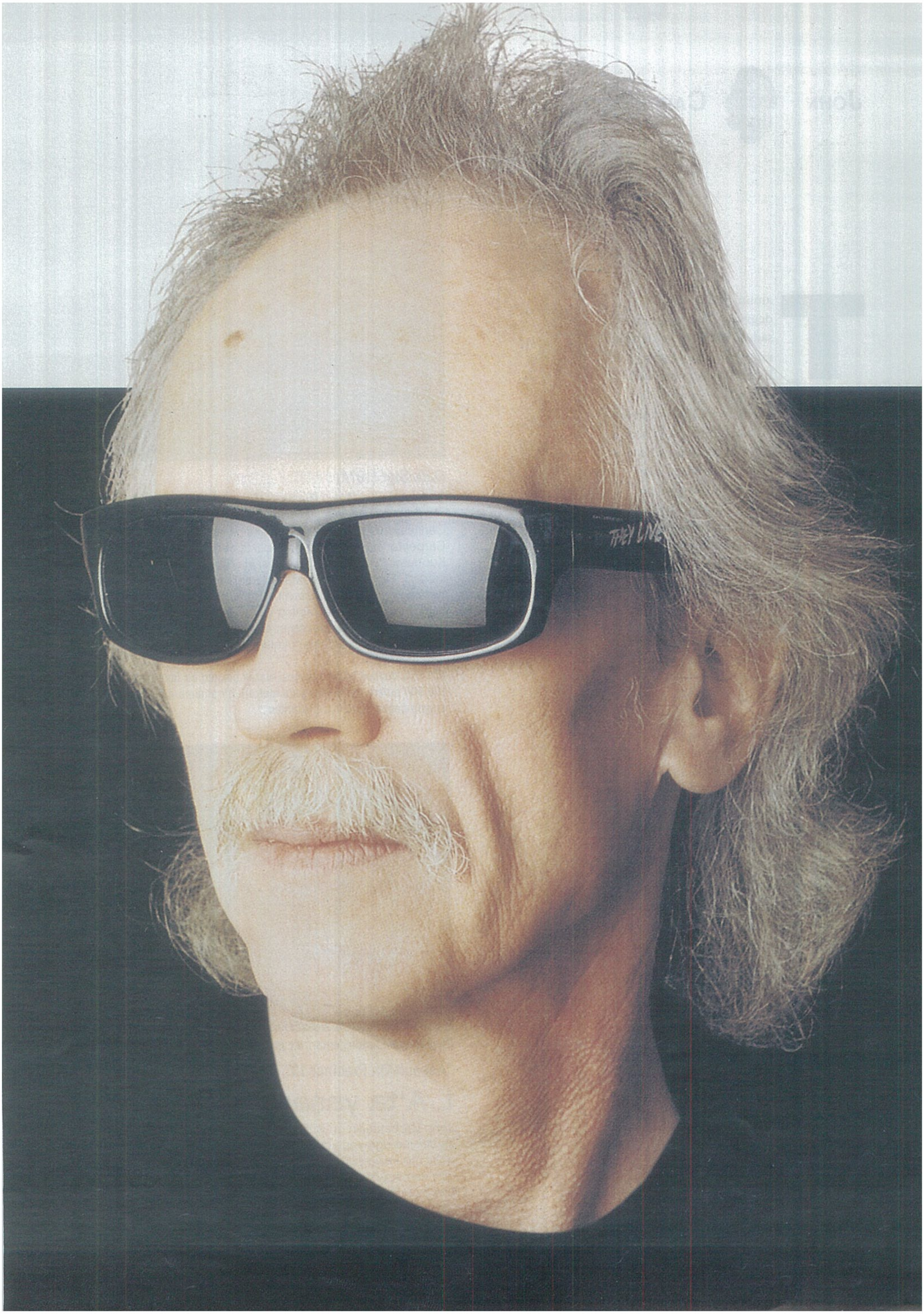
Yine bir arada: Carpenter ve "Yılan" Kurt Russell.

DOSYA: JOHN CARPENTER

Karanlıklar Prensi

Bu ay "John Carpenter's Vampires" filmini izleyeceğimiz yönetmenin filmografisi iniş çıkışlarla dolu. Başlangıçta korku gerilim türüne kendine has özellikler katan bağımsız ve yenilikçi bir sinemacıydı.

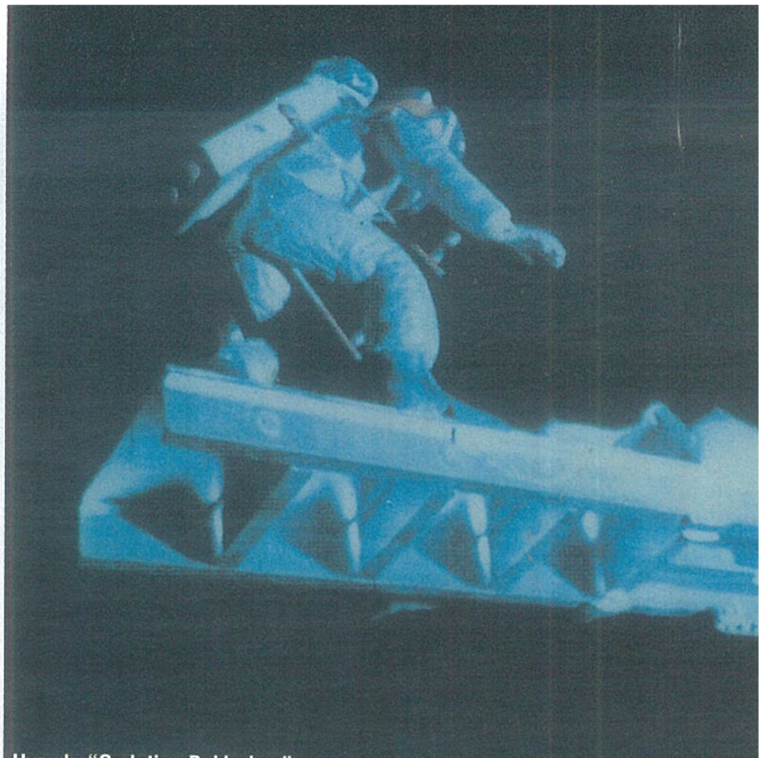
Sonra büyük stüdyolarla çalıştı ama arada düşük bütçeli bağımsız filmler yapmayı da ihmal etmedi. Sinema uzmanlarının üstünde bir türlü anlaşamadığı Carpenter'ı, kariyerinin ilk dönemlerinden bugünlere kadar inceleyen geniş bir dosyayla ilginize sunuyoruz.

JOHN CARPENTER

Tanınmayacak kadar değişmiş. John Carpenter sadece 48 yaşında olmasına rağmen 60'ında gösteriyor. Ezelden beri uzun olan saçları iyice beyazlamış ve kemikli, çökmüş yüzünü çevreliyor. Hızlı ve çılgın yılların takdiri bu mu olmalıydı? Yoksa Hollywood'da insan, altın yıllardan sonra başarı grafiği düşünce ve kimse John Carpenter ile "geri dönüş" kavramını bağdaştıramayınca bu kadar çabuk mu yaşlanıyor? Yönetmen durumu çok daha farklı değerlendiriyor. "Sinemadaki yerimi biliyorum. Neyi temsil ettiğimi biliyorum ve bunca yıldır Hollywood makinesinin beni yutmasına izin vermedim." Yine de bu sözlerde küskün bir teslimiyet hissedilmiyor mu? Kariyerindeki düşüşü gerçekten de bu kadar mı kolay sineye çekti? Yoksa isminin büyük harflerle yazıldığı, her filminin büyük bir ilgiyle beklendiği günlerin çoktan geride kaldığına inanmak mı istemiyor? Carpenter sıkı bir Howard Hawks takipçisi olduğunu açıklamaktan her zaman gurur duydu. Film yapmaya başladığı andan itibaren, ellili ve altmışlı yıllarda, en iyi John Wayne filmlerinden bazılarını çeken ve Amerikalı yönetmenlerin atalarından biri olarak kabul edilen Hawks'ın izinden gitti. Dolayısıyla da Carpenter filmlerinin çoğunun klasik bir Western motifi üzerine kurulu olması şaşırtıcı değil: bir yabancı şehre gelir ve kendini isteği dışında, şiddetle sonuçlanacak bir çatışmanın içinde bulur...

Bu basit motife, Hawks usulü Western mitlerini modern büyük şehirlerin yoksul semtlerine taşıdığı "Assault On Precinct 13"de, uzaktan da olsa "The Fog/Sis", "The Thing", "Big Trouble In Little China/Küçük Çin'de Büyük Bela" ve "They Live" ve belirgin olarak da Kurt Russell'ın oynadığı "New York'tan Kaçış" ve "Los Angeles'tan Kaçış" filmlerinde rastlamak mümkün. Bu son iki filmin

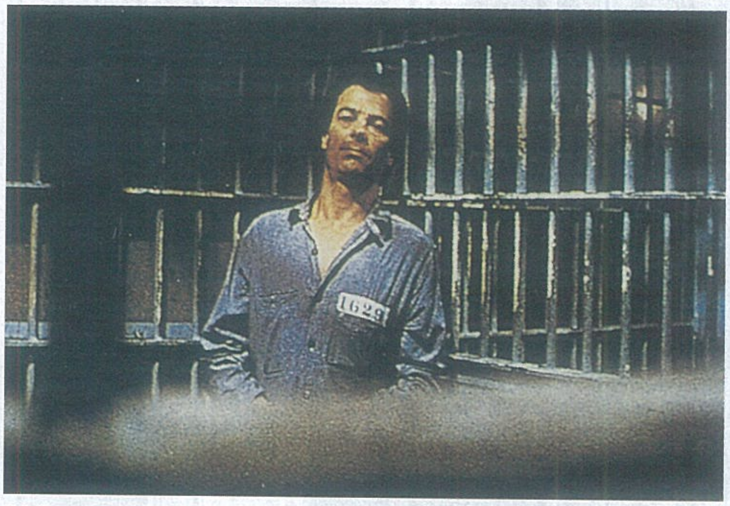
Uzayda "Godot'yu Beklerken"...

Dark Star (1974)

Uzayda kaybolmak...

Canı sıkılmış dört astronot galaksinin en hurda uzay gemisinde... John Carpenter'ın 27 yaşındayken çektiği bu bilim-kurgu komedisi, Stanley Kubrick'in "2001 Uzay Macerası"yla "Dr. Strangelove"unun ironik bir sentezi. Filmin doruk noktaları, tavuk tırnaklı bir plastik topuna benzeyen kötü niyetli uzaylının ortaya çıktığı sahneler ve haddini bilmez bir bomba ile yapılan varoluşçu konuşmalar ("Düşünüyorum, öyleyse varım.") Carpenter'ın da ortak olduğu kült filmin senaryosunun yazarı, daha sonra "Alien"ı kaleme alacak olan Dan O'Bannon.

JC: "USC'deyken bitirme projesi olarak çekilen bir kısa film dört yıl içerisinde 100 000 dolara maledilen uzun metrajlı bir sinema filmine dönüştü. Bir çeşit uzayda geçen 'Godot'yu Beklerken'."

Görünmeyen saldırganlar: bir polis merkezi ölüm tuzağına dönüşür.

"Assault On Precinct 13" (1976)

L A'ta yaşamak ve ölmek...

John Carpenter'ın en iyi filmi olarak bilinir. Hikaye, bir grup suçlunun saldırısına uğrayan Los Angeles'ın dışında bulunan gözlerden uzak bir polis merkezinde geçer. Soğuk ve fonksiyonel dramatürji, ustalıklı ve hızlı kamera hareketleriyle ve ritmik müziğin eşliğinde sinsice pusuda bekleyen bir terör ortamı yaratıyor.

JC: "'Rio Bravo'nun modern versiyonu. Filmlerimin çoğu başka bir şekle bürünmüş Western'ler. Bugün 'Assault On Precinct 13'ü çekmezdim çünkü gerçek şiddet benim hikayelerimdekini geçti."

Kaçıyor: Lauren Hutton

Eyes Of Laura Mars (1978)

Kırmızı gören bir kadın

Genç bir kadın telefonla tehdit edilir. Carpenter'ın ilk televizyon prodüksiyonu klasik Hitchcock gerilim tekniğinin ustaca bir yorumu. Öznel bir kamera kullanımı ve perspektifin sürekli olarak değişmesi, tırnak kemirten bir gerilim sağlarken izleyici ardı ardına yanıltılıyor ve film şaşırtıcı bir finalle sona eriyor.

JC: "ABD televizyonu için çalışırken iki sorunum vardı. Birincisi kısa çekim süreleriydi, ikincisi ise sansür. Bana kalsaydı filmi çok daha şiddet dolu çekmek isterdim."

Halloween (1978)

Illinois'te kabus

Sessiz sakin bir kasaba, katil bir akıl hastası yüzünden kana bulanır. Carpenter'ın ustalıklı anlatım biçimi bir kez daha iş başında. Aynı şekilde öznel kamera ve tüyler ürpertici müzik de öyle. Film daha sonraki "Freddy Krueger" ve "House" dizilerinin de yolunu açtı. "Halloween" de dizileştirildi. Carpenter ilk iki bölüme senaryo yazarı olarak katkıda bulundu ama bir süre sonra çekildi.

JC: "Kötülük bu kez yenilmez bir doğa gücü kişiliğinde. Filmi Alfred Hitchcock'un 'Sapık'ıyla aynı kefeye koymak mümkün."

Kararlı: Jamie Lee Curtis.

Aşık: "Kral" Kurt Russell

Elvis (1978)

Hapisanede Rock

Carpenter filmlerinin en sıradışı olanı. Kült Rock'n'Roll yıldızı Elvis Presley'e bir saygı duruşu niteliğini taşıyan film, alışılmışın dışında sade ve konvansiyonel bir biçimde çekilmiş ve yönetmenden beklenenin çok dışında bir film. "Elvis", şarkıcıyı canlandıran Disney filmlerinin eski çocuk yıldızı Kurt Russell'ın sinema kariyerinde yükselişe geçtiği film olması özelliğiyle dikkat çekiyor.

JC: "Her zaman Elvis'in hayranı olmuşumdur. O da Howard Hawks gibi gençliğimin bir parçasıydı. Film benim kişisel ilan-ı aşkım."

Hikayeler anlatırım. Ve bunu resimlerle yaparım. Açıklamalar beni ilgilendirmiyor."

John Carpenter

Canavarların Efendisi

Başlangıçta acayip bir "Dark Star" yaratığı olarak Hollywood'la alay eden bir lastik top vardı. Ancak Carpenter canavarları gittikçe daha efekt ağırlıklı şekillere bürünerek tek boyutlu bir hal aldılar. "The Fog"daki denizciler, hatta katil araba "Christine" açıklanamayanın habercileriydi. Daha sonraki ürkütücü yaratıkları hayalgücüne fazla yer vermeyerek genelde insanın midesini altüst eden özel efektlerin hizmetine girmişlerdi. Carpenter bir zamanlar dehşetin nasıl sinsice gündelik yaşamımıza girdiğini ustaca sahneye koyabiliyordu ama abartılı efekt cümbüşleri onun tarzı değil.

"Dark Star"

"Halloween"

"The Fog"

"The Thing"

"Christine"

"Big Trouble In Little China"

"Prince of Darkness"

"In the Mouth of Madness"

Bir Antarktika keşfinin tüyler ürpertici sonu: "The Thing" ölüyor.

aslında aynı hikaye üzerine kurulu olduğu gerekçesiyle onu eleştirenlere, ezeli idolü Hawks'a atıfta bulunarak Carpenter'ın şu cevabı vermesi de ironik; "İlk film, 'Rio Bravo'nun benim bakış açımdan yorumuydu. İkinci film 'El Dorado'ya cevap niteliğinde." Aslına bakacak olursanız bir bakıma haklı çünkü sözünü ettiği iki Western klasiği de aynı hikayenin iki farklı versiyonundan başka bir şey değildi.

Bugün birçok eleştirmene göre John Carpenter'ın sorunu, genç bir yönetmenken geliştirdiği ve o yıllara göre çok alışılmışın dışında olan tereddütsüz, doğrudan ve alışılmışın dışındaki sinema estetiğini neredeyse hiç geliştirmemiş ya da çok uygunsuz bir şekilde geliştirmiş olması. Üniversitede öğrenciyken çektiği ilk filmi bilim-kurgu hicvi "Dark Star", mizah duygusu ve orijinalliğiyle dikkat çekiyordu. "Assault On Precinct 13"de ise büyük bir ustalıkla gerçek korkunun akortlarıyla oynadı. "Halloween" filminde yarattığı Michael Myers karakteri de unutulmazdı. Carpenter, daha sonra çok taklit edilecek bir "psikopat katil" tiplemesi yaratmıştı.

John Carpenter seksenli yılların başında düşük bütçeli korku gerilim filmlerinin yıldız yönetmeniydi. Ama sonra stüdyolarla çalışmaya, yüksek bütçeli filmler çekmeye başladı. Kimilerine göre Carpenter'ın düşüşü ilk büyük bütçeli stüdyo filmi "The Thing" ile başlar. Fakat bu görüşe katılmak pek kolay değil. Evet "The Thing" ne seyirciden ne de eleştirmenlerden ilgi görmüştü ama bizce kesinlikle kötü bir film değildi. Fakat ne yazık ki bu film onun kariyerine bir "hezimet" olarak geçti.

Gerek aksiyon ve karate filmleriyle dalga geçen "Big Trouble In Little China-Küçük Çin'de Büyük Bela", gerekse lezzetsiz "Memoirs of an Invisible Man/Görünmez Adamın Maceraları", Carpenter'ın yaratıcı içgüdülerinin Hollywood usulü gişe şampiyonları yaratmaya uygun olmadığını bir kez daha kanıtladı. Filmler ne

Sisler içinde: Adrienne Barbeau.

The Fog (1980)

Hayalet Hikayeleri

Gece yarısı. California'daki sahil kasabası Antonio Bay'de tekin olmayan bir hareketlenme olur. Her şeyden habersiz kasaba ahalisi 100 yıl önceki bir olay yüzünden intikam almak isteyen ölmemiş gemicilerin ziyaretiyle karşı karşıya kalır. Carpenter'ın altıncı filmi bir korku etüdü. Kırbaç gibi inen synthesizer nağmeleriyle ilerleyen film, türün şok motiflerini cesur bir biçimde kullanıyor ve nefes kesen bir yoğunlukla doruk noktasına doğru ilerliyor. Altı kişi ölüyor...

JC: "Bu film ile, ellili yılların korku filmlerini hatırlıyorum. Roman Polanski jeneriğini fazla uzun buldu. Benim hoşuma gidiyor."

Escape From New York (1981)

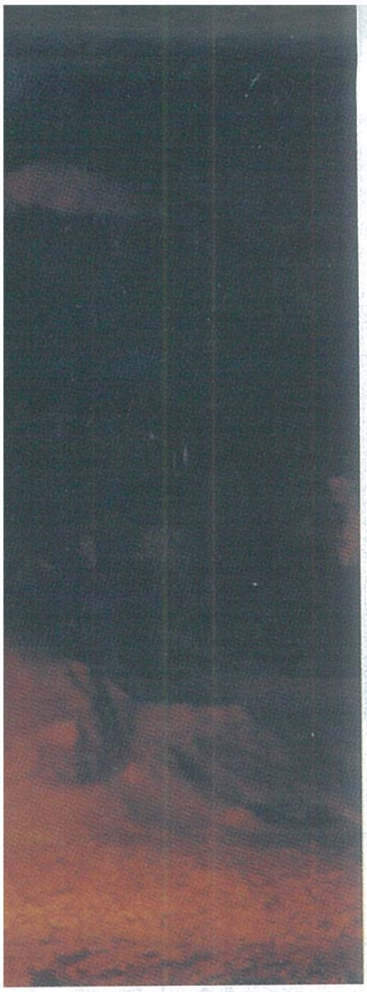
Çılgın Yılan

Dünyanın sonu ile ilgili bu macera, "Halloween"in yanı sıra Carpenter'ın en çok taklit edilen filmi ve "Mad Max" üçlemesi ile birlikte birçok postapokaliptik aksiyon filmin ilham kaynağı. Carpenter, yapımcılarının itirazlarına rağmen Kurt Russell'ın Snake-Yılan Plissken karakterini canlandırması konusunda ısrar etmiş ve isteğini kabul ettirmişti. Aslında bu rol için düşünülen isim Charles Bronson'du.

JC: "Bilimkurgunun bir başka çeşidi. Gerek fikir gerekse biçim olarak karanlık bir film. Bitirdiğimde kendimi birkaç yıl yaşlanmış hissettim. Bu arada Snake ve ben birbirimize çok benziyoruz. Otoritelerden nefret ediyoruz."

Yalnız intikamcı: Kurt Russell.

The Thing (1982)

Yapış yapış

Christian Nyby'nin bilimkurgu filmi "The Thing"in 15 milyon dolara mal olan tekrar yapımı, John Carpenter'ın kariyerinde bir dönüm noktasını oluşturuyor. Antarktika'da bir istasyonda görev yapanların hayatlarını cehenneme çeviren bir yaratık etrafında gelişen hikaye tüyler ürpertici canavarlıklara ve abartılı şiddet sahnelerine dayanıyor. Orijinalinde "The Thing"i neredeyse hiç görmememize rağmen bu vıcık vıcık kabus yaratık ikinci versiyonda fazlasıyla gözler önünde. Korku faktörü hâlâ yerli yerinde olsa da Carpenter onca özel efektin içinde hikayeyi kontrolünden kaçırıyor.

JC: "Bu filmde o güne kadar sadece kafamın içinde şekillenen korkunun beyazperdeye yansımasına izin verdim. Bir devam filmi çekmek çok hoşuma giderdi."

Christine (1983)

Tekerlekli şeytan

Carpenter, Stephen King'in katil araba hikayesini beyazperdeye uyarladığında ciddi bir krizin içindeydi. "The Thing"e gösterilen yıkıcı tepkilerin onda iz bırakmadığını söylemek yalan olur - ki bu izleri "Christine"de görmek mümkün. Carpenter bu filmde bütün dramatik efektlerden uzak durur ve şaşırtıcı derecede kansız bir tür filmi yapar. Buna rağmen bir kez daha eleştirmenlerden olumsuz eleştiriler alır.

JC: "Stephen King filmi hiç sevmedi. Beni malzemesine iyi davranmamakla suçladı."

Yaşıyor. Terör otomobil "Bad to the Bone" tıngırtıları eşliğinde deliriyor.

Starman (1984)

Bir yaratığa aşık olmak

Genç bir dul ile uzaylı bir adamın yaşadığı gezegenlerarası aşk üzerine kurulu olan hikaye, alışılmışın dışında ehlileşmiş bir John Carpenter çıkarıyor karşımıza. Hayli efekt yüklü bir girişten sonra, Spielberg filmleri "E.T." ile "Sugarland Express" karışımı hikaye fazla duygusallaşmaya başlıyor. Bu duygusallık arada sırada esprili bir biçimde kırılsa da izleyicilerin sabrı zamanla fazla zorlanıyor. Eskiden Carpenter açık açık ve büyük bir

Karen Allen ve Jeff Bridges.

zevkle türün kurallarına söverken, "Starman"ı yöneten Carpenter eski geleneklere olan yenilikçi bakış açısını izleyicilerine aratıyor. Film buna rağmen gişelerde dikkate değer bir başarı elde etmişti.

JC: "Yetişkinler için bir "E.T." versiyonu. Gerçekten Hollywood'a benzeyen tek filmim."

Gırtlağına kadar suyun içinde.

Big Trouble In Little China (1986)

Kahpe büyü

Carpenter'ın büyük bir stüdyo için çektiği dördüncü film tam bir felaketti. Bu filmde aksiyon, anlamlı bir deneyim olmaktan çıkıp anlamsız bir hokuspokusa dönüşüyor. Macera filmi, gerilim, kung-fu operası ve fantezi karışımı bu 19 milyon dolarlık yapım gişelerde hüsranla sonuçlandı. Carpenter bu filmden sonra bir daha asla büyük bir stüdyoyla çalışmak istemediğini açıkladı.

JC: "Hong Kong'un dövüş sanatı filmlerine bir saygı duruşu. Eleştirmenler yerden yere vurdu ama bence en iyi filmlerimden biri."

> **"Hollywood insanların bunadığı yapay bir ortam."**
> **John Carpenter**

Soundrack'lerin Efendisi

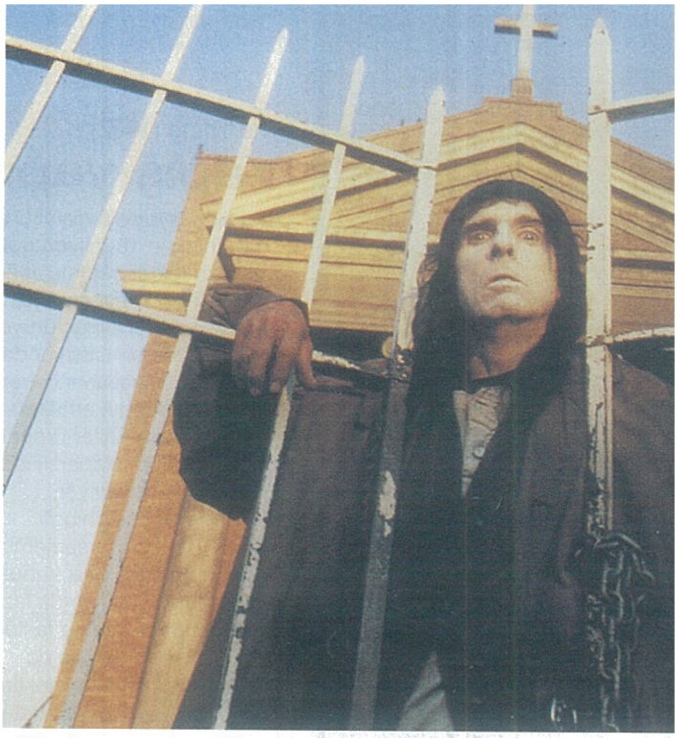
John Carpenter, ikisi hariç ("The Thing" ve "Starman") bütün filmlerinin müziklerini kendi yapardı. Keman ve piyano çalan yönetmen bu tercihi için "Bu hem daha ucuz hem de kimseye nasıl bir şey istediğimi açıklamak zorunda değilim" diyor. Şok edici dramatürjisini destekleyen ve tehlikeyi ima eden synthesizer sesi, Carpenter filmlerinin karakteristik özelliklerindendir.

JOHN CARPENTER

Carpenter hayranlarını tatmin edebildi ne de Carpenter'ın adını dahi duymamış sıradan film seyircisini...
"Halloween"deki özgünlük -incelikli korku ile ani şokların karışımı- sanki aniden yok olup gitmişti. Carpenter devamı gelmeyen başarılarının sinirini Hollywood çarkından çıkarmaya çalıştı ve "dolar diktatörlüğünün sanatsal özgürlüğü kısıtladığı" gerekçesiyle bir daha asla büyük bir stüdyoyla çalışmayacağını açıkladı. Bütün bunlar sonradan kendinin bile uymayacağı büyük sözlerdi.

Stüdyonun isteği üzerine Stephen King uyarlaması "Christine" ve "The Thing"in başarısızlığının telafisi için "Starman"ı çekti ve bunu kendini garantiye almak için yaptığını açıkladı. "Yapacak işim yoktu ve yeni işlere ihtiyacım vardı." Bu işlere, seksenli yılların sonunda Hollywood'da "Carpenter'dan artık hiçbir şey beklenmemesi" gerektiği söylentileri dolaşmaya başladığında da ihtiyacı olacaktı. Bükemediği eli öpen yönetmen kısa bir süre sonra kendini "bağımsız yönetmen" ilan ederek bir avuç dolusu ucuz film çekti. Kimilerine göre bu bir sondu kimilerine göre ise Carpenter'da hâlâ çok iş vardı.
Alman Cinema dergisinde onun için aynen şöyle diyorlardı: "Howard Hawks olmak isteyen adam yarı yolda bozguna uğradı. Yüzeysel değerlere takılıp kalan yönetmen aslında zanaatsal açıdan mükemmel olan filmlerini daha orijinal fikirlerle harmanlamayı unuttu. John Carpenter trajik bir şahsiyet. Hikayeleme sinemasını yenilemeyi amaçlamış olan dikkafalı provokatör artık sadece ruhsuzca seri üretim yapan ve dinlemek istemeseler de herkese filmlerinin onların çağının çok ötesinde olduğunu anlatan karamsar bir masal amcasına dönüştü."
Bizce bunlar insanları batırmaya, çıkarmaya "in" ya da "out" ilan etmeye meyilli tipik bir gazeteci refleksiyle kaleme alınmış satırlar. Carpenter'ın yeniden bağımsız olduğu dönemde çektiği "Karanlıklar Prensi" ve "They Live" azımsanamayacak kadar iyi filmler...

Alice Cooper şeytanın kilisesine girmek için izin istiyor.

Prince of Darkness (1987)
Çan kulesindeki zombiler

Carpenter'ın kendi kararıyla başlattığı "düşük bütçe" döneminin ilk filmi. Üç milyon dolarlık bu korku filmi şeytanın Los Angeles'taki terkedilmiş bir kilisede yeniden doğuşunu anlatıyor. Hikayenin "Assault"daki temel motifin elden geçirilmişi olduğunu anlamak çok zor değil. İyi insanlar bir yerde toplanıyor ve kötü insanlarca kuşatılıyor. İğrenç solucanlar, böcekler ve tahtakurularıyla 70'li yılların korku geleneğine bir gönderme de yapılıyor. Bize göre Carpenter'ın en iyi filmlerinden biri.

JC: "Kökenlerime geri döndüğüm bir bilimkurgu-korku karışımı. Bütün filmlerim arasında değeri en az bilinen bu oldu. Oysa zamanının çok ötesinde bir filmdi."

Görüşü açık: Roddy Piper

They Live (1988)
Kötü

Carpenter'ın son dönem filmlerinin en iyilerinden biri olarak kabul ediliyor çünkü bağımsız bir temel fikri tutarlı bir biçimde geliştirmiş. Dünya, farkında olmadan gizliden gizliye uzaylıların istilasına uğramıştır. Sadece özel bir gözlük takanlar bir yabancıyı tanıyabilir. Kışkırtıcı bir anti-Yuppie hicvi.

JC: "En iyi filmlerimden biri.

Memoirs of an Invisible Man (1991)
San Francisco'da başsız

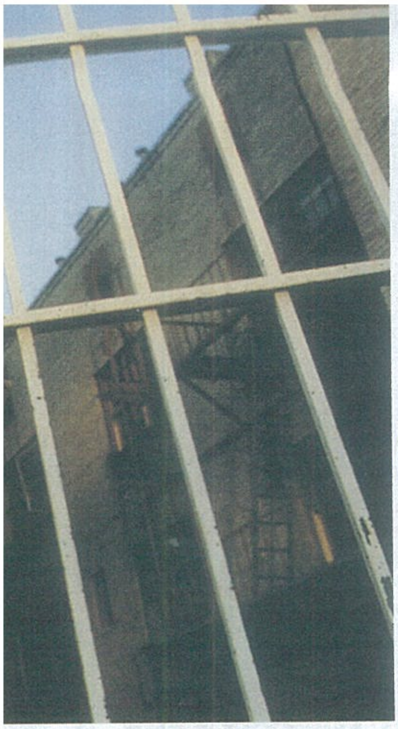
Carpenter iki bağımsız film denemesinden sonra bol sıfırlı çeklerin cazibesine karşı koyamadı. 45 milyon dolara malolan bu fantastik komedi,

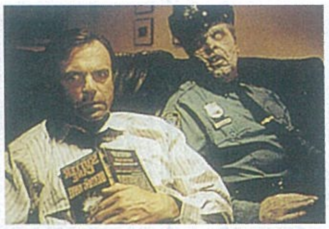

Chevy Chase için bir gag aracı.

az sayıda eleştirmen dışında kimsenin hoşuna gitmedi. Biz bu az sayıdaki beğenenler arasındayız.

JC: "Çekimler sırasında yapımcıyla aramızda ciddi tartışmalar geçti."

Sam Neill ile korkulu dakikalar.

In the Mouth of Madness (1994)

Kanlı kitap

Gittikçe yorulan Carpenter fabrikasından bir tahtası eksik bir hayal ürünü daha. Sam Neill ortadan kaybolan bir korku romanı yazarını arayan ve kendini büyü ve ölüm dolu bir ara dünyada bulan sigortacıyı canlandırıyor. Carpenter'daki bariz düşmenin göstergelerinden biri...

JC: "Luis Bunuel H.P. Lovecraft ile buluşuyor. 'Prince of Darkness'ın uzak bir akrabası ama çok daha esprili ve radikal."

"Filmlerimi izleyiciler için yapıyorum eleştirmenler için değil."

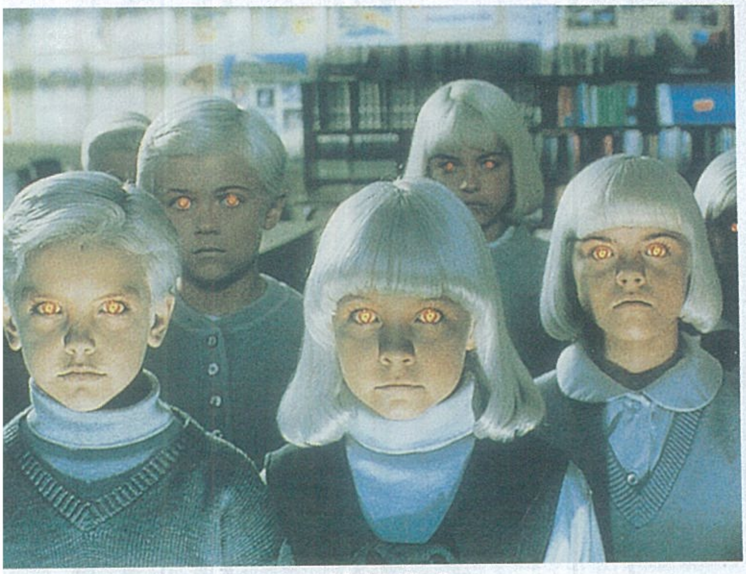
John Carpenter

Kült yönetmenin yazar ve yapımcı kimliği

Perde arkasındaki Carpenter

Carpenter'ın başka bir kimlikle katkıda bulunduğu filmlerin bir listesi

1970	The Resurrection of Bronco Billy (California Üniversitesi'nin Sinema bölümünde çekilen Oscar'lı bir kısa film)
1978	Eyes of Laura Mars (Ortak yazar: John Carpenter; Yönetmen: Irvin Kershner)
1978	Zuma Beach (Ortak yazar: John Carpenter; Yönetmen: Lee H. Katzin)
1979	Better Late than Never (Ortak yazar: John Carpenter; Yönetmen: Richard Crenna)
1981	Halloween II (Senaryo ve ortak yapımcı: John Carpenter; Yönetmen: Rick Rosenthal)
1983	Halloween III (Ortak yapımcı: John Carpenter; Yönetmen: Tommy Lee Wallace)
1984	The Philadelphia Experiment (Yönetici Yapımcı: John Carpenter; Yönetmen: Stewart Raffill)
1985	Black Moon (Ortak yazar: John Carpenter; Yönetmen: Harley Cokliss)
1988	Halloween IV (Carpenter yok; Yönetmen: Dwight H. Little)
1989	Halloween V (Carpenter yok; Yönetmen: Dominique Othenin-Girard)
1990	El Diablo (TV; Yönetici Yapımcı: John Carpenter; Yönetmen: Mel Damski)
1991	Blood River (TV; Ortak yazar: John Carpenter; Yönetmen: Mel Damski)
1993	Body Bags (TV antolojisi; Carpenter hem yönetmen hem yönetici yapımcı)
1995	Halloween (Carpenter yok; Yönetmen: Joe Shappelle)

Dehşetin albino çocukları insanlığı tehdit ediyor.

Village of the Damned (1995)

Korkunç çocuklar

Carpenter, 1960 yapımı aynı isimli bilimkurgu klasiğinin tekrar yapımı ile sonunda kelimenin tam anlamıyla sıradan bir stüdyo yönetmenine yakışacak bir film yapmış oldu. Büyüklere savaşı anlatan şeytani çocukların hikayesi üzerine kurulu olan film, fazlasıyla uzun bir sinopsisin, berbat bir senaryonun ve aptalca tür klişelerinin ağırlığı altında eziliyor.

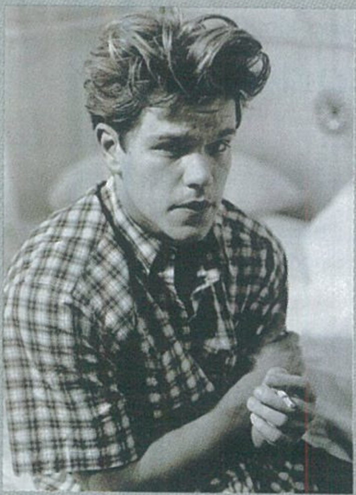
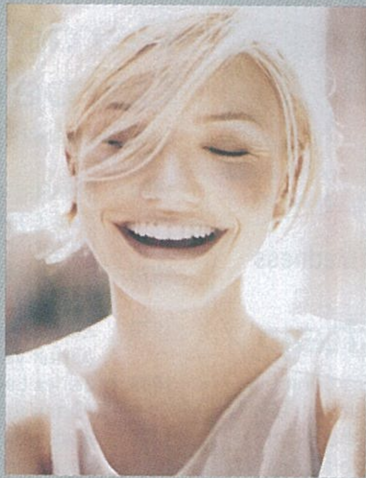
JC: "Basın filmi acımasızca yerden yere vurdu. Sadece iki eleştirmen filme beş yıldız verdi. Bu filmi ya seversiniz ya da ondan nefret edersiniz."

"Escape From..." filmlerinin sonu ne olacak?

Henüz kesinleşmiş bir proje yok ama Carpenter ve Russell üçüncü bir "Escape-Kaçış" filmi yapacak olsalar hikaye hazır. Carpenter böyle bir ihtimal karşısında suskun kalmayı yeğlerken Russell CINEMA dergisiyle yaptığı bir söyleşide varsayımlar üzerine konuşurken ağzından birkaç detay kaçırmış. "Üçüncü film Yılan'a, ona yaraşır bir veda hazırlamalı. Hikaye daha az esprili ve çok daha sert olmalı. Yılan'ı benliğinin bir parçası olan hayatta kalma içgüdüsü başarılı olmayacak çünkü savaşmak artık bir işe yaramayacak. Bu yüzden de intihar edecek. Ya da belki sadece intihar etmiş gibi görünecek."
Film için düşünülen isim: "Escape From Earth-Dünyadan Kaçış".

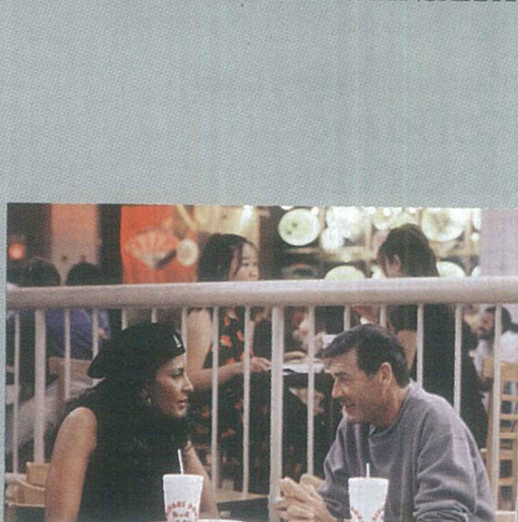
Carpenter ve Russell üçüncü bölüme hazırlar mı?

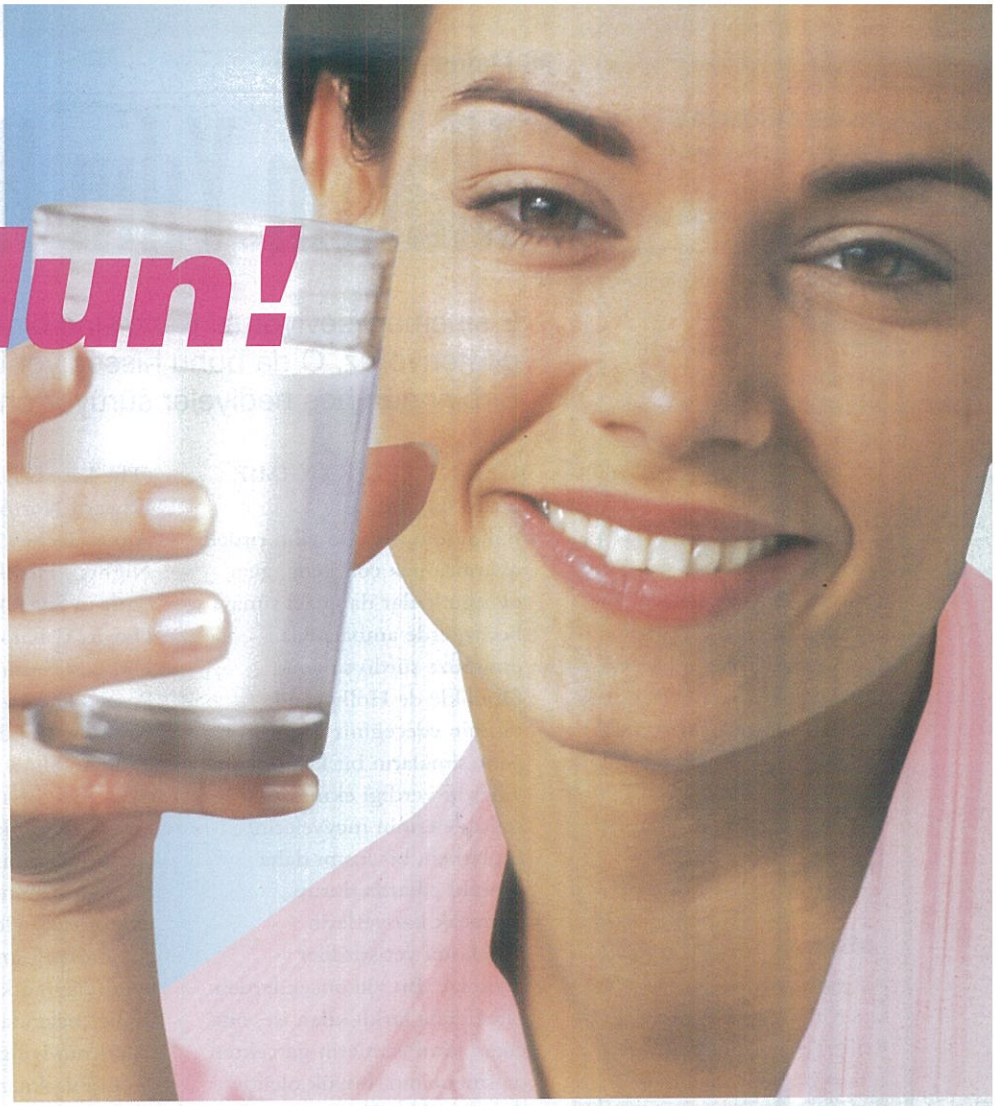

1998 değerlendirmesi

CEM ALTINSARAY

Süt ile dost olun!

Şişkinlik yapmayan, mide ve bağırsak gazına son veren yepyeni bir süt: Ülker İçim Laktaz Süt

Bazılarımız süt şekerine (laktoz) duyarlı oldukları için süt içemez.

Dünyada milyonlarca kişi, süt içtikten sonra yaşadıkları şişkinlik hissi, mide ve bağırsak gazı şikâyetleri yüzünden süt içemezler. Bunun tek nedeni, sütteki laktoz şekerini parçalayan ve bağırsakları tarafından salgılanan enzimin eksikliğidir.

Üzülmeyin, bu bir hastalık değil!

Süt şekerini parçalayan enzimin eksikliği tamamen doğuştandır. Birçok insan laktoza karşı değişik derecelerde duyarlılık gösteriyor. Avrupa ve Güney Amerika'da, özellikle de Akdeniz insanlarında çok yaygın olan bu durum, Türkiye'de de her üç kişiden birinde görülüyor.

Artık İçim Laktaz Süt ile mide ve bağırsak gazına son!

Şimdi Türkiye'de mide ve bağırsak gazı yapmayan yepyeni bir süt var: Ülker İçim Laktaz Süt.
İçim Laktaz Süt'ün özelliği, içindeki süt şekerinin parçalanmış olması. Yani, bağırsaklarımız tarafından parçalanacak süt şekeri, üretim aşamasında önceden parçalanıyor. Bu yüzden, İçim Laktaz Süt, içildikten sonra hiçbir rahatsızlığa neden olmuyor. Üretim aşamasında sütün doğal vitaminleri ve mineralleri aynen korunduğu için besin değeri bakımından İçim Laktaz Süt'ün, diğer sütlerden hiçbir farkı yok. İçim Laktaz Süt'ün tek farkı, önceden parçalanan süt şekerinin açığa çıkmış olması.

Herkes süt içmelidir.

Süt sağlıktır. Süt içenler hemen belli olur. Çünkü onlar, zinde, dinamik, sağlıklı, coşkulu ve enerjik olurlar. Güzel yaşlanırlar. Sütün içerdiği protein, vitamin, kalsiyum ve demir gibi minerallere, hayatımız boyunca ihtiyaç duyarız. Gerek gelişim çağında, gerekse yetişkinlikte almamız gereken besinleri, sütten başka hiçbir kaynak tek başına sağlayamaz. Bu nedenle, vitamin ve mineral ihtiyacımızın büyük bir bölümünü karşılayan sütün, dengeli bir beslenme için düzenli olarak tüketilmesi kesinlikle şarttır.

ONLARI ÖZLEYECEĞİZ
98'deki önemli kayıplar

Mae Questel
Dünyanın en seksi çizgi karakteri Betty Boop'a sesini veren, Woody Allen'ın "New York hikayeleri - Oedipus Wrecks"inde dünyanın en büyük annesini canlandıran Questel ile birlikte sinema da çok şey yitirdi.

Jean Marais
Disney versiyonunu unutun. Ron Perlman'ı da unutun. Jean Cocteau'nun "La Belle et la Bete - Güzel ve Çirkin"ini izleyin, gerçek bir canavar nasıl olurmuş görün!

Roddy McDowall
En çok "Planet of the Apes - Maymunlar Cehennemi"ndeki Cornelius rolüyle ses getiren, ancak daha çok "How Green was My Valley - Vadim O Kadar Yeşildi ki" filmiyle sadece herkesi tanıyan değil, herkes hakkında her şeyi bilen çocuk olarak kalplerimizi kazanan Roddy, ölümüyle birlikte ne sırlar götürdü karanlığa kimbilir!

J.T. Walsh
Jeneriğinde adının geçtiği bir filmi -"The Grifters", "The Last Seduction"- garanti izlenilir kılmasıyla bilinirdi. Harika bir karakter oyuncusuydu ve daha yapacağı çok şey vardı!

Akira Kurosawa
Samuray filmleri yaptı. Tümüne ruhunu verdi. Muhtemelen o da bir samuraydı!

Maureen O'Sullivan
Mia Farrow'un annesi olmadan önce, Tarzan'ın eşi, bir ağaç dalından süzülüp gelen en seksi şeydi.

Frank Sinatra
Frank perdede hep iyiydi. Cool serserileri değil ama haksızlığa maruz kalan biçare kişileri -"From Here To Eternity"- oynadığı halde hem.

Malum Yılın Hediyeleri

E sinemayı seviyoruz. Kendisine bir yıl boyunca gerekli ilgi ve alakayı gösteriyoruz. O da bunu hissediyor olacak, eli boş çevirmiyor bizleri... Birbirinden hoş hediyeler sürüyor önümüze!

GERİDE BIRAKTIĞIMIZ bu yıl da, içinde bulunduğumuz on yılın ritüeli uyarınca pek çok genç, genç olduğu kadar da güzel simayı beyazperde ambalajıyla önümüze sürdü sinema. Özellikle de Hollywood, tahmin edeceğiniz üzere! Bu genç simaların bir kısmı uzun yıllardır verdiği ekmek mücadelesinin meyvelerini toplarken, bir kısmı daha sonraki yıllarda durup oturacak kariyerlerin müjdesini yetiştirdiler seyirciye. Bu yılı öncekilerden biraz daha farklı kılan ise, öne çıkan kimi isimlerin gerçekten de sinemanın, büyük ölçüde de Amerikan filmlerinin taze kan ihtiyacını ziyadesiyle karşılayacak cinsten olması, kendilerine hayat veren seyirciyle birlikte, ekmeklerine göz dikmiş (!) eleştirmenlerin de karnını doyurması oldu galiba...

Öne Çıkanlar
İlk elde akla gelen isimleri şöyle bir çırpıda sıralayacak olursak... Claire Danes (Polish Wedding), Skeet Ullrich (Scream), Rachel Weisz (I Want You), Ryan Phillipe (Studio 54), Neve Campbell (Wild Things), Ben Affleck (Going All the Way), Matt Damon (Good Will Hunting), Jennifer Anniston (Object of My Affection), Jennifer Lopez (Out of Sight), Gwyneth Paltrow (Sliding Doors), Leonardo DiCaprio (Titanic), Cameron Diaz (There's Something About Mary), Claire Forlani (Meet Joe Black), Jude Law (Wilde), Mark Wahlberg (Boogie Nights), Christina Ricci (The Ice Storm), Chloe Sevigny (The Last Days of Disco), Edward Norton (Rounders), Anne Heche (Six Days, Seven Nights), Heather Graham (Lost in Space), Jennifer Love Hewitt (I Know What You Did Last Summer), Parker Posey (The House of Yes), Natasha McElhone (The Truman Show), Ashley Judd (Kiss the Girls) vs... Tabii bu listeyi uzatmak da mümkün ancak bizim burada yapmak istediğimiz tam da bunun tersi gibi bir şey. Hemen yukarıdaki isimlerin pek çoğu kendi hayran kitlesini yarattı, filmler bazında "98'in iyileri"nin iyiliğine, güzelliğine önemli katkılarda bulundular. Ve daha da önemlisi önümüzdeki döneme, çokluk şimdiden imza koydukları kontratlar da hesap edilirse, damgalarını vuracaklar. Ancak sadede gelirsek, tüm bu isimlerin -unuttuklarımız da dahil olmak kaydıyla arasından, iki genç aktör ve iki genç aktrisi ayrı tutmak ve isimlerinin altına kalın çizgiler çekmek gerek kanısındayız.

Korksanız iyi edersiniz!
LEONARDO DiCAPRIO
Aktörlerden ilki malumunuz, hatta kısa pantolonlu çocuğun ve dahası kadın eskisi ihtiyar teyzenin bile malumu olduğu üzere Leonardo DiCaprio. Cameron'un "Titanic"i her açıdan anormallik barındıran, maliyetten, gişeye, topladığı Oscar'dan, vizyonda kaldığı

hafta sayısına rekorlara adını yazdırmış bir film biliyorsunuz. İlkin yıllar öncesinde, "What's Eating Gilbert Grape" ile perdeye düşmüş -ciddi anlamda-, ondan beridir de çaktırmadan önemli başarılara imza atmış Leonardo DiCaprio da, bu "Titanic"e özgü anormallik dalgasından en ciddi oranda nasiplenen kişi olarak tarihe geçti. ABD'de yayınlanan bir sinema dergisinin yaptığı araştırma sonuçlarına kalırsa, bu ülkede yaşayan 25 yaşın altındaki genç kızların yarısından fazlası "Titanic"e en az iki kere gitmiş. Sebebi ne dersiniz? Üstüne bastınız, Leo'nun ta kendisi. Kızların uğruna ağlama partileri -şaka değil- düzenledikleri DiCaprio, dev gemiyle gelen şöhretin hemen akabinde Hollywood'un bir numaralı ve de en pahalı yıldızı statüsüne kavuştu. E durum böyle olunca da jeneriğinde isminin geçtiği her film, dünyanın dört bir yanında yeniden vizyona sokuldu. DiCaprio'nun, bu ani iklim değişikliğini ne kadar göğüsleyebileceğini merak edenler, yıldız oyuncunun "Ben aslında kötü bir çocuğum ve üzgünüm ama gözüm daha çok kendimi bulabileceğim şeytani rollerde!" açıklaması ile sarsıldı. Gerek her vesileyle James Dean'le karşılaştırılan bir yeni zaman mitosu haline gelmiş olması, gerekse Hollywood'un önüne sürdüğü imkanlar düşünüldüğünde bundan sonra yapacaklarından açık açık korkmak lazım...

Dahi rollerin dahi aktörü MATT DAMON

Bu yıla kayıtsız şartsız damgasını vuran ikinci genç aktör ise Matt Damon. Halen içinde bulunduğumuz on yıla yayılan kariyeri boyunca türlü badireler atlatan, icabında ufacık bir rol için 20 kilo alan ve elinden geleni ardına koymayan Damon, "kanka"sı Ben Affleck ile birlikte kendilerini parçalayarak yazdıkları bir senaryo ile vurdu turnayı gözünden. Gus Van Sant gibi bağımsız sinema ekolünün en yaratıcı isimlerinden birinin ellerinde hayat bulan senaryo, beklenenin de ötesinde bir başarı öyküsünün müsebbibi oldu. "Good Will Hunting", Damon ve Affleck'e en iyi orijinal senaryo dalında bir Altın Küre, bir de Oscar kazandırdı. Dahası Damon, En İyi Erkek Oyuncu Oscarı'na aday oldu. Giderek bu dalın favorileri arasında gösterildi. Ancak körpecik bir çocuğa iki ödül birden hediye edip, ihtiyarları öfkelendirmek istemedi Akademi. Damon yine '98 süresince "The Rainmaker", "Saving Private Ryan" ve "Rounders" ile gündeme geldi. Bu filmlerin tümünde dahi gençleri oynadı; dahi avukat, dahi asker ve dahi pokerci! Şimdiden bir ucu 2001 yılına uzanan kontratlara imza koymuş bulunan Damon, bu kabil rollere öyle cuk oturuyor ki, neredeyse tamamı kendisine tahsis ediliyor. İyi bir aktör olduğu gün gibi aşikar olan Damon, sinemaya ciddi anlamda renk katacağa benziyor. Yapacak bir şey yok!

90'ların starı sahne aldı CAMERON DIAZ

Sizlere Ocak sayımız ile ilkini ulaştırdığımız "90'lı Yıllar Sineması - 1"de dillendirdiğimiz üzere 90'lı yılların insanlığa en büyük armağanı olduğuna inandığımız Diaz, güzelliğine zerafetini, soğukluğuna sıcaklığını, insanı yoldan çıkaran aura'sına tatlı dilini, benzersiz kamera hassasiyetine de perde kişiliğini katık ediyor ve ne yalan söyleyelim hiç hesapta yokken aklımız başımızdan gidiyor! Geçtiğimiz sezonun flaş filmlerinden "My Best Friend's Wedding" ve "A Life Less Ordinary" ile perdede kıvamını bulan Cameron Diaz, hemen geçen aylarda gördüğümüz "There's Something About Mary" ile oyuncu olarak da adından söz ettirmeyi başardı; her ne kadar komedyenlik kisvesine kitlenmek istense de! Böylelikle görece olarak 90'lı yıllar da klasik dönem Hollywood yıldızlarını, sinemanın gerçek starlarını anımsatan bir star adayını

YÜZ AĞARTANLAR ya da TERSİ 98'in önemli ödülleri

70. Akademi Ödülleri
(Oscar'lar) - 23 Mart
En İyi Film: Titanic
En İyi Yönetmen: James Cameron (Titanic)
En İyi Aktör: Jack Nicholson (As Good As It Gets)
En İyi Aktris: Helen Hunt (As Good As It Gets)
En İyi Yardımcı Aktör: Robin Williams (Good Will Hunting)
En İyi Yardımcı Aktris: Kim BAsinger (LA Confidential)
En İyi Orijinal Senaryo: Matt Damon & Ben Affleck (Good Will Hunting)
En İyi Uyarlama Senaryo: Brian Helgeland & Curtis Hanson (LA Confidential)
En İyi Sinematografi: Titanic
En İyi Dramatik Film Müziği: Titanic
En İyi Komedi/Müzikal Müziği: The Full Monty
En İyi Şarkı: My Heart Will Go On (Titanic)

50. İngiliz Akademi (Film) Ödülleri - 18 Nisan
En İyi Film: The Full Monty
Alexander Korda Ödülü: Nil By Mouth
David Lean Ödülü: Baz Luhrmann (Romeo & Juliet)
En İyi Aktör: Robert Carlyle (The Full Monty)
En İyi Aktris: Judi Dench (Mrs. Brown)
En İyi Yardımcı Aktör: Tom Wilkinson (The Full Monty)
En İyi Yardımcı Aktris: Sigourney Weaver (The Ice Storm)
En İyi Orijinal Senaryo: Nil by Mouth
En İyi Uyarlama Senaryo: Romeo & Juliet
En İyi Sinematografi: The Wings of the Dove

51. Cannes Film Festivali
Altın Palmiye: Mia eoniotita ke

mia mera
(Theo Angelopoulos)
En İyi Yönetmen:
John Boorman
(The General)
En İyi Senaryo:
Hal Hartley
(Henry Fool)
En İyi Erkek Oyuncu:
Peten Mullan
(My Name is Joe)
En İyi Kadın Oyuncu:
Elodie Bouchez &
Natacha Regnier
(La Vie revee des anges)
Jüri Özel Ödülü:
La Vita e Bella
(Roberto Benigni)
Altın Kamera Ödülü: Slam
(Marc Levin)
En İyi Kısa Film: L'interview
(Xavier Giannoli)

48. Berlin Film Festivali
Altın Ayı: Central do Brasil
(Walter Salles Jr.)
Altın Ayı: Catherine Deneuve
Gümüş Ayı: Alain Resnais
En İyi Yönetmen: Neil Jordan
(The Butcher Boy)
En İyi Erkek Oyuncu:
Samuel L. Jackson
(Jackie Brown)
En İyi Kadın Oyuncu:
Fernanda Montenegro
(Central do Brasil)
Jüri Özel Ödülü:
Wag the Dog
(Barry Levinson)
Yılın Çıkış Yapan Oyuncusu:
Matt Damon
(Good Will Hunting)

55. Venedik Film Festivali
Küçük Altın Aslan:
Chat Noir, Chat Blanc
(Emir Kusturica)
Altın Aslan: Sophia Loren &
Andrzej Wajda
Altın Aslan:
Cosi ridevano
(Gianni Amelio)
Gümüş Aslan: Elizabeth
(Jenny Shircore)
En İyi Yönetmen:
Emir Kusturica
(Chat Noir, Chat Blanc)
En İyi Erkek Oyuncu:
Sean Penn
(Harlybarly)
En İyi Kadın Oyuncu:
Catherine Deneuve
(Place Vendome)

bağrına bastı. Diaz o denli şanslı ki, bu show-business işinde olup da harikulade bir bedende mahpus hayatı yaşamak durumunda kalan kişilerin makus talihini paylaşmaktan hayli uzak bir görüntü çiziyor. Özellikle Leo'ya erkeklerin nasıl da tepkilendiğini düşünürsek, kızların Diaz'a karşı tavır alıyor olmasının da son derece doğal olduğu sonucuna varabiliriz. Bununla birlikte Diaz'ın tek bir filmini görmeleri dahi, kızların önyargılarının kırılması için kafi geliyor. Bu da kuru kuruya hoş bir kadın olmaktan öte elementlere sahip olduğunun en iyi göstergesi galiba. Bize bundan böyle yapacağı güzellikleri sabırsızlıkla beklemek kalıyor.

Yetenek, zerafet, endam
GWYNETH PALTROW

Evet, yılın inkar edilemez bombalarının sonuncusu olarak da Gwyneth Paltrow'u anmak kaçınılmaz görünüyor. İlkin Brad Pitt ile sürdürdüğü birlikteliği dolayımında ismi kulaklarımıza çalınan Paltrow, geride kalan bir yıllık zaman diliminde muazzam bir çıkış gösterdi. Hani neredeyse Pitt'i gölgede bırakırcasına. Paltrow geçtiğimiz sezon içerisinde izleme fırsatı bulduğumuz Alfonso Cuaron filmi "Great Expectations" ile perdede bir yıldız gibi parladı. Güzelim filmin dokusuna, ruhuna ve kırılganlığına koşut bir güzelliği ölçülü oyunuyla soslandırdı. Hemen ardından gelen "Perfect Murder" ile kendini biraz daha ele verme, dikkatlerimizi biraz daha cezbetme fırsatı geçti eline. Bunu da sonuna kadar kullandı. Ve nihayet hâlâ gösterimde olan "Sliding Doors"a geldi sıra. Burada iyiden iyiye bir yıldız adayı olduğunu haykırdı perdeden. Canlandırdığı iki karakterde de harikalar yarattı ve pek de bir numarası olmayan bu filmin ayakta kalmasını sağladı. Paltrow daha pek çok rolün altından kalkabileceği izlenimi veriyor, şöyle bir durup düşününce. Bir numara olması işten bile değil. Ancak en büyük talihsizliği Cameron Diaz'la aynı anda infilak etmiş olmaları belki de! Bizim içinse öyle de, böyle de iyi bir durum söz konusu sizin anlayacağınız...

"Titanic"in Batmaya Yanaşmadığı Yıl

Pek az insanın genelgeçer burun kıvırma refleksinden geri durabildiği "Titanic"in çarpıcı perde arkası durumları

Ve Gemi Gidiyor!

'98, "Titanic"in tüm Hollywood'u, medyayı ve tabii hemen bütün genç kızların hayatını domine ettiği, tesiri altına aldığı bir yıl oldu. Kafanızı nereye çevirdiyseniz James Cameron'un el yakan oyuncağıyla karşılaştınız ve mevcut rekorların tamamını süpüren bu "oyuncak" sayesinde sinemanın geleceğine ilişkin bir kanı edindiniz. Geriye dönüp şöyle bir bakınca, bu milyar dolarlık hadisenin absürdlüğüyle yüzleşmek kaçınılmaz görünüyor...

Jim'e Parayı Gösterin!

James Cameron, filminin bütçesini Paramount ve Twentieth Century Fox'a rağmen 200 milyon dolar -rekor!- seviyesine çıkarmayı başardı. Bununla birlikte kendi alacağı para 1 milyon dolar artı senaryo geliri ile sınırlı kaldı. Tabii bu filmin tüm dünyada bu kadar çok iş yapacağını, giderek tüm zamanların en çok iş yapan filmi olacağını kimse beklemiyordu. Film, dünya çapında 1.82 milyar dolar gişe geliri sağladı. Bu durumda da beklenmeyen bir başka gelişme yaşandı. İki dev şirket, elde edilen hasılatı göz önüne alarak sevgili yönetmenlerine bir jest yapmak ihtiyacı hissettiler. Kulağımıza gelenlere bakılırsa Cameron, bir yönetmenin hayal dahi edemeyeceği bir parayla ödüllendirildi: 70 milyon dolar...

Uzunluk Hayati Önem Taşır...

3 saat ve 14 dakikalık uzunluğuyla seyirciyi gişelerden pekala kaçırabilirdi. Öyle olmadı. Daha çok diğer yönetmenlerin de uzun filmler çekmek için Cameron'un "Titanic"inden ilham aldığı söylenebilir: Jonathan Demme (Beloved, 170 dakika), Martin Brest (Meet Joe Black, 170 dakika)... Büyük başarısızlıklar pahasına hem! Yine de ortada bir gerçek var. Yılın en çok iş yapan 15 filminin 7'si iki saatin üstünde sürelere sahipti.

Kızlar da Tüketiyor!

Yetişkinlere yönelik, testesteron bombardımanı filmlerin akabinde Hollywood yeniden bir izleyici profili olarak genç kızları keşfetti. Bu büyük ölçüde, Amerika'da yaşayan 25 yaş altı genç kızların -anketlere göre- tam da yarısının Leonardo'nun filmini en az iki kere görmüş olmasından kaynaklandı. Amerikan sinemalarındaki bilet satışları itibarı ile genç kızlar, bugünün sinema seyircisinin yüzde 27'sini oluşturuyor. Bu da daha çok "Scream - Çığlık", daha çok Leo ve daha daha çok Ben ve Matt demek!

Deniz Tutması!

İşte, serbest piyasada işlerin nasıl yürüdüğüne ilişkin çarpıcı örnekler...

■ 30 milyon "Titanic" video kaseti -"The Lion King - Aslan Kral"ın rekorunu kırarak- 61 ülkede dağıtıma verildi, 25 dile çevirildi. Antarktika'dan ne haber?

■ Classic Leather'ın "RMS Titanic Koleksiyonu"ndan benzersiz bir Titanik okuma kanepesi... 2000 dolar, yani yaklaşık 630 milyon lira!

■ Geçtiğimiz yaz, Titanik makine dairesi işçisi J. Dawson'ın (Jack değil, James) mezarına, ziyaret amacıyla her gün yaklaşık 10 tur otobüsü kaldırıldı.

■ Cameron'ın filmi için dünyanın en büyük yapay havuzunun kurulduğu Rosarito Parkı -Meksika- ve 30 milyon dolarlık Fox Baja stüdyolarında sizi bekleyen şey: Titanic hamburgeri!

■ Tayland, Bangkok'da üzerinde Kate Winslet ve Leonardo DiCaprio resimleri olan ve elde kalan boş popcorn kutuları 3 dolar'dan satışa sürüldü. Kaç saat içinde tükendi dersiniz: 2.

■ FAO Schwarz ve Galoob Toys, hemen aynı günlerde Kate Winslet bebeklerini dolaşıma soktu. Galoob'un oyuncakları yaklaşık 70-80 dolarlık etiketlerle vitrinleri süslerken, FAO Schwarz'ın Rose'u klasik balo elbisesi ve şapkası içinde 395 dolara alıcı buldu.

■ 13 yaşında Pittsburgh'lu bir kızın babası, bu "Titanic" fenomenine bugüne kadar hiçbir yere harcamadığı kadar para harcadığını itiraf etti. Yaklaşık 500 bin dolar! Bunun karşılığında 5 metre yüksekliğinde bir Titanic bacası maketi, filmde Rose'un taktığının -Okyanusun Kalbi- tıpkı yapımı bir gerdanlık, buzullar (!), ikinci sınıf yolcuların yemek yediği masalar, kızının suratı monte edilmiş dev bir Kate Winslet resmi, sürekli olarak filmin gösterildiği 12 metrekare genişliğinde bir perde, vs...

■ Utah, Amerikan Fork'daki Sunrise Family Video şirketi, "Titanic"teki yegane sevişme sahnesi ile Jack'in Rose'un çıplak tablosunu yaptığı sahneyi 5 dolar karşılığında sansürleyebileğini ilan etti!

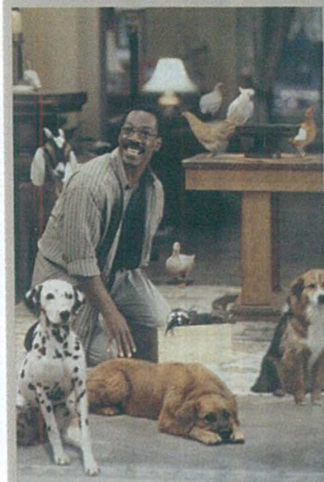
18. Altın Ahududu Ödülleri

En Kötü Film: The Postman
En Kötü Senaryo: The Postman
En Kötü Şarkı: The Postman'ın tüm şarkıları
En Kötü Yönetmen: Kevin Costner (The Postman)
En Kötü Aktör: Kevin Costner (The Postman)
En Kötü Aktris: Demi Moore (G.I. Jane)
En Kötü Yardımcı Aktör: Dennis Rodman (Double Team)
En Kötü Yardımcı Aktris: Alicia Silverstone (Batman & Robin)
Yeni Yıldız: Dennis Rodman (Double Team)
Perde İkilisi: Dennis Rodman & Jean-Claude Van Damme (Double Team)
İnsan Hayatının En Hiçe Sayıldığı Film: Con Air
Yeniden Çevirim/Devam Filmi: Speed 2: Cruise Control

BOX-OFFICE 98

İNGİLTERE (pound)

1. Titanic 68.971.523
2. Doktor Dolittle 19.746.300

3. Er Ryan'ı Kurtarmak 17.284.661
4. Armageddon 16.506.605
5. Godzilla 15.974.736
6. Ah Mary! Vah Mary! 14.270.374
7. Rastlantının Böylesi 12.275.899
8. Lock Stock And Two

Smoking Barrels
11.077.435
9. Dalgın Profesör
10.891.774
10. Uzayın Derinliklerinde
10.664.453

ABD (milyon dolar)
1. Titanic 488
2. Armageddon 201.6
3. Er Ryan'ı Kurtarmak 190.4
4. Ah Mary! Vah Mary! 173.7
5. Doktor Dolittle 144.1
6. The Waterboy 140.9
7. Derin Darbe 140.5
8. Godzilla 136
9. Bitirim İkili 133
10. Cehennem Silahı 4 129.7

TÜRKİYE (Seyirci Sayısı)
1. Titanic 2.188.702
2. Çakal 932.098
3. Şeytanın Avukatı 882.985

4. Ağır Roman 873.769
5. En İyi Arkadaşım Evleniyor 798.413
6. Armageddon 621.098
7. Benden Bu Kadar 541.861
8. Her Şey Çok Güzel Olacak 531.957
9. Melekler Şehri 527.375
10. Cumhuriyet 503.302

Kasayı Doldurmanın İncelikleri

98'i beklenin üzerinde bir başarıyla noktalayan üstün yapımlar, gişe verileri vesilesi ile Hollywood'a daha temkinli ve eli sıkı olmayı telkin etti diyebiliriz!

BEKLENENİN VE beklenmeyenin birarada yaşandığı bir yılı daha geride bıraktık. Acı hayalkırıklıkları ve keyifli sürprizlerden çıkarılacak çok ders var yine. Ancak bir şey var ki, zamanında bundan bir ders çıkarmadıysanız bundan sonra da kendinizi üzmeyin hiç; iki kere iki dört ya da bu gezegenin en kurnaz ve işbilir sinemacısı Steven Spielberg! Geçmişe kafamızı uzatıp, kritik noktalara şöyle bir değinecek olursak...

THERE'S SOMETHING ABOUT MARY (AH MARY! VAH MARY!)
98'de iyiden iyiye hızını alan "politik doğruculuk" rüzgarlarına kafa tutan, arsız mizaçlı film, Fox'a 23 milyon dolar'a patladı. Ancak hediyesi 170 milyon dolar oldu. Üstelik Fox'un bu kârı kimseyle bölüşmesi de gerekmiyordu. Stüdyonun önerdiği kimi kodaman oyuncular bu filmde görünmeyi reddedince, Farrelly kardeşler dosdoğru Ben Stiller ve Cameron Diaz'a gitmişler. "Komedyen değil ancak komik oyuncularımız oldu bizim!"; filmi zeki bir çalımla sonbahardan yaz başına çeken Fox'un basın sözcüsü Bill Mechanic'in sözleri bunlar. Aynı dönemde vizyona giren çelimsiz komediler "Mafia!" ve "BASEketball"u ise dualar bile kurtaramadı.
DERS: Düdüğü güldüren çalar!

THE HORSE WHISPERER (ATLARA FISILDAYAN ADAM)
Robert Redford'un 60 milyon dolarlık "The Horse Whisperer - Atlara Fısıldayan Adam"ı ve Harrison Ford'un 70 milyon dolarlık "Six Days, Seven Nights - 6 Gün, 7 Gece"si, 50 yaşın üstünde bir adamın başrolünü üstlendiği bir film ne kadar iş yaparsa ancak o kadar iş yaptılar. Yine de her iki film de Warren Beatty'nin politik komedisi "Bulworth"un çok üzerinde seyirci rakamlarına ulaştılar. Tabii bu filme kıyasla çok daha tuzlu oldukları gerçeğini de gözardı edemeyiz.
DERS: Büyük yıldızlar, neredeyse bazı şeyleri (!) yapamayacak kadar yaşlanmış bile olsalar, hâlâ oyunun bir parçası durumundalar...

OUT OF SIGHT (AŞK VE PARA)
Universal Pictures şirketi yılın büyük bir bölümünü bekleyiş içinde geçirdi adeta; doğru hamleyi yapmak için göğüs

gerilen bir bekleyiş... Defalarca ertelenen "Meet Joe Black"in, yaz ortasında bir kere daha tehir edilmesi ile oluşan fırsatı değerlendirmek için aynı "Jackie Brown" gibi bir Elmore Leonard marifeti olan "Out of Sight" en iyi kozdu. Onlar da bu kozu kullanmak istediler. Filme ilişkin önemli ve kimi zaman

belirleyici konumundaki basın ve yayın organlarında son derece olumlu kritikler çıkmasına karşın, bu son derece zeki ve de seksi film layığını bulamadı. Deyim yerindeyse ziyan oldu. Perdede George Clooney ve Jennifer Lopez gibi iki cazibe çarpıştığı halde ancak 38 milyon dolarlık bir geri dönüş sağlanabildi.
DERS: Süper bir film çekmek hâlâ bir şey ifade etmiyor. Gişe, tüm diğer kıstasların "koca"sı olmaya devam ediyor!

SAVING PRIVATE RYAN (ER RYAN'I KURTARMAK)
Spielberg gözünü İkinci Dünya Savaşı'na çevirdi ve bir eski zaman hikayesinden, bir yeni zaman şaheseri yarattı. Her ne kadar üstadın kendi şirketi Dreamworks, filmin içerdiği şiddet dolayısıyla R-rating'le değerlendirilmesinden tedirgin olmuş olsa da, bunun seyirciyi kaçırtacağı kuruntusuna kapılmış bulunsa da, kazın ayağı öyle olmadı. Seyirci bu grafik şiddeti doya doya tüketti. Spielberg ve ona yatırım yapanlar bir kez daha "savaş"tan galip ayrıldı...
DERS: Vietnam geride kaldı!

GODZILLA
Japonya'nın Che Guevera'sı addedilen efsanevi Godzilla, "Independence Day - Kurtuluş Günü" gibi bir maskaralığın müsebbibi Roland Emmerich, Dean Devlin ve Amerikalı teknisyenlerin ellerinde bir F/X üstün yapımına dönüştü. Nihayetinde 350 milyon dolarlık -% 15'i Devlin ve Emmerich'in cebine gitti- getirisine karşın, eleştirmenlerin nazarında hemen bütün dünyada yerlerde sürünen film, sadece Japonların değil ancak kült kahramanın tomarla hayranının da sinirlerini bozdu. Sony'den Jeff Blake, yeterince iyi promosyon yapamadıklarından yakındı. Bu da hayli ironik bir yaklaşım olsa gerek! Ya da sinemanın bir kanadının nereye gittiğini daha iyi kavramamız için nimet gibi bir örnek...
DERS: Spielberg'in "Jurassic Park" ile açtığı kapıdan bakalım kaç kişi daha geçecek? (Sırada "Star Wars: Episode 1" olduğunu hatırlatalım)

THE AVENGERS (TATLI VE SERT)
Harika bir fikirdi, ne var ki hüsranla neticelendi. 60'ların kült TV dizisinden yapılan uyarlama, bilgisayar oyunu mantığına sırtını yaslayan tavrı, birbirinden hoş buluşların sahne aldığı sanat yönetimi, üstüne Ralph Fiennes, Uma Thurman ve Sean Connery gibi kalburüstü oyuncularına karşın burnunun üstüne çakılmaktan kurtulamadı. Yapımcı şirketten Marvin Antonowsky, filmlerinin en büyük handikapının ancak bir sanat filmine ait olabilecek bir fikirden yola çıkan bir üstün yapım olmasından kaynaklandığı görüşünü dillendirdi.
DERS: Sinema, TV'den aşırmaktan kolay kolay vazgeçeceğe benzemiyor.

SİNEMA DERGİSİ YAZARLARI

(1998'de gösterime giren filmler üzerinden oluşturulmuş, kişisel ilk 10 listeleri)

BURÇİN S. YALÇIN
1. Başka Bir Dünya - The Sweet Hereafter
2. Truman Show
3. Yılan Gözler
4. Er Ryan'ı Kurtarmak
5. Büyük Lebowski
6. Buz Fırtınası
7. Saraybosna'ya Hoşgeldiniz
8. Kundun
9. Titanic
10. Jackie Brown

TUNA ERDEM
1. Jackie Brown
2. Aşk ve Para
3. Olağanüstü Bir Hayat
4. Ateşli Geceler - Boogie Nights
5. Can Dostum
6. Büyük Lebowski
7. Mutlu Beraberlik - Happy Together
8. Kaybedenler - U-Turn
9. Er Ryan'ı Kurtarmak
10. Tatlı Kaçamaklar - Afterglow

TAMER BARAN
1. Er Ryan'ı Kurtarmak
2. Başkanın Adamları - Wag the Dog
3. Aşk ve Para - Out of Sight
4. Şeytan'ın Avukatı
5. Güçlüler Bölgesi - Copland
6. Bir Gecelik Aşk - One Night Stand
7. Karakter
8. Yılan Gözler
9. Truman Show
10. Kundun

CEM ALTINSARAY
1. Ateşli Geceler
2. Jackie Brown
3. Başka Bir Dünya
4. Büyük Lebowski
5. Aşk ve Para
6. Büyük Umutlar - Great Expectations
7. Truman Show
8. Er Ryan'ı Kurtarmak
9. Buz Fırtınası
10. Gizemli Şehir-Dark City

KUTLUKHAN KUTLU
1. Güçlüler Bölgesi
2. Buz Fırtınası
3. Gizemli Şehir
4. Truman Show
5. Aşk ve Para
6. Büyük Lebowski
7. Jackie Brown
8. Tatlı Kaçamaklar - Afterglow
9. Kundun
10. Başka Bir Dünya

SEVİN OKYAY
1. Şişman - Heavy
2. Buz Fırtınası
3. Başka Bir Dünya
4. Kundun
5. Pembe Hayat - Ma Vie En Rose
6. Truman Show
7. Jackie Brown
8. Büyük Lebowski
9. Saraybosna'ya Hoşgeldiniz
10. Güçlüler Bölgesi

MEHMET AÇAR
1. Büyük Lebowski
2. Yılan Gözler
3. Jackie Brown
4. Başkanın Adamları
5. Truman Show
6. Er Ryan'ı Kurtarmak
7. Aşk ve Para
8. Büyük Umutlar
9. Şişman
10. Kundun

UYGAR ŞİRİN
1. Er Ryan'ı Kurtarmak
2. Truman Show
3. Yaramaz Harry - Deconsturcting Harry
4. Güçlüler Bölgesi
5. Başkanın Adamları
6. Çılgın Şehir - Mad City
7. Küçük Askerler - Small Soldiers
8. Karakter
9. Aşk ve Para
10. Yılan Gözler

UĞUR VARDAN
1. Buz Fırtınası
2. Başka Bir Dünya
3. Güçlüler Bölgesi
4. Aşk ve Para
5. Jackie Brown
6. Saraybosna'ya Hoşgeldiniz
7. Karınza Z - AntZ
8. Kundun
9. Çayırın Sakinleri - Microcosmos

"Dünyanın Hakimiyim!"

1998'in en unutulmaz replikleri...

"Günaydın ve eğer sizi göremeyecek olursam şimdiden tünaydın, iyi akşamlar ve iyi geceler!"
Truman Burbank'in komşularına söylediği sözler (Jim Carrey)
THE TRUMAN SHOW

"Dünyanın hakimiyim!"
Jack'in Titanic'in bordundan yükselen sesi (Leonardo DiCaprio)
TITANIC (TİTANİK)

"AK47... Ne zaman odadaki orospu çocuklarının bir tekini bile sağ bırakmamacasına zımbalaman gerekirse, işte o zaman!"
Samuel L. Jackson, bir Taratino repliğini daha unutulmazlar arasına yazdırıyor.
JACKIE BROWN

"Ben, canımı sıkıyorsun. Bir kocam var ve bir ikincisine ise hiç ihtiyacım yok!"
Sigourney Weaver ve Kevin Kline'ın su yatağı keyfini kaçıran tartışma...
THE ICE STORM
(BUZ FIRTINASI)

"Ne şeker gelincik!"
Tatlı bir banyo psikolojisine kitlenmiş "Ahbap"ın (Jeff Bridges) beklenmedik gelişme karşısındaki tepkisi...

THE BIG LEBOWSKI
(BÜYÜK LEBOWSKI)
"Bu bok için fazla yaşlı olduğum doğru değil!"
Mel Gibson'ın son "Lethal Weapon - Cehennem Silahı"ndaki serzenişi.
LETHAL WEAPON 4
(CEHENNEM SİLAHI 4)

"Maalesef, burada değil Efendi'miz!"
Şeytan'ın (Al Pacino), Keanu Revees'in varlığında, tanrıya kendi pozisyonunu ifade edişi...
THE DEVIL'S ADVOCATE
(ŞEYTANIN AVUKATI)

"Bir keresinde Sears Tower'ın tepesindeki bir adamla bile konuştum; ne var ki aynı şeyi yatak odamızda karımla veya telefonda oğlumla yapmayı başaramadım!"
Ara bulucu Chris Fabian'ın (Kevin Spacey) işi nasıl aldığının kanıtı!
THE NEGOTIATOR
(ARABULUCU)

"Amerika Birleşik Devletleri hükümeti bizden dünyayı kurtarmamızı rica etti. İtirazı olan?"
Petrol sondajcısı Harry Stamper'ın (Bruce Willis) güzellemesi!
ARMAGEDDON

"Showgirls. Kesinlikle ürkütücü!"
Sinefil Randy'nin (Jamie Kennedy) favori korku filmi konulu "anket"e verdiği yanıt...
SCREAM 2 (ÇIĞLIK 2)

"Tehlike Will Robinson, tehlike!"
Robot son noktayı koydu!
LOST IN THE SPACE
(UZAYIN DERİNLİKLERİNDE)

"Bu psikolojik bir savaş!"
Agresif oyuncakların insanları dize getirmek için müzik setinin sesini sonuna kadar açarak Spice Girls çalmaları.
SMALL SOLDIERS
(KÜÇÜK ASKERLER)

"Kazanan biletin üstünde oturuyorsun, ancak bunu içine alamayacak kadar eşek kafalısın!"
Ben Affleck, Oscar yolunda önemli adımlardan birini atıyor!
GOOD WILL HUNTING
(CAN DOSTUM)

"Bazen ne kadar değişip değişmediğimi merak ediyorum. Eve döndüğümde karım beni tanıyacak. Bu durumda ona burada geçen günlerin neye benzediğini anlatmam mümkün olabilecek mi acaba?"
Komutan Miller (Tom Haks) savaşın insanlık dışılığının altını çiziyor.
SAVING PRIVATE RYAN
(RYAN'I KURTARMAK)

"Hiç kimseyi öldürmek için hiçbir nedenim yok diye düşünmedim!"
Billy Bob Thornton içini döküyor ancak grameri hiçe sayarak!
SLING BLADE
(BIÇAK SIRTI)

"Şu üstündeki Van Halen t-shirt'ünü adamları lanetlemeden çıkar da, topluluk dağılmasın!"
Adam Sandler rocker tavrı koyuyor...
THE WEDDING SINGER
(EVLİLİK ÖPÜCÜĞÜ)

"Biliyorsun ki günün birinde kocaman, parlayan bir yıldız olacağım!"
Dirk Diggler'den (Mark Wahlberg) tevazu dersi!
BOOGIE NIGHTS
(ATEŞLİ GECELER)

"O Hitler'in sırça bıyıklısı!"

Nathan Lane, evindeki davetsiz misafire ilişkin lafı gediğine koyma olayına giriyor!

MOUSE HUNT (ZOR HEDEF FARE)

"Öyle sanırım, herşey nasıl bir çocukluk geçirmiş olduğuna bakıyor. Annemin bana ayıracak zamanı hiç olmadı. Bilirsiniz ortanca çocuk olduğunuzda, benim gibi beş milyon çocuğun ortancası olduğunuzda dikkat çekmeniz pek güç olur!" Woody Allen'ın bilgisayar destekli Karınca Z'ye ruh vermesi...

ANTZ (KARINCA Z)

"Beni sakın rahatsız edeyim deme. Hiçbir şart altında; sakın! Yangın bile çıksa, sıkı bir yere düşme sesi bile gelse kulağına ve hatta bir hafta kadar sonra sadece insan bedeninden sökün edebilecek bir koku bile yayılsa ortalığa, burnunun ucunu iki parmağının arasına almadığın takdirde bayılacak gibi bile hissetsen kendini, gelme! Ya da bilemedin, bir süredir randevulaştığın adam seçimlerden zaferle çıksa ve Amerika Birleşik Devletleri'nin en yeni başkanı olduğu açıklansa ve sen de bu gurur verici anı birisiyle paylaşmak istesen bile gelme. Gelme ve bu kapıyı çalma! Herhangi bir şey için çalma! Beni anlıyor musun tatlım?" Jack Nicholson Oscar'a adım adım ilerliyor!

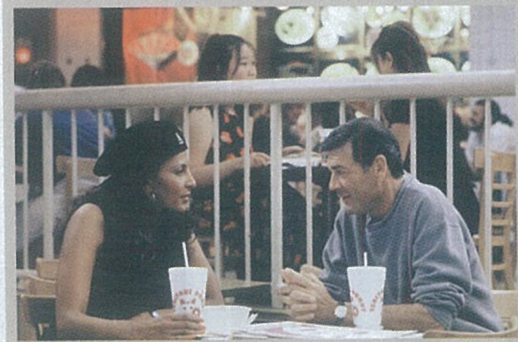
AS GOOD AS IT GETS (BENDEN BU KADAR)

"Beeeen, hâlâ iyiyim!" Harrison Ford, Anne Heche'i iyi olduğuna ikna etmeyi deniyor!

SIX DAYS, SEVEN NIGHTS (6 GÜN, 7 GECE)

sinema En İyi 20

Derginiz sayfalarında her ay en az birkaçının yazılarını okuma fırsatı bulduğunuz sinema yazarlarının oylarıyla oluşturulmuş ve dolayısıyla da Sinema'nın beğenisini ifade eden 20 filmlik liste, ilgilerinize sunulur...

1. JACKIE BROWN Yön: Quentin Tarantino

2. AŞK VE PARA Out of Sight **Yön:** Steven Soderbergh

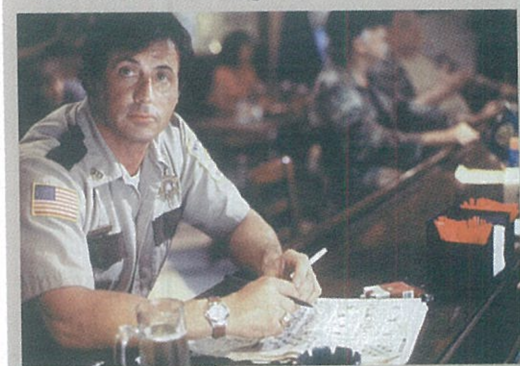
3. TRUMAN SHOW Yön: Peter Weir

4. ER RYAN'I KURTARMAK Saving Private Ryan **Yön:** Steven Spielberg

5. BAŞKA BIR DÜNYA The Sweet Hereafter **Yön:** Atom Egoyan

6. BÜYÜK LEBOWSKI The Big Lebowski **Yön:** Joel Coen

7. BUZ FIRTINASI The Ice Storm **Yön:** Ang Lee

8. GÜÇLÜLER BÖLGESI Copland **Yön:** James Mangold

9. BAŞKANIN ADAMLARI Wag the Dog **Yön:** Barry Levinson

10. YILAN GÖZLER Snake Eyes **Yön:** Brian De Palma

11. ATEŞLİ GECELER Boogie Nights **Yön:** Paul Thomas Anderson

12. KUNDUN Yön: Martin Scorsese

13. ŞIŞMAN Heavy **Yön:** James Mangold

14. SARAYBOSNA'YA HOŞGELDINIZ Welcome to Sarajevo **Yön:** Michael Winterbottom

15. GIZEMLİ ŞEHIR Dark City **Yön:** Alex Proyas

16. BÜYÜK UMUTLAR Great Expectations **Yön:** Alfonso Cuaron

17. OLAĞANÜSTÜ BIR HAYAT A Life Less Ordinary **Yön:** Danny Boyle

18. YARAMAZ HARRY Deconstructing Harry **Yön:** Woody Allen

19. ŞEYTANIN AVUKATI The Devil's Advocate **Yön:** Taylor Hackford

20. KARAKTER Yön: Mike Van Diem

"Her Şey Çok Güzel Olacak" gösteriminin 3. haftasında en çok iş yapan film oldu.

Türk Sineması

Geçtiğimiz yıl çekilen filmler... Vizyona girenler... En çok kazanan filmler... Kaybettiğimiz sinemacılar ve çıkan kitaplar... AGAH ÖZGÜÇ 1998'i değerlendirdi.

BU YIL ÇEKİLEN FİLMLER

Bu yerleşik bir kuraldır. Her yeni yılın başında, geçmişteki 12 ayın sayısal açıdan genel bir dökümü yapılır. Kaç film çekildi, kaç film vizyona girdi, hangi filmler gişe rekorları kırdı gibi soruların yanıtları, bilgilendirme konusunda kuşkusuz önem taşırlar. Bu sayısal dökümleri, önceki yıllarla karşılaştırdığınızda, varsa bir aşamayı görebilirsiniz. Yoksa bir gerilemeyi... Örneğin önceki yıla, yani 1997'ye baktığımızda 25 yerli yapım üretildiğini görüyoruz. Ya 1998'deki durum nedir? Bakıyoruz, sayısal olarak hiçbir fark yok. Yine çekilen yerli film sayısının toplamı 25. Ama asıl fark, birbiri ardına 5 yönetmenin ilk uzun metrajlı sinema filmlerini çekmesi. Serdar Akar'ın "Gemide", Kudret Sabancı'nın "Azize", Turgut Yasalar'ın "Leoparın Kuyruğu", Necef Uğurlu'nun "Eski Fotoğraflar" ve Ömer Vargı'nın "Her Şey Çok Güzel Olacak" adlı filmleri. Ziya Öztan'ı ise bu ilk filmlerini çeken yönetmenlerden ayrı tutmak zorundayız. Çünkü "Cumhuriyet" Öztan'ın "ilk sinema filmi" gibi görünmesine karşılık, gerçekte bir TV dizisinden oluşuyor.

"Eski Fotoğraflar" 1998'de çekildi ama vizyona giremedi.

Bu yıl ikinci filmlerini çeken yönetmenleri de şöyle sıralayabiliriz. Reha Erdem (Kaç Para Kaç), Kutluğ Ataman (Lola & Bilidikid), Biket İlhan (Kayıkçı), Yeşim Ustaoğlu (Güneşe Yolculuk), Ferzan Özpetek (Harem) ve Nurettin Özel (Yaşama Hakkı). Ardından üçüncü filmlerini çekenler, Canan Gerede (Parçalanma) ve Zeki Demirkubuz (Kötülük Çiçekleri)... Daha eskilere gelince Tunç Başaran (Kaçıklık Diploması), Sinan Çetin (Propaganda) ve İsmail Güneş (Gülün Bittiği Yer), geçtiğimiz yıl film çeken yönetmenleri oluşturuyor. Bir de bu toplamda iki yönetmen var ki, çektikleri filmlerin hiçbir sinema salonunda gösterime girmesi mümkün değil. Kim bunlar? Oğuz Gözen'le Mehmet Ezici. Özellikle de Gözen, her yıl sayısal açıdan rekor kıran bir yönetmen. Bu yıl da üşenmeden 5 film birden çekmiş: "Zehir", "Ozan", "Karbeyaz", "Merhaba Hüzün" ve "İçim Yanıyor". Ezici'nin ise bir filmi var: "Sokak Çocukları". Beğenelim veya beğenmeyelim. Sonuçta hepsi de 16 mm'ye çekilmiş uzun metrajlı ve öykülü birer film. Bilgi ve belge açısından bu genel toplama onları da almak zorundayız.

BU YILIN SİNEMA KİTAPLARI

1977'de çeşitli türleri içeren 22 sinema kitabı yayınlandı. 1998'de ise bu sayının 14'e düştüğünü görüyoruz. Bu yıl basılan sinema kitapları

hangileri? Şimdi bu talihsiz ve kısır toplama da şöyle bir göz atabiliriz.
"Eski İstanbul Sinemaları Düş Şatoları" (Burçak Evren), "Yerli Film" (Kandemir Konduk), "Paylaşılan Tutku Sinema" (Gönül Dönmez Colin), "Duman" (Paul Auster), "O Ben Değilim" (Kadir Yılmaz), "TÜRSAK Yıllığı", "Hayatımızı Değiştiren Filmler" (Atilla Dorsay) "Bilimkurgu Sinemasında Şiddet ve İdeoloji" (Dr. Yüksel Batur), "Size Amca Diyebilir miyim Amca?" (Atilla Atalay) ve "O Sarışın Kurt" (Atilla İlhan).
Hepsi bu kadar mı?
Ayrıca Atilla Dorsay'ın "Sinema ve Çağımız", Giovanni Scognamillo'nun "Türk Sineması Tarihi" ve Agah Özgüç'ün "Türk Filmleri Sözlüğü 1914-1973" adlı araştırmaları bu yılın sinema kitapları arasında yerini alıyor. Ve yeni eklerle genişletilerek, yeni basımları yapılmış üç temel kitap.

VE ACILI BİR YAPRAK DÖKÜMÜ

"Sevinç"lerle "acı"ların her yıl içiçe yaşanması, Türk sinemasının değişmeyen "yazgı"sı. Daha doğrusu bu bir "yaşam gerçeği" ve kaçınılmaz bir "final"... 1998'de sizin de bizim de tanıdığımız "10 dost yüzü"nü yitirmişiz bu "yaprak dökümü"nde.
1950'li yılların ünlü yıldızı Mesiha Yelda'yı "Dudaktan Kalbe" adlı filmde nasıl hatırlamayız ki? Reşat Nuri Güntekin'in Kınalı Yapıncak Lamia'sını... Yelda 67 yaşındaydı.
Ardından tiyatro, operet ve sinema oyuncusu Ali Sururi. Sanatçı bir ailenin ilklerinden, Gülriz Sururi'nin de sevgili amcası. Sonra yine tiyatro ağırlıklı bir sinema sanatçısı Muhip Arcıman.
Yanılmıyorsak 82 yaşındaki Arcıman'ı, en son "Şehnaz Tango" dizisinde izlemiştik.
Her ölümcül yitişin acı bir öyküsü vardır. Hele bu Hayri Caner olursa? Bir "yaşam küskünü" olan Caner'in bu kadar acelesi neydi? O, 62 yaşında bir delikanlı, bir "parmak çocuk"tu. Her şeye yakınan, yalnızlığa isyan eden...
Hey gidi Osman F(ahir) Seden hey... O bir tarihti. 74 yaşında ateş kırmızısı nargilesini bırakarak gitti. Yapımcı-yönetmen Seden'in fırsat buldukça teybe okuduğu anıları ne oldu? Kimbilir?..
Dudakları arasından "cıgara"sı düşmeyen Atilla Ergün'le de İstiklal Caddesi'nde artık karşı karşıya gelmemiz mümkün değil. O yüzlerce filmde oynamış bir karakter oyuncusuydu. Türker İnanoğlu'nun çok sevdiği oyuncularından ve 40'lı yılların ünlü tiyatro çıkışlı sanatçısı Nevzat Okçugil de yok aramızda. "Böcek" (Ümit Elçi) filminin yapımcısı, eski sendika emekçilerinden Kadir Yılmaz da... Yarattığı karakterlerle sinema dünyasında bir adı da "kötü adam"a çıkan Erol Taş, bundan böyle bir eksiğimiz... Yaşamının son günlerini hastalıklarla ve aile içi sürtüşmeleriyle geçiren Taş'ı da bu yıl yitirdik. Ve Erol Taş, Türk sinemasındaki "kötü adam" tiplemesiyle "yıldızlaşan" bir oyuncuydu. Bir "jön karakter"...
Yıllar önce Fethiye'ye yerleşen Ali Uğur ise bir "kamera arkası ustası"ydı. Ama Türk sinemasına damgasını basan bir görüntü yönetmeni olarak hep öndeydi. Metin Erksan'ın "Acı Hayat" filmindeki şiirsel görüntüleri hatırlar mısınız? İşte Ali Uğur o'dur. Siyah-beyaz dönemin görüntü ustalarından.
Gidenlerin ardından ne kadar dövünsek ölüme çare var mı ki?.. ■

Ziya Öztan'ın "Cumhuriyet"i yılın en çok ilgi gören yerli filmlerinden biriydi.

Osman F. Seden

Erol Taş

VİZYONA GİRENLER VE HASILATLARI

Atış serbesttir. İsteyen herkes "Türkiye'de sinema salonları Amerikan filmleri tarafından kuşatılmış. Yerli filmlere ise salon yok" diyebilir. Kimse merak etmesin, ülkemizde ne kadar eli ayağı düzgün ya da sıradışı kaliteli yerli film üretiliyorsa hepsi sinema salonu bulabiliyor. Siz önce ülkede çekilen film sayılarına bakın. 1997'de kaç film çekilmiş? Tam tamına 25 film. 1998'deki durum nedir? O da aynı. Buna karşılık 97'de 13, 98'de ise 10 film vizyona girmiş.
Şimdi, 1998'de gösterime giren 10 filme ve bir yıllık süre içinde elde ettikleri gişe hasılatlarına bir bakalım. Tabii vereceğimiz bu gişe hasılatları 2 Ocak'ta vizyona giren "Karışık Pizza"dan (Umur Turagay) 24 Ekim 1998'e kadar geçerlidir, hatırlatalım. Yani "son hafta" eksiktir. 25 Aralık'ta gösterime giren "Leoparın Kuyruğu" (Turgut Yasalar) ise haliyle bu hasılat tablosunun dışında kalmaktadır.

FİLM	HAFTA	HASILAT TL
1. Her Şey Çok Güzel Olacak	3	411.960.850
2. Cumhuriyet	7	400.709.200
3. Hoşçakal Yarın	6	194.354.150
4. Karışık Pizza	18	88.426.340
5. Gemide	2	9.987.050
6. Kaçıklık Diploması	5	9.366.200
7. Sen de Gitme	2	1.646.950
8. Hollywood Kaçakları	2	1.082.850

NOT: "Avcı"nın (Erden Kıral) ise sağlıklı biçimde gişe hasılatını alamadığımızdan, yalnızca seyirci sayısıyla yetinmek zorunda kalıyoruz. Evet "Avcı"yı 3 haftada 26 bin 166 kişi izlemiş.

Her Şey Bir Senaryoyu Başlatabilir

"Dünyanın en güzel öyküsünü yazmış olabilirsiniz, bir proje olarak değeri azsa, filmin yapılabilmesi için para bulunamaz, hadi yapıldı diyelim, seyirci gelmez. Endüstri seyirci getirmeyen projelerden hiç hazzetmez. Sinema pahalı bir sanattır, o filme yatırılacak paranın ağırlığını senaristin duyması gerekir." **TAMER BARAN**

Gizemli ulumalarla kederini geceye boşaltan bir köpek, kapanan bir kapı, gülümseyen bir bebek, damlayan bir musluk, bir insanın (bir oyuncunun?) yüzü veya her türden ruh sancısı: ihtiras, kıskançlık, hırs, özlem, pişmanlık, hüzün, acı... her şey, bir senaryoyu başlatabilir. Senarist, darmadağınık birtakım fikirleri yanyana getirebilecek birikim ve yeteneğe sahipse ve ne anlatacağını biliyorsa, bir toplu iğneden bile hareket edebilir. Nasıl olsa o iğne ait olduğu hikayeye sizi götürecektir. Her şey rehberdir.

Ken Russell'ın filminde Mahler'in dediği gibi, seçen sanatçı değilse, eser sanatçıyı seçiyorsa, yeni senaryosu için öykü arayışında olan yazarın, çevresine dikkatle bakması yeterli olacaktır.

Asistanlarımla "beyin fırtınası"na başlarken, aralarından birinin birkaç sözcük söylemesini isterim: -dile getiren kişiyle söze dökülen arasındaki karmaşık ilişkiyi bir yana bırakırsak- her şeyden bağıntısız, anlamı şüpheli, bir işe yarayacağı kuşkulu, tam da bu yüzden kışkırtıcı bir cümle...

"Cehennem Silahı 4" öncelikle bir projeydi.

Bir keresinde biri "Bir kadın raylara bakıyor" demişti.

"Nasıl bakıyor?"

"Dikkatle."

"İntihar mı edecek?"

"Düşünüyor."

Yazarlar meraklı yaratıklardır; meğer yüzlerce soru pusuda beklermiş: "Kim bu kadın? Yaşı kaç? Neden intiharı düşünüyor? Nasıl bir kişilik kalabalık bir istasyonda raylara kendisini atmayı düşünür?.. Bu tür bir intihar biçimi nasıl bir mesaj içerir?.."

"Mesaj mı... Kime?"

"Kocasına."

"Anlar mı?"

Bu kez benzeri sorular kocası için soruldu, yanıtlar bulundukça, kıvılcımı yaratan öncül motifin arkasında yatan gerçeklik kavranmaya başlandı, film öyküsünün ucu göründü: tren yolculuğuna başlamıştı.

Kuşkusuz başka yazarların elinde, o yolculuk başka türlü biçimlenecek, belki daha ustalıklı kotarılacaktı...

Önemi var mı?

Bizim maceramız, bir kadınla oğlu arasındaki ilişkiyi eksen alan bir öyküye vardı. Bittiğinde, her şeyi başlatan sahne, hikayede yoktu.

Ama asıl nokta şu: Raylara o biçimde bakabilecek bir kadının öyküsüydü bu. Bir resimden çıkmış ve ruhen o resme sadık kalmıştı.

Aklın beyazperdesinde bir fotoğraf belirmişse, öykü zaten hazırdadır, o resmin içinde: bir yaşanmışlık parçası akıp gelmiş, resmedilmiş o anı yaratmıştır.

Yaşlı bir adamın dudakları aralanır, "Rosebud" sözcüğü duyulur, elindeki oyuncak küre yere düşer, yuvarlanır... Sahnenin son resmi, o genel plan dikkatle incelendiğinde, Kane'in karakterine ilişkin binlerce bilgi ediniriz, üstün yapıtların böyle bir gücü vardır. Bundan sonrası kolay: karakter varsa, hikaye de var demektir... İyi olduğuna inanan bir senarist, göğsünü gere gere şöyle haykırabilir: "Bana bir karakter verin, sinema dünyasını yerinden oynatayım!..."

Film hikayesi yazmanın çok pratik bir formülü şu olabilir: Sağlam iki karakter yaratın, karşılaştıkları anda unutulmaz bir öykü başlayacaktır.

"Butch Cassidy And The Sundance Kid-Sonsuz Ölüm" ya da "The Good, The Bad And The Ugly-İyi, Kötü, Çirkin" filmleri bu cümlelerin içerdiği doğruya tanıktırlar.

Aklın aynasından yansıyan bir görüntünün irdelenmesi... Ama insan aklı binlerce görüntüyle doludur, en azından bellek imajlarla çalıştığı için binlerce anı parçacığıyla...

"Kırmızı" da hikayeden önce teması olan bir projeydi.

İyi ya işte, bunların herhangi biri bir film öyküsünü başlatmaya yeterli olabilir. Tek gereken, başlangıç için neyi seçeceğini, neye itaat edeceğini bilmek ve sabırlı olmaktır.

İlk başta seçim kolay değildir elbet ama çok sağlam bir rehberi vardır: yazarın kendisi...

Yaşam ve yazar dünya güzeli bir çifttir, yaşam yazarı döller, yazar içindeki öyküleri doğurur.

Aslında "yaratmak" sözcüğüyle kastedilen, keşfetmek, açığa çıkarmak, kayda geçirmektir. Her şey bir senaryoyu başlatabilir, başlama atışını duyan beyin harekete geçer, sahnelerden repliklere, düşsel yüzlerden ürkütücü imajlara sıçrayarak ilerlemeye koyulur, bir tren misali, "sinopsis", "tretman" gibi tuhaf isimleri olan istasyonlar arasında sarsıla sarsıla gider, benzersiz bir serüveni ilmek ilmek dokur, tükenir... tükenir..

Ama öncelik hep öyküdedir, çünkü filmler öyküler üzerine inşa edilirler. Sağlam bir öykü ise -tüm sinema tarihinin de gösterdiği gibi- az bulunur bir nesnedir, çünkü benzersizdir...

Başlangıçta senaristin elinde bulunan parçacıklar, belki bir görüntü ya da birkaç replik, zavallı yazar, elindeki tek bir parçacığın bile, bütünün özelliklerini taşıdığını kavrayana kadar uçsuz bucaksız bir otlakta oynaşan vahşi atlar gibi beyninde döner durur. Eyerlemek olanak dışıdır, çıplak sırtlarına binme cesaretini göstermek ve orada, sonsuza kadar sürmüş gibi gelen birkaç dakika boyunca kalabilmek gerekir. Usta rodeocuların elinde o parçacıklar,

eninde sonunda uysallaşır, gizlerini açığa çıkarmaya boyun eğerler.
Fakat süreç nasıl da karmaşıktır, her şey her yere ait gibi görünür, eldeki malzeme sanki, birbirine pek az benzeyen onlarca öyküye de uygundur, ne yönden ilerleyeceğinizi bilemezsiniz.
Öykü kâh vardır, kâh sisler ardında kayboluverir, her şeyin arap saçına dönmesi an meselesidir; açılışı yapacağı sanılan öğe, gidip finale yerleşebilir, bir diğeri, doğduğu an, eski bir yaratının kardeşi olduğunu haykırır, oysa yazar onu, uzak bir kuzen olarak bile değerlendirmemiş, bir başka senaryoya ait sanmıştır.
Yazarı, kendi niteliklerinden kuşkuya düşüren sarsıcı süreçlerin ilki böyle yaşanır. Bir sınıf dolusu çocukla başbaşa kalmışsınızdır, falanca replik, üstü başı kir pas içinde okula gelen bir afacandır, çekidüzen vermek zordur. Filan karakter, dersine çalışmaz, üstelik sözlüde bir bilge gibi susar, oysa sözlerine ihtiyacınız vardır. Bir tema parçacığı, hep okul birincisi olan çocuk kılığındadır, öneminin bilincindedir, kraldan çok kralcı kesilir, daha çok öğrenmek için yapıp tutuşur, yerli yersiz sorularla hocasının ustalığını sınamaya kalkışır, arkadaşlarını acımasızca yargılar.
Biri sınıfta uçurtma uçurur, bir başkası altınıza raptiye koyar, arkanızı döndüğünüz an sınıfta bir vaveyla kopar... Onları mezun edeceğiniz (başkalarının beğenisine sunabileceğiniz) günün hayaliyle uğraşıp durursunuz... Ve sık sık, bırakın mezun olmayı, okuma yazma öğrenmeyi bile başaramayacaklarına inanırsınız.
Sabretmek gerekir. O taraftan olmuyorsa öteki yandan yaklaşırsınız çocuklara, onları dinlemeyi öğrenir, anlamaya çalışırsınız. Çünkü seversiniz onları, "mürüvvetlerini görmek" için yanıp tutuşursunuz. Vazgeçmek, onlara ihanettir, siz olmasanız, onlar da olamayacaklardır, uğraşmak zorundasınızdır.
Maalesef senaryo yazmanın bir başka yöntemi henüz bilinmiyor: sorularla tasarlamayla, keşfetmekle, uydurmakla geçen binlerce saatten sonra, bir de harfleri yanyana dizip sözcükler, cümleler, sahneler oluşturmanız, okudukça dünyanın en iyi senaristi olduğunuza kanaat getirip bir sonraki sayfada kendinizden nefret

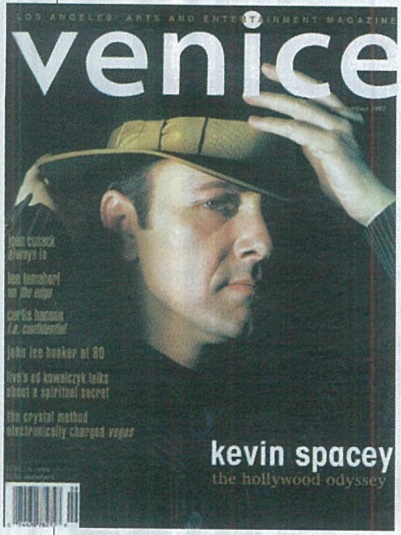
"Bitirim İkili"nini ikinci filmi de bir proje.

etmeniz, defalarca değişiklikler yapmanız gerekiyor.
Ve sonra yapımcının, yönetmenin, oyuncuların soruları, hatta değişiklik talepleri gelir... Aylarca süren angarya, benzersiz bir hamallık!..
Senaryo yazmak, angaryadan mazoşist bir zevk almaktır.
Tema filmleri de vardır kuşkusuz ama onlarda da süreç aynıdır. Kieslowski ile senaristi Krzystof Piesiewicz, özgürlük teması üzerine kuracakları filmin öyküsünü tartışmak için biraraya geldiklerinde yine ortada birkaç kırıntı dışında bir şey yoktu. Belki biri, "Üç Renk: Mavi" filmini hapisten çıkan bir adamla başlatmayı önermiş bile olabilir. Herhalde özgürlük temasını saatlerce tartışıp sanat alanına yoğunlaşmaya karar vermişlerdir. Öykünün ucu, o sıralarda görünmüş olsa gerek.
Bazense ortaya bir fikir atılır, örneğin bir stüdyo yöneticisi, bir senaristi arayıp, "çılgın, sevimli, dağınık bir polisle, düzenli, saygın, aile babası olan ortağının macerasını ele alan bir film yapalım" diyebilir, belki "Lethal Weapon-Cehennem Silahı" filmine böyle başlanmıştır, ama dikkat, telefon konuşması sürerken, ortada hâlâ öykü yoktur.
"Leoparın Kuyruğu"nun yaratıcısı, kimi röportajlarında, "yapımcı Turgut Yasalar, senarist Turgut Yasalar'a, az mekanlı, az kişili bir öykü siparişi verdi" diyor. Güzel cümle, hoş bir gerçeği dile getiriyor: sipariş anında öykü yok henüz, senarist çalışıp hazırlamış.
Biraz farklı bir örnek: Robert Altman'ın "The Player-Oyuncu" filminde 5-6 cümleyle dinlediği öyküler arasından seçim yapmakla yükümlü olan stüdyo yöneticisi Tim Robbins'e, bir senarist şunu önerir: "'The Graduate-Aşk Mevsimi'nin devamını yapalım'. Ortada yine öykü yoktur ama daha net bir şeyler vardır, bir Hollywood stüdyosunun yöneticisi, "The Graduate 2"nin içermesi gereken öğeleri ezbere sayabilir.
Demek ki film öyküsü yazmanın tek yolu, bir imgenin peşine takılıp narin bir kelebek gibi o daldan ötekine uçmak değildir. Belirli bir tarif, bir sipariş üzerine öykü yazılabilir. Aslına bakılırsa bu yöntem, endüstri için çok gereklidir. Çünkü sinema filmleri, yapımcılar tarafından... seyirci için yapılır. Senaristler tuhaf yaratıklar oldukları için de yapımcılar, onların keyfine kalırsa endüstrinin batacağını bilirler.
Yapımcı daha da enteresan bir yaratıktır, varoluşunun anlamını, eldeki senaryonun tarihin o döneminde seyirci nezdinde bir karşılığı olup olmadığı sorusuna dayandırır, çünkü harcayacağı milyarların geri dönmesi kaygısını taşımaktadır. Film yapımı sırasında paranın her gün oluk oluk akıp gidişini izlemek, insanın ruhunu zedeliyormuş, öyle söylüyorlar, bu doğruysa yapımcı da kendince haklıdır.
Bu haklılığın bilinciyle bazen şöyle cümleler ediverir: "Tom Cruise ve Nicole Kidman için bir aşk filmi yazsana bana."
"Stephen King'in Hiddet isimli öyküsünü Türkiye'ye adapte edelim. Fakat telif ödemek istemiyorum ona göre, öyle uyarla ki onun olduğu anlaşılmasın."
Nasıl yani?..
Böyle zamanlarda, kafası sanat düşleriyle dolu olan genç senarist, ustası David Mamet'in sözünü anımsar: "Yapımcıların sanatla ilişkisi, giyotinin hukukla ilişkisine benzer."
Hangi yöntemle yazılırsa yazılsın, neye hizmet ederse etsin, sonuç olarak öykünün, kimi özellikler taşıması gerekir. Şu soru önemlidir: bu hikayenin bir proje olarak değeri ne?
Dünyanın en güzel öyküsünü yazmış olabilir-

"Leoparın Kuyruğu" bütçeye göre yazılmış bir senaryoydu.

siniz, bir proje olarak değeri azsa, filmin yapılabilmesi için para bulunamaz, hadi yapıldı diyelim, seyirci gelmez. Endüstri denen masal devi ise, seyirciyi getiremeyen projelerden hiç hazzetmez. Sinema pahalı bir sanattır, o filme yatırılacak paranın ağırlığını senaristin duyması gerekir, her şey bir yana, iki senaryosu iş yapmazsa, üçüncüsünü kimseye kabul ettiremeyeceği için.
Etkilendiğiniz herhangi bir şeyden hareketle senaryo yazmak şiirsel bir süreçtir, proje kavramını temel almak ise, mimari tasarımlara benzer. Kuşkusuz yaratıcı bir iştir ama yapılacak binanın öncelikle kimi ilkel gereksinimlere cevap vermesi gerekir: dünyanın en güzel köşkünü, içine tuvalet koymadan inşa etmek, kime ne kazandırır ki?
Bu yüzden senaristin, yaratma esrikliğini, doğum sancılarını, kendini Tanrı gibi hissetmeyi falan bir yana bırakıp bitirdiği öykünün bir proje olarak değerini amansız bir sorgulamadan geçirmesi gerekir: bu fikirden bir senaryo olur mu? Nasıl bir film çıkar? O filmi ben izlemek istiyor muyum? Birisi çekmek isteyecek mi? Böyle bir filme, hangi nedenle olursa olsun ihtiyaç var mı? Yapımcı bu senaryoya neden para yatıracak?
En vahimi: Seyirci neden bu filme gelecek? Seyirci dünyanın en güzel köşkünde tuvalete gidecek olan kişidir. Onu tek ilgilendiren kendi ihtiyacıdır, sıkıştığında estetik değerler umrunda bile olmaz.
O yüzden zorunludur bu soruların yanıtlanması. Bayağı ve onur kırıcı olduklarını biliyorum, çok da sıkıcılar ama yaşam kurtarırlar. Sinema tarihi aynı zamanda, bu soruları zamanında sormamış ya da doğru karşılıkları bulamamış senaristler mezarlığıdır. Kendileriyle birlikte kimi yönetmen ve yapımcıları da sürüklemiş olmaları neyi değiştirir: ölüler yalnızdır.

Kevin Spacey

Kevin Spacey'yi tanıyorsunuz. Onun ne çeşit bir arıza olduğunu, perdede kimlere hayat verdiğini, nasıl oyunlar çıkardığını biliyorsunuz. Kendisine hayranlık besliyorsunuz. Hani neredeyse yere göğe sığdıramıyorsunuz! O zaman ne yapıyorsunuz? Aşağıdaki adresi location bar'a giriyor, tadını çıkartıyorsunuz...

http://www.geocities.com/Hollywood/Bungalow/4044

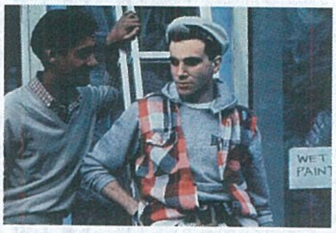
B-filmler, Kült Klasikler

İzlemekle aşınmayan, kendi seyircisini yaratmış, akıllara pelesenk olmuş kült filmler ile düşük bütçeli, çokluk vizyona dahi girmeyen, daha ziyade video piyasasında hüküm süren ve b sınıfı diye tabir ettiğimiz filmlere ilgi duyanlar! İlişikte adresleri yer alan iki sitede sizleri bekleyen, öncelikle bahis konusu filmler hakkında ciddi anlamda

doyurucu bilgi, filmlere ilişkin sitelere linkler ya da filmleri kredi kartıyla temin etmeniz için ihtiyaç duyacağınız adresler. Sitelerden özellikle ilki türün hemen tüm önemli filmlerine değinen değerlendirme yazıları ve künye bilgileri ile olağanüstü faydalı bir kaynak. Şahsen, sinemayı gerçekten sevmek ve hakkını vererek takip etmek için bir insanın en çok ihtiyaç duyduğu şeyin iyi bir bellek olduğu kanısındayım. Ne var ki en iyisinden bir taneye bile sahip bulunsanız, yine de bu gibi kaynaklarla desteklemek, güncellemek gerekir... Ne demek istediğim açık sanırım!

http://www.geocities.com/Area51/1043/

http://huizen.dds.nl/~penquin/

CEM ALTINSARAY

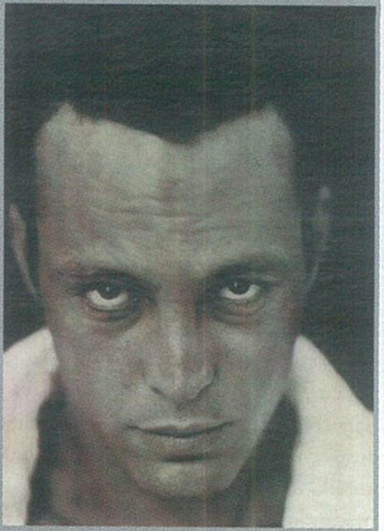
WEB YILDIZLARI

FAMKE JANSSEN - Dengeleri Bozan Güzellik!

http://web.nstar.net/~gkeller/famke/

VINCE VAUGHN - Dengeleri Bozan Yakışıklılık!

http://www.vincev.com/

"hasta kafa"ların komik ilahı!

Peter Jackson ONLINE

Bu ay, geniş kitleler nazarında pek bilinmemekle birlikte gerçek bir dahi olan ve inanılmaz bir tattaki hayran güruhunu ilk günden peşine katan, Yeni Zelanda'lı yönetmen Peter Jackson'a ayırdık sayfamızın en hassas yerini... Kendisi tüm zamanların en kanlı filmlerine imza atmış, A'dan Z'ye tüm kültleri cebinden çıkarmış, her durumda imkansız olanı başarmış bir heyula! Benim her fırsatta en sevdiğim filmler listesinin ilk sıralarına oturttuğum "Heavenly Creatures" -Kate Winslet'in ilk filmi-, Jackson'un yönetmen olarak ciddi anlamda dikkat çekmesini ve Hollywood'un göz koyduğu yabancı markalardan birisi olmasını sağladı. Ne var ki Jackson buna gelene kadar kendisini gerçek bir efsane yapacak olan iki adet nurtopu gibi gore ve zombie klasiği dünyaya getirmişti. Daha 8 yaşında, anne babasının doğumgünü münasebeti ile hediye ettiği 8 mm'lik kamera ile hasta -!- bir kafanın ürünü fikirlere hayat vermeye başlayan Jackson, ilk kısa filmini bitirdiğinde 12 yaşını doldurmamıştı bile. Bu dönemde görenlerin dudağını uçuklatan bir James Bond filminden, 2. Dünya Savaşı'na, oradan animasyon çeşitlemelerine kadar her konu ve tekniğe el attı. Dört yıllık bir çalışma neticesinde 87'de bitirdiği ilk uzun filmi "Bad Taste" ile bir başyapıtın kordelasını kesti. Hemen tamamı arkadaşlarından kurulu, kendisinin de rol aldığı bir kadro ve amatör kamerayla, üstüne sıfır lira bütçeyle çektiği bu filmiyle başta Cannes Film Festivali olmak üzere, filmin yasal ve yasadışı yollardan gösterime sokulduğu tam 30 ülkede isim yaptı. Ardından "Meet the Feebles" ile Muppet Show ve Beavis & Butt-head arası bir kukla şovunu sinemalaştırdı. Ve peşisıra ikinci başyapıtı "Braindead"e geldi sıra. Bu filmiyle zombie filmlerinin genelgeçer mantığını ters yüz etti ve zombie'lerin eve girmelerini değil ancak dışarı çıkmalarını engellemek istedi! İlerleyen günlerde "Freddy's Dead - Freddy'nin ölümü" için yazdığı senaryo yapımcı şirkete geç ulaştığından değerlendirilemedi. O da kalktı Yeni Zelanda devlet televizyonuna, Colin McKenzie diye bir adamın hayat öyküsünü anlatan meşhur belgeselini çekti. Belgeselde dillendirildiği üzere bu adam ilk sesli ve renkli filmleri çeken kişinin ta kendisiydi; hatta Wright Kardeşler'den 9 ay daha önce gerçek bir uçakla uçmayı başaran bir adamı da görüntülemişti. Tam bir öncü hikayesi yani. Neden sonra bu belgeselin Jackson'un bir şakası olduğu, McKenzie karakterinin bütün bütüne kurmacaya dayandığı anlaşıldı. Yeni Zelanda aptal yerine konmuştu ancak iyi vakit de cabasıydı. İşte bu harika adam şimdilerde yine akıllara ziyan bir projenin peşinde. Söylenenlere bakılırsa yolu yarılamış bile. Söz konusu proje, üstad J.R.R. Tolkien'in 20. yy'ın en iyisi seçilmiş bulunan "Lord of the Rings - Yüzüklerin Efendisi" romanının sinemaya uyarlanması. Üçleme olarak düşünülen projenin ilk filmi 2000'in hemen başında gösterime giriyor. Bu heyecana yürek dayanmaz. İyisi mi bu kadar laftan sonra sessiz kalmak ve de mouse'larımızı konuşturmak...

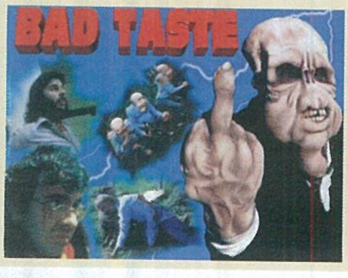
http://members.tripod.com/peter_jackson_online/index2.htm

Peter Jackson

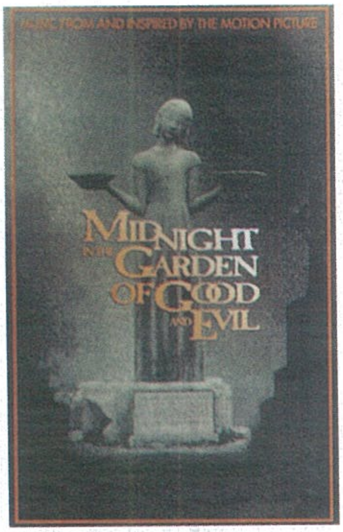

MIDNIGHT IN THE GARDEN OF GOOD AND EVIL

Geçtiğimiz İstanbul Uluslararası Film Festivali'nde izleme fırsatı bulduğumuz, umduğumuz gibi değil ama bulduğumuz gibi olmasından dolayı da ciddi bir hayal kırıklığına uğradığımız bir filmin soundtrack'i önümüzde duran. Clint Eastwood gibi son derece sevdiğimiz bir sinema adamının son marifeti

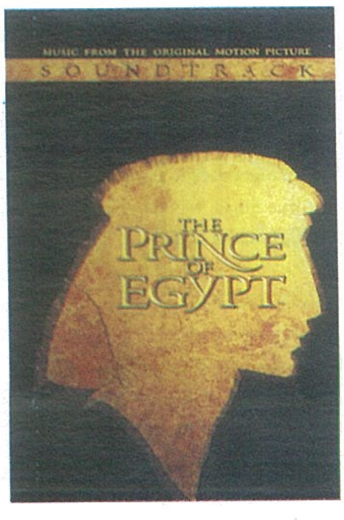
durumunda olan "Midnight in the Garden of Good and Evil - İyi ile Kötünün Bahçesinde" isimli film, harikulade oyuncu kadrosuna, özenli görüntü ve müzik çalışmasına karşın kötü senaryonun kurbanı olmuş, beklentileri boşa çıkarmıştı. Burada festivalle sınırlı kalan, ticari gösterime sokulmayan filmde karşımıza çıkan karakterlerden iki tanesinin müzisyen olduğunun altını çizmek gerekir. Bir tanesi travesti bir şarkıcı, diğeri ise çok ünlü bir piyanist karakteriydi. Ondandır bu filmde gerek anlatım içi, gerekse bunu destekleyen anlatım dışı yollardan ciddi bir müzik kullanımına başvurulmuş olduğuna tanıklık ediyorsunuz. Albümde yer alan sanatçılara gelince; K.D. Lang'in, Paula Cole'un, Joshua Redman'ın ve Tony Bennet'in öne çıktığını söylemek mümkün. Sürprizler de yok değil. Clint Eastwood, kızı Allison Eastwood ve usta oyuncu Kevin Spacey'nin sesinden parçalar ilginizi çekebilecek cinsten. Filmi görür müsünüz bilemem, ancak albümü edinmek yanınıza kar kalabilir...

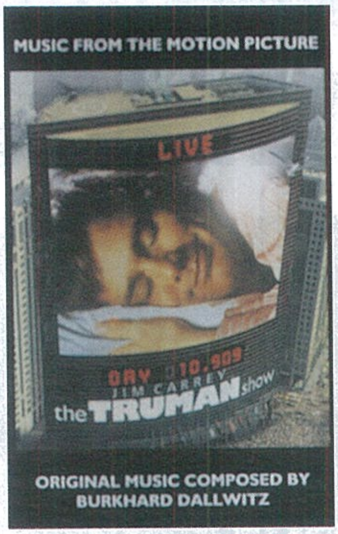
Balet Plak

THE PRINCE OF EGYPT

Son günlerde televizyon izliyorsanız, gözünüzden kaçmamıştır. Pop müzik dünyasına hükmeden iki benzersiz sesin, Mariah Carey ve Whitney Houston'ın "The Prince of Egypt: When You Believe" isimli düeti sabahtan akşama kadar hemen tüm kanallarda tekrar tekrar dönüyor, iki diva elele tutuşarak çıktıkları sahneden güzelim tınılar yolluyorlar evlerimize, odalarımıza. Söz konusu parça önümüzdeki günlerde bizde de vizyona girecek olan "The Prince of Egypt - Mısır Prensi" isimli filmin tema parçası. 98'i "AntZ - Karınca Z" gibi olağanüstü bir animasyonla kapatan Sipelberg'in ortağı olduğu yapım şirketi Dreamworks, 99'a da hızlı bir giriş yapmak niyetiyle son bombasını dolaşıma sürüyor. Tam da sömestr'de, çokluk yeniyetme bir seyirciyle buluşacak olan filmin soundtrack'inde yer alan isimlerin arasında Orta Doğu'nun büyülü sesi Ofra Haza, Boyz 2 Men, Amy Grant, Michelle Pfeiffer, Steve Martin, Martin Short, Ralph Fiennes ve daha niceleri yer alıyor. Genellikle ilk elde çocuklara yönelik olarak algılansa da, aslında öyle olmayan, çoğu zaman kendine yetişkin zevkleri hedef alan bu ve bunun gibi filmlerin tavrı, albümde de aşağı yukarı ortaya çıkıyor denilebilir. Bu albümü öncelikle hakiki soundtrack meraklılarına ve koleksiyonculara öneriyoruz...

BMG

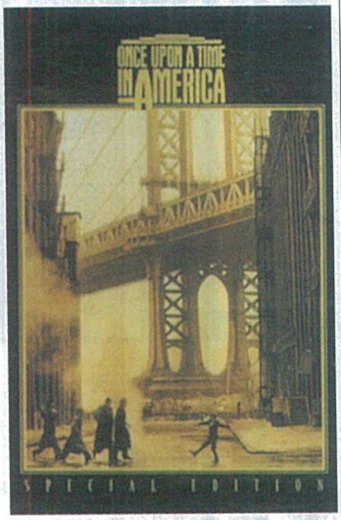
THE TRUMAN SHOW

Tüm dünyada "Son on yılın en iyi filmi" olarak lanse edilen, çok sevdiğimiz bir yönetmenin, eşine az rastlanır performansların müsebbibi oyuncuların ve de okkalısından bir medya eleştirisinin sahne aldığı "The Truman Show", şimdi de soundtrack'i ile gündemimizde. Son on yılın en iyi filmi olduğunu kabul edememekle birlikte gerçekten iyi olduğunu düşündüğümüz, hani neredeyse tüylerimizi diken diken eden filmin, hemen tüm diğer Weir filmlerinde olduğu gibi müzikleriyle de hatırı sayılır bir başarı elde ettiğini teslim etmeliyiz. Bir yerde, televizyonun gücüne ve zamanımızda nelere kadir olduğuna işaret eden filmin, bu işin önemli bir parçası olan müzik unsurunu da layıkıyla kullandığını da... Bir filmden ziyade, filmin kahramanının yaşamının soundtrack'i ile karşı karşıya olduğumuzu belirtmeliyim! Mümkün mertebe tüm müzik türlerine selam gönderen, yaşamdaki dönemlerin, ruh hallerimizdeki eklektizmin ve gelişen olayların rengine göre şeklini bulan parçaların art arda sıralandığı bir albüm söz konusu olan. Burkhard Dallwitz'in kompozitörlüğünü üstlendiği albümde Anima Mundi, Philip Glass, Polonya Filarmoni Orkestrası ve de efsanevi Marc Bolan'ın eserleri mevcut. Gönül rahatlığıyla önerebiliriz...

BMG

ONCE UPON A TIME IN AMERICA

Ayın sürprizi bu olsa gerek. Sergio Leone gibi gönüllerde taht kurmuş bir yönetmenin en çok ses getirmiş filmlerinden "Once Upon a Time in America - Bir Zamanlar Amerika'da"nın soundtrack albümü yeniden müzik marketlerin raflarına düşmüş durumda. 90'lı yıllarda ciddi anlamda bir patlama yapan ve yaşamımızın vazgeçilmez bir parçası halini alan soundtrack albümlerin henüz bu denli popüler ve de elzem olmadığı bir zamanda ortaya çıkmış bir albüm bu. Ve sadece film müziği tarihinde değil, genel anlamda müzik tarihinde yer etmiş, en büyük klasikler arasına girmiş, zamanla aşınmayan ve her buluşmada insanı tarifsiz duygulara gark eden bir müzik. Nick Redman yapımcılığında yeniden kaydedilen parçalar filmin temalarına tekabül ediyor

ve doğru bir çizgide ilerliyorlar. Bu albümü edinmeniz, soundtrack albümleri takip eden bir sinemaseverseniz eğer, boynunuzun borcu. Yalnız bir konuda uyarmak isterim sizleri; bu albümü her dinleyişinizde, bu fresk filmi görmek ihtiyacı ile sarsılacak, sancıdan kıvranacaksınız. O halde kaçınılmaz olarak -imkanınız varsa tabii-, filmi de albümün beraberinde edinmenizi salık vermek en olası çözüm gibi görünüyor. Sözümüze kulak verenler, kulaklarıyla bin yaşasın diyelim...

BMG

CEM ALTINSARAY

Başkanın Adamları

"Başkanın Adamları" ABD Başkanı'nın yüzünü hiç göstermeden imajının perde arkasını anlatıyor.

WAG THE DOG

Sinema Yazarları Derneği (SİYAD) tarafından Yılın En İyi 7. Filmi seçilen "Başkanın Adamları" (1997), yasal güç kullanımı, tacizin kabul edilebilirliği ve skandalları örtbas etme sanatı(!) üzerine fazlasıyla etkileyici bir film. Politik arenada çevrilen dolapları, komedi unsurunu öne çıkararak anlatan yapıt, bir dünya devinin iç yüzünü gözler önüne seriyor. Larry Beinhart'ın "Amerikan Kahramanı" adlı kitabından Hillary Henkin ve David Mamet'ın senaryo çalışmasıyla uyarlanan film, En İyi Erkek Oyuncu (Hoffman) ve Uyarlama Senaryo dallarında Oscar'a aday olmuştu. Barry Levinson'ın yönettiği yapıtta Robert De Niro, Dustin Hoffman, Anne Heche ve Woody Harrelson rol alıyor.

27 Cumartesi CINE5

NIRVANA

Unutulmaz "Akdeniz" filminin yönetmeni olarak tanınan Gabriele Salvatores'in son çalışmalarından biri... Jim, sektörün en büyük firması olan Okosama Starr'da, video-oyun programcısı olarak çalışmaktadır. 21 Aralık 2005 gecesi, çok tuhaf şeyler olur. Bir elektronik virüs bilgisayara girerek, Jim'in son programladığı oyun Nirvana'nın karakterlerini akıllı hale getirir. Christopher Lambert ile Diego Abatantuono'nun başrolleri paylaştıkları bu yepyeni film, görsel efektlerden bolca nasibini alıyor.

27 Cumartesi KANAL D

BUZ FIRTINASI
THE ICE STORM

Sinema yazarları derneği SİYAD tarafından 1997'nin En İyi Filmi seçilen "Buz Fırtınası" (1997), '70'li yıllardaki Amerikan yaşamının eşsiz bir portresini çiziyor. "Düğün Yemeği" ile "Aşk ve Yaşam"dan tanıdığımız usta yönetmen Ang Lee, '70'li yıllarda bir anda etkisi tüm dünyayı saran cinsel devrimin, farklılaşan komşuluk ilişkilerinin ve davranış biçimlerinin, geçmişin geleneklerine bağlı insanları, aileleri nasıl bir "buz fırtınası" gibi savurup başka yönlere fırlattığını perdeye getiriyor. '70'li yıllara en keskin ve doğru açıdan bakan, sinema tarihinde iz bırakacak önemli bir yapıt. Filmde Kevin Kline, Ron Allen, Sigourney Weaver, Christina Ricci ve Elijah Wood oynuyor.

10 Çarşamba CINE5

JACKIE BROWN

"Rezervuar Köpekleri"yle yönetmenliğe iyi bir başlangıç yapan, ikinci çalışması "Ucuz Roman"la tüm zamanların en iyi filmlerinden birine imzasını atan Quentin Tarantino'nun, yine başarılı ama ilk iki filmi denli beğenilmeyen yapıtı, ilk kez ekranda. Jackie (Pam Grier), Meksika'nın ucuz havayollarından birinde hostestir. Silah tüccarı Ordell (Samuel L. Jackson) için sınırdan kirli para geçirmek suçuyla FBI ajanı Ray (Michael Keaton) tarafından tutuklanır. Robert De Niro ile Bridget Fonda'nın rol aldığı film, Tarantino'nun önceki filmlerinden tanıdık sinema diliyle hikâyesini anlatıyor. Özellikle giriş jeneriğinin başarısıyla hafızalarda yer eden "Jackie Brown", yıllardır ikinci sınıf oyuncu olmaktan kurtulamamış Pam Grier'ı, seyirciyle tanıştırmayı başarmıştı.

18 Perşembe Kanal D

YARAMAZ HARRY
DECONSTRUCTING HARRY

"Yaramaz Harry" (1997), New York'ta psikologlarla haşır neşir olan karakterleri karşımıza getiriyor. Yahudilikle kafayı bozan tipler, yarı aydınlar, sorunlu ve karmaşık cinsel yaşamlar, politika, kısacası Woody'nin tüm meseleleri, birbirinden ünlü oyuncu ve sıradışı bir görsel üslup eşliğinde resmigeçit yapıyorlar. Woody bu kez Harry rolünde... Karakterin diğerlerinden farkı, son derece ahlaksız, sahtekâr ve arsız olması... Hayatına giren tüm kadınlara kazık atan yazar Harry, yaşadıklarını, gerçek karakterlerin kimliklerini saklamaya pek uğraşmadan romanlaştırınca kıyamet kopuyor. Woody Allen'ın belki de en eğlenceli komedilerinden olan yapıtta Kirstie Alley, Elisabeth Shue, Mariel Hemingway, Demi Moore, Robin Williams, Billy Cristal gibi ünlüler birarada...

14 Pazar CINE5

KAYBETME ZAMANI
THE GINGERBREAD MAN

Yetenekli bir avukatken yazarlığa el atarak dünya çapında üne kavuşan John Grisham'dan yepyeni bir uyarlama. Daha önce "Şirket", "Öldürme Zamanı", "Pelikan Dosyası", "Müşteri" ve "Dava" gibi best-seller'ları sinemaya uyarlanan Grisham'a bu kez usta yönetmen Robert Altman el atmış. Hikâye, ABD'nin Georgia eyaletinin Savannah kasabasında geçer. Güneyli, başarılı avukat Rick Magruder (Kenneth Branagh), garsonluk yapan ve çok güzel bir kadın olan Mallory Doss (Embeth

"Kaybetme Zamanı"

Davidtz) ile ateşli bir macera yaşar. Ancak ilişki ilerledikçe, Mallory'nin babası tarafından sürekli baskı altında tutulduğunu öğrenir. Baba Dixon (Robert Duvall), korkutucu derecede geri kafalı ve aşırı dindar biridir.

26 Cuma CINE5

İNTİKAM ATEŞİ
DISPARA!

İspanyol sinemasının çağdaş ustası Carlos Saura'dan aşk, tutku ve ölüm üzerine dokunaklı bir yapıt. Antonio Banderas filmde, İspanya'nın önde gelen gazetelerinden birinin magazin sayfasında serbest gazeteci olarak çalışan Marco'yu canlandırıyor. Marco'dan, Madrid'in varoşlarında çadır kuran bir sirk hakkında yazı yazması istenir. Sirke giden Marco, burada genç ve güzel İtalyan at cambazı Anna'ya rastlar ve ona ilk görüşte âşık olur. Francesca Neri'nin Anna'yı canlandırdığı film 1993 yapımı...

3 Çarşamba CINE5

TEKLİF
THE PROPOSITION

"Teklif" (1997), 1935 yılında Boston'da geçiyor. Başarılı avukat Arthur (William Hurt) ile ateşli, feminist yazar karısı Eleanor Barret (Madeleine Stowe), Boston sosyetesinin en gözde çiftlerindendir. Evleri entelektüel ve sanatçı insanların buluşma noktası gibidir. Mükemmel görünen hayatlarındaki tek sorun, Arthur'un kısır oluşudur. Paranın her şeyi satın alabileceğini düşünen Arthur, son çare olarak kiralık bir baba bulmaya karar verir. Kenneth Branagh'ın peder rolünde çarpıcı bir oyun sergilediği "Teklif", Lesli Linka Glatter'ın imzasını taşıyor.

12 Cuma CINE5

USTA BENİ ÖLDÜRSENE

İlk filmi "Küçük Balıklar Üzerine Bir Masal"la yönetmenliğe iyi bir başlangıç yapan Barış Pirhasan, senaryosunu da bizzat kaleme aldığı son filmiyle CINE5'te. Film, bir ip cambazıyla çırağının öyküsünü anlatıyor. Savaşın eşiğine gelen bir ülkede usta, çırağının geleceğini kurtarmaya çabalar. Düşsel bir dünyada yaşayan çırak ise, sirkte tanıştığı deniz kızına âşıktır. Ve bu "aşk", ustanın kendisine ilişkin planlarını altüst eder. Julien Brendler, Hugh O'Connor, Meltem Cumbul ve Hale Soygazi'nin başrolleri paylaştıkları yapıt, Jurgen Jurgens'e ait görüntü çalışmasıyla da izleyeni büyülüyor.

24 Çarşamba CINE5

"Teklif"

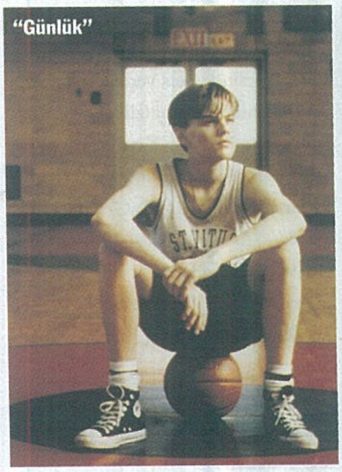
CAN DOSTUM
GOOD WILL HUNTING

En İyi Film, Yönetmen, Erkek Oyuncu, Yardımcı Kadın Oyuncu, Kurgu, Müzik ve Şarkı dallarında Oscar'a aday olan, Yardımcı Erkek Oyuncu (Robin Williams) ve Özgün Senaryo dallarında bu ödülü kucaklayan "Can Dostum" (1997), fotoğrafik hafızaya sahip yoksul bir gencin, yerlerini sildiği üniversitenin terapist profesörü Sean McGuire'la kurduğu dostluğu anlatıyor. Bu ay sinemalarda "Sapık" filminin yeni versiyonuyla karşımıza çıkacak olan Gus Van Sant'ın yönettiği bu duygu yüklü yapıtta, Robin Williams, Matt Damon ve Ben Affleck oynuyor.

4 Perşembe Kanal D

GÜNLÜK
THE BASKETBALL DIARIES

Çok genç yaşta uyuşturucu batağına sürüklenen, ancak yazma tutkusu sayesinde ayakta kalmayı başaran yazar, müzisyen ve şair Jim Carroll'ın otobiyografik romanından yapılan orta halli bir uyarlama. Küçük yaşlarda günlük tutmaya başlayan, lise basketbol takımında gelecek vadeden yetenekli bir oyuncuyken, uyuşturucu kullandığı için okuldan atılan ve kaybolup giden Jim Carroll'ı bu filmde, "Titanic" ile genç yaşta Hollywood'un zirvesine yerleşen Leonardo DiCaprio canlandırıyor. **5 Cuma CINE5**

"Günlük"

UZUN KIŞ
EL LARGO INVIERNO

1939 kışında, General Franco'nun zaferiyle biten İspanya İç Savaşı'ı, birçok ailenin parçalanmasına, binlercesinin sürgün edilmesine yol açar. Sürgünde doğan Roman adlı İspanyol, ömründe ilk kez geldiği İspanya'da atalarının evini ziyaret eder. Evin uşağı Cladio ona, ailesini ve savaş yıllarını anlatır. İspanyol yönetmen Jaime Comino'nun çektiği filmde Vittorio Gassman, Elizabeth Hurley ve Jean Rochefort rol alıyor.

3 Çarşamba Kanal 7

AŞKIN İKİ YÜZÜ
THE MIRROR HAS TWO FACES

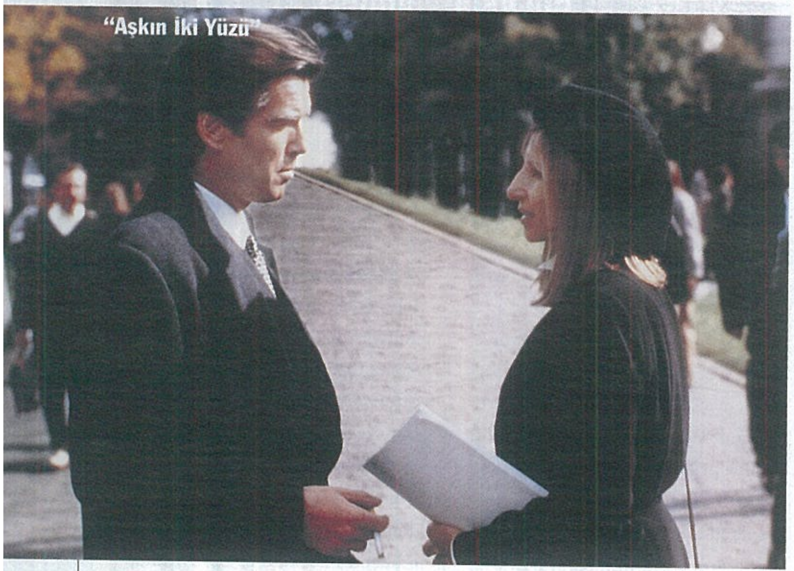
"Yentl" ve "Dalgaların Prensi"nden

casusluk filmleri

SİNEMA BÜYÜSÜ

Atilla Dorsay ile Alin Taşçıyan'ın birlikte sundukları program, şubat ayı boyunca sinema tarihinden unutulmaz "Casusluk Filmleri" ekrana getiriyor. İlk haftanın filmi, Henri-Georges Clouzot'nun yönettiği **"Casuslar"** (Les Espions, 1957)... İkinci sırada, İngiliz sinemasından bir örnek yer alıyor; **"Bir Gecede Dört Cinayet"** (Internecine Project, 1973)... Mort Elkind'in romanından uyarlanan bu stilistik casusluk öyküsünde James Coburn, İngiliz profesörü canlandırıyor. Ve endüstri casuslarının birbirini öldürmesini sağlıyor. Senaryosunu Barry Levinson'ın kaleme aldığı, Ken Hughes'ın yönettiği filmde Coburn'e, Lee Grant ile Keenan Wynn eşlik ediyor. Üçüncü sırada bir Otto Preminger yapıtı var; **"İnsan Faktörü"** (The Human Factor, 1979)... Graham Greene'in romanından uyarlanan bu İngiliz filmi, yönetmenin aynı zamanda son yapıtı. Soğuk Savaş döneminde, masum bir adamın öldürülmesi etrafında gelişen gerilim yüklü bir öykü anlatan yapıtta, Nicol Williamson, Richard Attenborough, John Gielgud, Derek Jacobi gibi ünlüler rol almış. Son hafta ise John Schlesinger'ın yakın dönem çalışmalarından **"Masum"** (The Innocent, 1993) ekranda olacak. Şiddetin de yer yer ön plana çıktığı yapıt, ilgiyle izlenen bir Soğuk Savaş dönemi gerilimi. Olaylar İngiliz mühendis Leonard'ın 1955 yılında Berlin'e gönderilmesiyle başlıyor ve giderek kördüğüm haline dönüşüyor. Almanya-İngiltere ortak yapımı filmde Anthony Hopkins, Isabella Rossellini ve Campbell Scott oynuyor.

Her Perşembe TRT2

"Aşkın İki Yüzü"

sonra üçüncü kez yönetmenliğe soyunan Barbra Streisand, bu çalışmasında kendi deyimiyle "20. yüzyılın sonunda, sevgi anlayışı"nı dile getiriyor. Fransız yönetmen Andre Cayatte'in "İki Yüzlü Ayna" (Le Miroir a Deux Faces, 1959) adlı filminin modern Hollywood versiyonunda, Columbia üniversitesinde ders veren iki öğretim görevlisinin ilişkisini izliyoruz. Senaryosu, "Balıkçı Kral", "Yasak İlişki" gibi filmlerin de metnini kaleme alan Richard LaGravanese'ye ait olan "Aşkın İki Yüzü"nde (1996), Jeff Bridges, Pierce Brosnan da oynuyor.

13 Cumartesi CINE5

HALLOWEEN II: CADILAR BAYRAMI
HALLOWEEN II: THE NIGHTMARE ISN'T OVER!

İlk filmin gördüğü büyük ilgi üzerine çekilen "Halloween II: Cadılar Bayramı"nda (1981), gerilim kaldığı yerden devam ediyor. Jamie Lee Curtis ve Donald Pleasence yine başrolleri paylaşırken, yönetmenliği bu kez Rick Rosenthal devralmış. John Carpenter ise Debra Hill'le beraber senaryoyu yazmakla yetinmiş. Şeytanın insan kılığına girmiş hali olan Michael Myers, Cadılar Bayramı gecesi yatırıldığı hastaneden kaçar. 15 yıl önce ablasını soğukkanlılıkla öldürdüğü Haddonfield'e geri döner.

4 Perşembe CINE5

HARRISON BERGERON

Kanada sinemasından gelen bir bilimkurgu... Yıl 2053, yer Kuzey Amerika... Düşünce özgürlüğünün sistemli biçimde yok edildiği, sürüye indirgenen toplumun, bir avuç üstün zekalı insandan oluşan "seçkinler kastı" tarafından yönetildiği geleceğin dünyası... İkinci büyük devrimden sonra Birleşik Devletler, tek tip insan oluşturma düşüncesini hayata geçirmiştir. Zeki bir genç olan Harrison, buna karşı çıkar. 1994 yapımı filmde Sean Astin ve Christopher Plummer'ı izliyoruz.

20 Cumartesi Kanal 7

SUGAR HILL

1. Dünya Savaşı'nın sonlarına kadar, Harlem'in gözde semtlerinden olan Sugar Hill, 80'li yıllarda, yoksul ve sokaklarında uyuşturucu satılan bir mahalleye dönüşmüştür. Roemello Skuggs (Wesley Snipes), aklını, karizmasını ve gücünü kullanarak, Harlem'deki uyuşturucu ticaretinin bir numaralı ismi haline gelir. Genç adam öte yandan babası A.R.'ı (Clarence Williams III) ve kardeşi Raynathan'ı (Michael Wright) Harlem'in şiddet dolu ortamından korumaktadır. Leon Ichaso'nun yönettiği "Sugar Hill" (1993), zencilerin yaşadığı ortamı gözler önüne sererken, bir döneme de tanıklık ediyor.

1 Pazartesi CINE5

"Tuzak"

BİRKAÇ İYİ ADAM
A FEW GOOD MEN

Donanmada işlenen bir cinayetin iki masum askerin üzerine atılarak nasıl örtbas edilmek istendiğini ve gerçekleri ortaya çıkarmaya çalışan iki avukatın mücadelesini konu alan film, Tom Cruise, Jack Nicholson, Demi Moore, Kevin Bacon, Kiefer Sutherland, Kevin Pollak gibi ünlülerden oluşan kadrosuyla göze çarpıyor. Yardımcı Erkek Oyuncu, Kurgu ve Ses dallarında Oscar adayı olan "Birkaç İyi Adam", 1992 yapımı...

11 Perşembe Kanal D

AKTÖR

Sadece İran sinemasının değil, dünya sinemasının usta yönetmenleri arasında yer alan Muhsin Mahmelbaf'tan, yine oya gibi örülmüş, incelikli, büyüleyici bir yapıt. Popüler filmlerin ünlü aktörü Ekber Abdi, maddi zenginliğine rağmen ciddi sanat filmlerinde oynayamadığı için mutsuzdur. Yıllardır çocuk sahibi olmamaları, karısı Simin'i dengesiz bir insan yapmıştır. Kocasının kendisini terk etmesinden korkan Simin, çocuk özlemini dindirmek için yolda bulduğu bir çingene kızıyla kocasını evlendirir. Bu kız dilsizdir. Film 1993 tarihini taşıyor.

27 Cumartesi Kanal 7

TUZAK
THE JUROR

Daha çok "Ahlaksız Teklif", "Taciz", "Striptiz" gibi erotik unsurlara sahip filmleriyle tanınan Demi Moore'un yüzü suyu hürmetine seyredilecek, pek de matah olmayan bir mahkeme filmi. Bir gangsterin davasında jüri üyesi olma gibi bir hata işleyen ve başını derde sokan dul bir anneyi canlandıran Demi Moore, apansız ortaya çıkan gizemli Alec Baldwin'in de çekim alanına giriyor hikâye ilerledikçe...

20 Cumartesi CINE5

KADERİN İŞİ
A FATAL AFFAIR

Ünlü bir politikacı, genç bir kadına âşık olur ve onu elde etmek için peşine düşer. Ne var ki seçimler yaklaşmıştır ve herkesin gözü, aynı zamanda savunma bakanı olan bu politikacının üzerindedir. Birlikte birkaç gün geçirmek için göl kıyısına giderken kaza geçirmeleri ve kadının ölmesi, işleri içinden çıkılmaz bir hale getirecektir. Leif Magnusson'un yönettiği İsveç filmi "Kaderin İşi"nde (1993) Sven Cedervall başrolde...

11 Perşembe Kanal 7

TEPEDEN İNDİM DAĞA
THE ENGLISHMAN WHO WENT UP A HILL, BUT CAME DOWN A MOUNTAIN

Galli yönetmen Christopher Monger'ın aynı adlı romanına konu olan ve bir aile efsanesine dayanan film, 1. Dünya Savaşı sırasında bir Gal köyünde geçiyor. İki İngiliz haritacı, Reginald Anson (Hugh Grant) ve George Garrad (Ian McNeice), savaşı kazanmakta önemli rol oynayacak, daha doğru verilere sahip haritalar hazırlamaları için Galler'e gönderilir. İlk durakları, Ffynnon Garw dağının eteklerinde kurulmuş olan bir köydür. İki haritacı, ölçüm işleminin sonunda, köy halkının gururu bu doğa harikasının bir tepe olarak haritada yer alacağını, dağ niteliğini kazanabilmesi için yaklaşık 5 metre daha yüksek olması gerektiğini söyler. Köylüler de, tek gurur kaynakları olan bu tepenin, dağ olarak haritalara geçmesi için ellerinden geleni yaparlar.

28 Pazar CINE5

GELİNİN BABASI 2
FATHER OF THE BRIDE PART II

Başrollerini Spencer Tracy ile Elizabeth Taylor'ın paylaştıkları 1950 yapımı "Gelinin Babası" o yıllarda büyük beğeni toplamış ve 1951'de "Father's Little Dividend" adlı bir de devamı çekilmişti. 1991 yılında yönetmen Charles Shyer, 1950 yapımı ilk filmi yeniden çekmeye karar verdi. Steve Martin'in babayı, Kimberly Williams'ın kızını canlandırdığı yeni versiyon da çok beğenildi. Bir babanın, kızının

"Gelinin Babası"

büyüdüğünü bir türlü kabullenememesini ve o evlenmeye kalktığında yaşadığı duygusal dalgalanmaları anlatan filmin 1995'te, yine aynı kadroyla devamı çekildi. Bu kez de baba George Banks, yeni şoklar yaşıyor. Önce kızının bir bebeği olacağı haberini alıyor. Sonra da karısı aynı müjdeyi veriyor ve şamata başlıyor.
7 Pazar CINE5

PRENSİP SAHİBİ
A MAN OF PRINCIPLE
Kolombiya tarihinin 1950'li yıllarından bir kesit... Muhafazakâr partinin taraftarları, çeteler kurup liberal parti taraftarlarını öldürmeye başlamışlardır. Cinayetlerin önü alınamayınca, liberaller de kendilerini korumak için bazı önlemler düşünürler. Sağcı suikast çetelerinin başında Akbaba lakaplı Loan vardır. 1984 Kolombiya yapımı film, başroldeki Frank Ramirez'e Chicago Film Festivali'nde En İyi Erkek Oyuncu ödülü kazandırmıştı.
9 Salı Kanal 7

V.I.G.
Vinnie Glynn, Boston'daki barında 30 yıldır yasa dışı kumar oynatan, ancak mafyanın acımasız yöntemlerine başvurmayan, iyi kalpli ve onurlu bir İrlandalıdır. Boston mafyasının başı, Vinnie'nin paralarını ödemeyenlere karşı fazla hoşgörülü davrandığını düşünür ve durumu incelemesi için, teşkilatın önemli üyelerinden birinin genç ve hırslı yeğeni Tony Cicero'yu Vinnie'nin barına gönderir. "Komiser Columbo" olarak tanıdığımız Peter Falk'a, Lauren Holly ile Timothy Hutton'ın eşlik ettikleri "V.I.G." (1997), ülkemizde ilk kez gösteriliyor.
17 Çarşamba CINE5

ÇIPLAK TANGO
NAKED TANGO
Zengin ama yaşlı Arjantinli bir hâkimle evlenmek zorunda bırakılan genç ve güzel bir Fransız kadın, intihar süsü verdikten sonra ortadan kaybolur. Sevebileceği bir erkeğin peşine düşen genç kadın, Buenos Aires'te, tango âşığı bir gangsterin yanında köle olarak tutulur. '90'lı yılların başında bir seks sembolü olarak Fransızlar'ın Hollywood'a hediye ettiği Mathilda May'in başrolüVincent D'Onofrio ile paylaştığı "Çıplak Tango" (1991), yüzyılın başlarında tüm dünyada fırtına gibi esen tango rüzgârını perdeye taşıyor.
8 Pazartesi CINE5

DOROTHY ADINDA BİR KADIN
ENTERTAINING ANGELS: THE DOROTHY DAY STORY
20. yüzyılın önde gelen insan hakları savunucularından biri olan Dorothy Day'in gerçek yaşam öyküsünü konu alan filmde, hayatını yoksul insanlara adamış Day'i, Moira Kelly canlandırıyor. Michael Ray Rhodes'ın yönettiği "Dorothy Adında Bir Kadın" (1996), TV için çekilmiş, başarılı bir biyografi...
15 Pazartesi CINE5

RASPAD
1986'da SSCB'de meydana gelen ve etkileri bugün bile süren Çernobil faciasını konu alan bir Rus filmi... Santralin yöneticilerinin iki yüzlü ve çıkarcı davranışları büyük bir yıkıma sebep olacak, hiçbir şeyden habersiz insanlar korkunç bir felâketle yüz yüze kalacaktır. Bu arada olayları ortaya çıkarmaya çalışan bir gazeteci de yetkililer tarafından engellenir. Mikhail Belikov'un yönettiği "Raspad"da (1990), Sergey Şakurov ile Tatyana Koçemasova oynuyor.
23 Salı Kanal 7

MAKSİMUM RİSK
MAXIMUM RISK
Dövüş sporlarının Belçika asıllı "baleti" Jean-Claude Van Damme, iki sezon önce sinemalarımıza gelen bu klişe aksiyonda, emekli Fransız subayı Alain Moreau'yu canlandırıyor. Alain'in varlığından haberdar olmadığı bir ikiz kardeşi vardır ve öldürülür. Alain'de katillerin peşine düşer. Sinemalarda geçen ay, belki de en kötü filmi sayılabilecek "Son Vuruş"ta izlediğimiz Van Damme'a "Maksimum Risk"te (1996) Natasha Henstridge ile "Kraliçe Margot"daki rolüyle Cesar ödülü kazanan Jean-Hugues Anglade eşlik ediyor. Yönetmen Ringo Lam...
6 Cumartesi CINE5

tim burton'dan iki fantezi

ÇILGIN MARSLILAR
MARS ATTACKS!
"Batman", "Makas Eller", "Noel Kâbusu" ve "Ed Wood" gibi fantastik, uçuk ama kendine özgü filmlere damgasını vuran yönetmen Tim Burton'dan yine tarzına son derece uygun, çok eğlenceli bir film. 1950'li yılların bilimkurgu filmlerini çağrıştıran bir atmosfere sahip olan "Çılgın Marslılar" (1996), son yılların hit filmi "Kurtuluş Günü"ne de göndermelerde bulunuyor. Hikâye, Marslılar'ın Dünya'ya gelip her yeri yakıp yıkmalarını anlatıyor. İnsanlar, Dünya tarihinin bu en önemli olayıyla birlikte gezegene barış geleceğini düşünürken, Marslılar'ın niyetinin hiç de öyle olmadığı anlaşılır. Çizgi roman tarzında gelişip sonuçlanan, özellikle bir köpekle TV programcısı bir kadının kafalarının birbiriyle değiştirildiği bölümlerde görsel efektleriyle göz kamaştıran "Çılgın Marslılar", çok güçlü bir oyuncu kadrosuna sahip. Jack Nicholson, hem ABD Başkanı'nı hem de kumarbaz bir adamı canlandırırken, Glenn Close First Lady'yi, Pierce Brosnan bilimadamını, Michael J. Fox ise Beyaz Saray görevlisini oynuyor.
19 Cuma CINE5

BETER BÖCEK
BEETLEJUICE
Trafik kazası geçiren genç karı-koca, yara almadan kurtulur. Ama evlerine dönerken, çevrenin değişmiş olduğunu fark ederler. Evleri yerindedir oysa onlar ölmüşlerdir ve artık hayalet olarak yaşamaktadırlar. Çaresiz bir halde evlerine sığındıklarında, çok geçmeden yeni kiracılarla karşılaşırlar. Onları kovmaya çalışırken de, yeni bir ruh önlerine çıkar; Beter Böcek... Tim Burton'ın en ünlü yapıtlarından olan bu nefis fantastik film, gösterime girdiğinde büyük ilgi görmüş, hatta çizgi dizisi bile yapılmıştı. Başarılı görsel efektleriyle her yaştan seyircinin gözünü boyayan "Beter Böcek"te Michael Keaton, Alec Baldwin, Geena Davis ve Winona Ryder'dan oluşan dev bir oyuncu kadrosu rol alıyor... **16 Salı Kanal D**

Hazırlayan: OKAN ARPAÇ

Devrim Nas

Turgut Yasalar'ın yönettiği "Leoparın Kuyruğu" filminin genç oyuncularından Devrim Nas, sorularımızı yanıtladı.

Beğendiğiniz yönetmenler?
Yeni sinemacılardan ilk filmini yapan Serdar Akar'ın sinema dilinin benim için çok cezbedici olduğunu söyleyebilirim. O anlamda farklı arayışları olan insanlara yöneldiğim söylenebilir. Jim Jarmusch, Peter Greenaway yabancılardan. Türklerden Şerif Gören'in sinema dilini çok iyi bulduğum filmleri var. Bir de Yavuz Turgul.

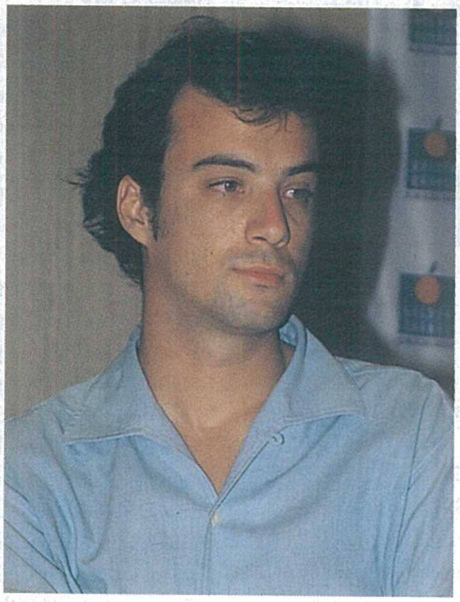
Favori oyuncularınız kimler?
Ali Sürmeli ve Erkan Can gerçekten sinemada, tiyatroda bu anlamda yerlerini çok iyi dolduran insanlar. Onun dışında Uğur Polat var. Ve tabii ki Haluk Bilginer'i hiç atlamamam gerekiyor. Zuhal Olcay ve bu yıl en iyi kadın oyuncu ödülünü alan Yelda (Reynaud). Yabancılardan Johnny Depp. Kadınlardan Winona Ryder'ın gerçekten iyi bir oyuncu olduğunu düşünüyorum. Kate Winslet güzel bir çıkış yapıyor. Ve Helen Hunt'ı çok beğeniyorum.

Beğendiğiniz filmler hangileri?
Burda "Şarküteri"yi hemen söyleyebilirim. Jim Jarmusch'un Johnny Depp'le çektiği "Dead Man" benim için çok çarpıcı bir filmdi. Bir de "Aşçı, Karısı, Hırsız ve Uşağı", o inanılmaz bir filmdi. "Europa" var. Ama benim içimi ısıtan, gülümseten bir film diye düşündüğüm zaman ilk akla gelen film, "Ölü Ozanlar Derneği". Onu konservatuvardayken 18 yaşında seyretmiştim. Ve tekrar tekrar seyredebiliyorum televizyonda çıktığında. Ayrıca Peter Grenaway'in filmlerinin çoğunu sevdiğimi söyleyebilirim. Kullandığı soyutlamalar, kendisinin plastik sanatlardan geliyor olmasından kaynaklanan oyuncuyla birlikte kurduğu dekor anlayışı, beni çok etkiliyor gerçekten.

Mezar taşınızda ne yazmasını isterdiniz?
Burda aklıma şey geliyor. Bir arkadaşım söylemişti. Romalılar öldükleri zaman "vixed" diye bir sözcük yazarlarmış: "yaşadı". Tam açılımını bilmiyorum. Ama onun yazılmasını isterdim.

Okuldayken hiç ceza aldınız mı?
Ben çok inek, çok çalışkan ve öğretmenlerin gözünün önünde olan bir öğrenciydim. Bir şey yapmış olsam bile benim yapmış olduğuma inanmazlardı. Galiba oyunculuk burda başlıyor bende.

Kötü alışkanlıklarınız var mı?
Evet sigara içmemek ve az alkol kullanmak gibi kötü alışkanlıklarım var.

Peki iyi alışkanlıklarınız var mı?
İnsanları dinlemeyi bilirim. İlk aklıma gelen bu. Bir de sabırlı ve inançlıyım. Çabuk koyvermem, çabuk hırçınlaşmam.

En nefret ettiğiniz insan kim?
Kişi olarak aklıma gelen bir insan yok. Kişilik özelliği olabilir. Bu da "ben dedim"ci insanlar.

Somurtur musunuz bağırıp çağırır mısınız?
Somurturum. Bu kötü bir alışkanlık. İçimdekileri dışa vuramamak gibi bir durumum var. Bunu sahnede dengeliyorum galiba.

Oynamayı çok istediğiniz bir karakter var mı?
Okuldayken bir tiradını oynamıştım. Camus'-nun Caligula'sı var. Hamlet herkesin yüreğinde bir aslandır zaten. Bir de çok eğlenmek için oynamak istediğim bir karakter var, Peter Pan.

Cehennem sizce nasıl bir yer?
Çok güzel bir yer. Dürüstlük var bir kere orda, kaçış yok. Ve yaşamın kendisi var, ölgün değil cennete göre. Ve iyi söylenmiş yalanlar var. İtici, motive edici. Şeytanın yaratıcı olduğunu düşünüyorum ben, meleğin değil.

Bir filmin yarısında çıktığınız oldu mu?
Hayır. Bunu yapmamaya da gayret ediyorum. Çok sıkılsam da çıkma noktasına gelsem de. Özellikle bu dolaşımdaki Hollywood filmlerinde çok oluyor. Ama çıkmıyorum. Hayatımda bir ya da iki kere de tiyatro oyunundan yarıda çıktığım oldu.

Sahnede ya da sette ilginç bir olay oldu mu?
Evet. Tiyatromuzun yani Tiyatro Ti'nin ilk oyunuydu, "Ada". Tek perdelik ve iki kişilik bir oyun ve hücrede geçiyor. Bu insanlar yaşantılarına biraz renk katmak ve kendi ideolojilerini de yansıtmak için hapishanede Antigone'u oynuyorlar. Kendi hazırladıkları aksesuvarları ve kostümleri kullanıyorlar. Ama biz kostümleri ve aksesuvarları dışarda unutmuşuz. Arkadaşım kadını oynuyor. O kostümleri giydiğini bana göstermek istemiyor ve arkamı dönmemi istiyor. Ben seyirciye bakıyorum. Ama seyirciden tepki gelmiyor. Onu o perukayla ve göğüslerle görmeleri gerekiyor. Bir döndüm karşımda kafasına bir mendil koymuş, yastıkları da göğüs yapmış, nerden bulduğunu bilmediğim bir çarşafı da sarmış, böyle ucube bir tip. Orda ömrümden ömür gitti, nasıl oynadığımızı bilmiyoruz.

Son doğum gününüzü nasıl kutladınız?
Kız arkadaşımla Ortaköy'e gittik, bir şeyler yedik sonra Nevizade'ye gittik. İki kişilik bir rakı sofrasıyla kutladık. Ve güzel bir hediye almıştım. Ama doğum günlerini hiç sevmem.

En zayıf noktanız nedir?
En zayıf noktam karşımdakine zarar vermeme adına kendimden ödün vermem.

En son aldığınız albüm?
Uzun zamandır almadım. Bana hediye edilen bir şey var. Madonna'nın son albümü. Epey güzelleştiğini ve değiştiğini düşünüyorum. Birkaç güzel parça var. Hatta "Frozen" sevgilimle benim için özel bir anlam barındırıyor.

Bir dolar kaç Türk lirası biliyor musunuz?
300 küsur bin lira olduğunu biliyorum. Galiba 317 bin lira falandır.

Sorularım bitti, eklemek istediğiniz bir şey var mı?
Bireysel çabaların ortaklaşa üretime dönüştürüldüğü bir süreç yaşıyoruz. Ve yeni dünyayı ortaklaşa algılamaya çalışan insanların biraraya geldiği, enerjilerin oluştuğu dürüst birliktelikler bunlar. Şu oluşumlar amatörlük olarak eleştirilse bile yeni bir şeyler geliyor, hatasıyla sevabıyla geliyor.

SÖYLEŞİ VE FOTOĞRAF: BERNA ÇETİN

HER AY KOLEKSİYONCULAR İÇİN HEDİYE BİR FOTOĞRAF

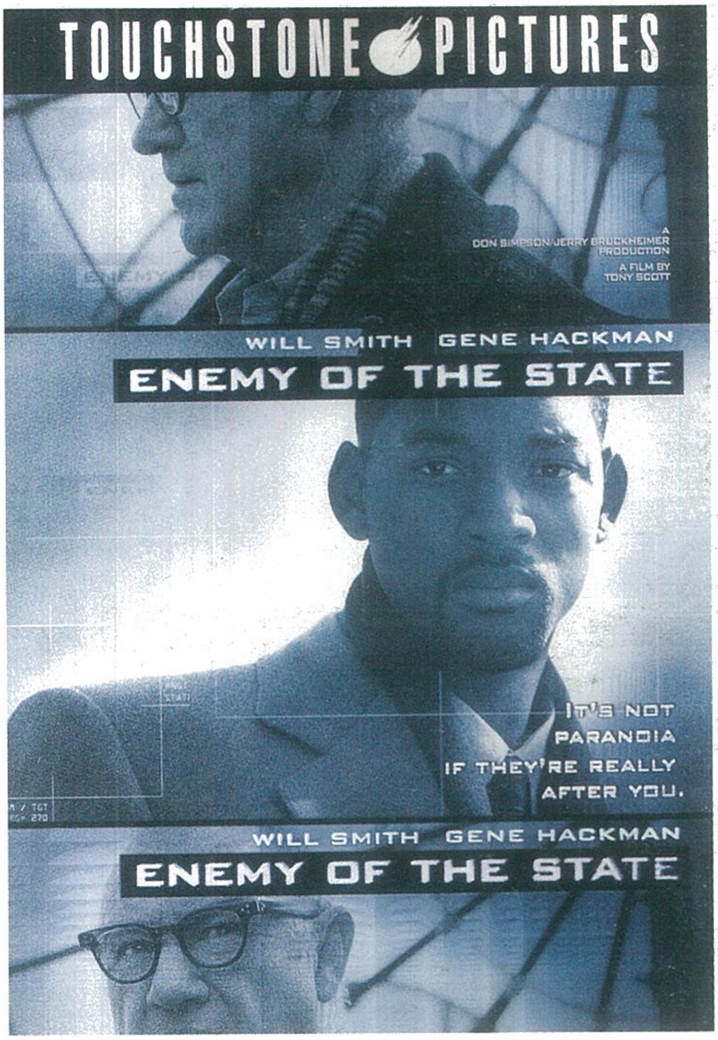
sinema KOLEKSİYON

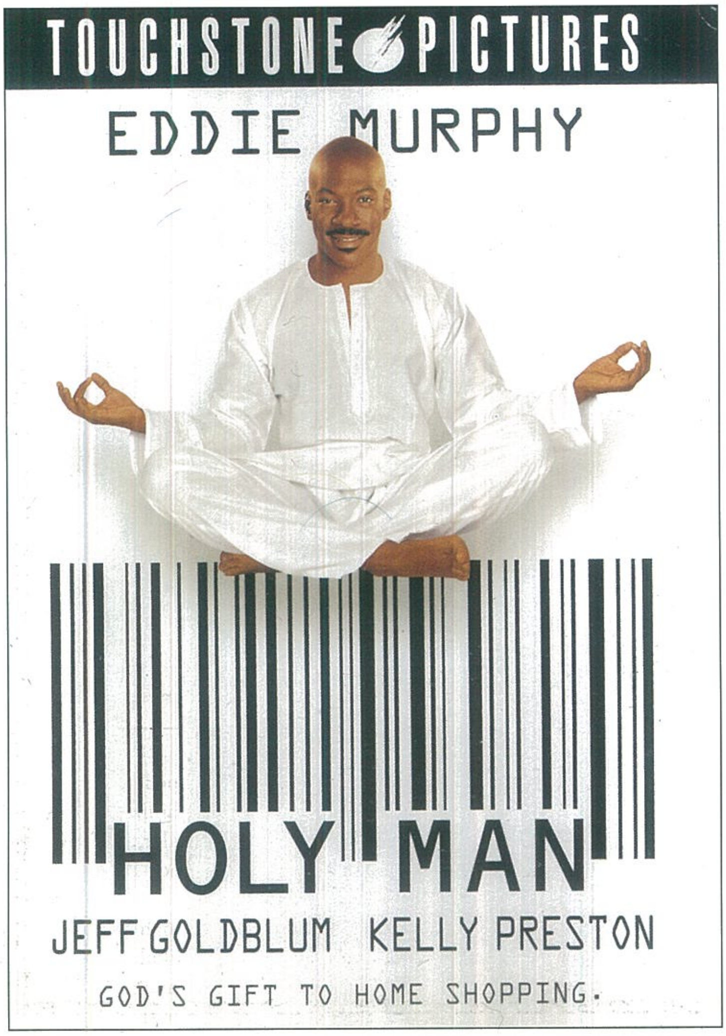
SİNEMA EFSANELERİ No: 6

AUDREY HEPBURN

Yıllar geçip gidiyor, sinema çeşit çeşit güzelle dolup taşıyor ve her şey gibi kadın güzelliği anlayışı da değişiyor ama onun zarafet dolu çekiciliği akıllardan bir türlü çıkmıyor. İngiliz bir baba ile Hollandalı bir annenin çocuğu olan Hepburn, Brüksel'de doğdu. 1953'de "Roma Tatili" filmiyle Akademi ödülünü kazandı. Unutulmayan filmleri arasında "Breakfast at Tiffany's", "My Fair Lady" ve "The Nun's Story" sayılabilir. Fotoğrafın çekildiği yıl 1956...

YETKIN DIKINCILER
DEVRIM NAS
HAKAN PIŞKIN
TARDU FLORDUN
ÜMIT ÇIRAK
LAMIK BLAKE
LEOPARIN KUYRUGU
BU GERÇEK BIR HIKAYE DEĞILDIR ANCAK ANLATILANLARIN TAMAMI YAŞANMIŞTIR
Yazan ve Yöneten TURGUT YASALAR

TOUCHSTONE PICTURES
A DON SIMPSON/JERRY BRUCKHEIMER PRODUCTION
A FILM BY TONY SCOTT
WILL SMITH GENE HACKMAN
ENEMY OF THE STATE
IT'S NOT PARANOIA IF THEY'RE REALLY AFTER YOU.
WILL SMITH GENE HACKMAN
ENEMY OF THE STATE

TOUCHSTONE PICTURES
EDDIE MURPHY
HOLY MAN
JEFF GOLDBLUM KELLY PRESTON
GOD'S GIFT TO HOME SHOPPING.

AN ENEMY THEY CAN'T SEE.
A NATION UNDER SIEGE
A CRISIS THEY CAN'T CONTROL.
DANZEL WASHINGTON ANNETTE BENING
THE SIEGE
AND BRUCE WILLIS

DEVLET DÜŞMANI

ENEMY OF THE STATE. Yönetmen: Tony Scott. Oyuncular: Will Smith (Robert Clayton Thomas), Gene Hackman (Brill), Jon Voight (Thomas Brian Reynolds), Regina King, Loren Dean, Jake Busey, Barry Pepper, Gabriel Byrne. Yapımcılar: Don Simpson, Jerry Bruckheimer. Senaryo: David Marconi. Görüntü Yönetmeni: Dan Mindel. Dağıtımcı: UIP.
Gösterim Tarihi: 5 Şubat.
Konu: "Enemy Of The State" istemeyerek birtakım gizli bilgilerin sahibi olan ve bunun sonucunda Birleşik Devletler Kongresi'nin üyelerinden birinin öldürülmesi olayına adı karışan masum bir adamı ve onu kurtarmaya çalışan bir hükümet ajanını konu alan hızlı, tempolu bir aksiyon-gerilim filmi. Yıllar sonra eski bir arkadaşına rastlaması sonucunda adının bir cinayet olayına karışmasıyla Robert Clayton Thomas adlı bir avukatın hem mesleki kariyeri hem de aile hayatı bir anda altüst olur. Devlet Bakanlığı'nda görev yaparken geçici olarak Ulusal Güvenlik Ajansı'na yönetici olarak atanan Thomas Brian Reynolds, kendisine bağlı bu birimin geniş kaynaklarını mükemmel bir suç işlemekte kullanmış ve üzerini de çok iyi bir şekilde örtmeyi başarmıştır. İçine bazı politik simaların da karıştığı bu cinayetle suçlanan avukat Dean'in, suçsuzluğunu kanıtlamak için tek umudu, o güne kadar hiç karşılaşmadığı Brill adıyla bilinen eski bir istihbarat görevlisindedir.
Yönetmen: 1944 doğumlu Tony Scott'ın önemli filmleri arasında "Loving Memory" "The Hunger", "Top Gun", "Revenge", "Days Of Thunder", "Beverly Hills Cop 2", "True Romance" ve "Crimson Tide" sayılabilir.
Oyuncular: Filmde genç bir avukatı canlandıran Will Smith'in adı Hollywood'da Tom Cruise ve Jim Carrey gibi film başına 20 milyon dolara imza atan starlar arasında geçiyor. 25 yaşında sinemada çalışmaya başlayan Smith, "Six Degrees Of Separation" filminde oynadı. Smith daha sonra "Bad Boys" "Independence Day / Kurtuluş Günü" "Men In Black / Siyah Giyen Adamlar"da rol aldı.

LEOPARIN KUYRUĞU

Yönetmen: Turgut Yasalar. Oyuncular: Yetkin Dikinciler, Devrim Nas, Hakan Pişkin, Tardu Flordun, Ümit Çırak, Lamik Blake, Murat Karasu, Evren Duyal. Yapımcılar: Turgut Yasalar, Ahmet Yaşar Somuncuoğlu. Senaryo: Turgut Yasalar. Dağıtımcı: Filmart.
Gösterim Tarihi: 25 Aralık.
Konu: 1970'lerin başında beş üniversiteli genç, idama mahkum olmuş arkadaşlarının infazlarını durdurmak için Amerikalı bir eri kaçırırlar. Bu eri de yanlarına alan beş genç yakalanmamak için ormanlık bir bölgede eski bir jeneratör binasına sığınırlar. Ancak acemilikleri nedeniyle olay politik olmaktan çıkar ve beklenmedik olaylar başgösterir, kahramanlarımız kendilerini çıkmaz bir sokakta bulurlar. Film adını "Leoparın kuyruğunu asla tutma, tutarsan da bırakma" şeklindeki bir Afrika atasözünden alıyor. Bu yıl Antalya Altın Portakal Film Festivali'nde Turgut Yasalar'a en iyi senaryo ödülü kazandıran filmin çekimleri Susurluk'ta 17 günde tamamlandı.
Yönetmen: Daha önce gazetecilik ve reklamcılık yapan 1956 doğumlu Turgut Yasalar, 1985'te reklamcılığa başladı. Yüzden fazla reklam filminde yönetmen yardımcılığı ve yönetmenlik yaptı. Yasalar ayrıca birkaç dizinin senaryo yazarlığını ve "Çılgın Bediş" dizisinin bazı bölümlerinin yönetmenliğini yaptı.
Oyuncular: Mimar Sinan Üniversitesi Tiyatro Bölümü mezunu olan Devrim Nas, filmin oyuncularından Hakan Pişkin'le beraber kurdukları Tiyatro Ti'de halen çeşitli oyunlar hazırlıyor ve rol alıyorlar. Yine tiyatro oyuncusu olan Yetkin Dikinciler ise AKM'nin (Atatürk Kültür Merkezi) müdür yardımcılığı görevini yapıyor.

KUŞATMA

THE SIEGE. Yönetmen, Yapımcı, Senaryo: Edward Zwick. Oyuncular: Denzel Washington (Anthony Hubbard), Annette Bening (Elise Kraft), Bruce Willis (General William Devereaux). Yapımcı: Lynda Obst. Dağıtımcı: Özen Film.
Gösterim Tarihi: 19 Şubat.
Konu: Anthony Hubbard, New York polis departmanının terörle mücadele bölümünün şefidir. Şehri tehdit eden ve her geçen gün daha da tehlikeli hale gelen bir güce, karşı koymak zorundadır. Elise Kraft ise CIA'de çalışan bir uzmandır ve yaptığı iş, ülkesinin dış politikası özellikle de Arap-Amerikan ilişkilerini ilgilendirdiği için çok daha karmaşıktır. Terör şehirde kol gezmeye başlayınca bu ikili birlikte çalışmaya zorlanırlar. Fakat eldeki kuvvetlerin yeterli olmadığına karar veren Başkan, askeri güçleri yardıma çağırır. General William Devereaux, Amerikan ordusunu bir şehrin sokaklarına çıkarmanın ne kadar tehlikeli olduğunu bilen bir askerdir. Bu fikre karşı çıksa da sonunda bir asker üslerinin emirlerini yerine getirmek zorundadır. Ve hatalar bu şekilde başlar.
Yönetmen: Üçüncü kez Denzel Washington'la çalışan yönetmen Edward Zwick, "Glory", "Courage Under Fire", "About Last Night", "Legend Of Fall", "Leaving Normal" filmlerini yönetti.
Oyuncular: Oscar ödüllü Denzel Washington sinemaya "A Soldier's Story" ile giriş yaptı. "Power", "Cry Freedom", "Heart Condition", "Glory" filmlerinde rol alan aktör son olarak "Fallen", "The Bone Collector", "He Got Came"de oynadı. "The Grifters" ile Oscar'a aday gösterilen Annette Bening ise "The American President", "Richard 3", "Love Affair" ve "Postcards" gibi filmlerde rol aldı.

HOLY MAN

Yönetmen: Stephen Herek. Oyuncular: Eddie Murphy (Guru), Jeff Goldblum (Ricky Hayman), Kelly Preston (Kate Newell), Robert Loggia (McBainbridge), Jon Cryer, Eric McCormack. Görüntü Yönetmeni: Adrian Biddle. Yapımcılar: Roer Birnbaum, Stephen Herek. Senaryo: Tom Schulman. Dağıtımcı: UIP.
Gösterim Tarihi: 19 Şubat.
Konu: GBSN (Good Buy Shopping Network) adlı televizyonla alışveriş kanalının yöneticisi olan Ricky Hayman'ın herkesi kıskandıracak bir yaşamı vardır. Miami'deki lüks bir konutta yaşar, pahalı giysiler giyer ve her gece birbirinden güzel ve çekici kadınla birlikte olur. Ancak bir gün kanal el değiştirir ve kanalın yeni sahibi McBainbridge yanında Kate Newell adlı bir medya analizcisiyle çıkagelir. Yeni patron ondan kanalın kötüye giden mali durumunu düzeltmesini ister. Ricky satışları canlandırmak için yaratıcı bir fikir bulmadığı taktirde bu lüks yaşama veda etmek zorunda kalacaktır. Bir gün tesadüfen sokaklarda seyyar satıcılık yaparak geçinen bir "guru" ile tanışan Ricky'nin aklına parlak bir fikir gelir. Bu karizmatik sokak gurusunu kendi televizyon şovuna çıkarmayı düşünür. Eğer her şey yolunda giderse guru'nun bir anda televizyonla satışın en büyük üstadlarından biri olması işten değildir.
Yönetmen: Eddie Murphy ve yapımcı Roger Birnbaum filmin yönetmeni olarak Stephen Herek'i seçtiler. Herek bugüne kadar "Mr. Holland's Opus" ve "101 Dalmaçyalı" gibi iki hit filme imzasını atmıştı.
Oyuncular: "48 Hours" filmiyle sinemaya adım atan Murphy, "Trading Places", "Beverly Hills Cop" ve "The Nutty Professor" gibi filmlerde rol aldı. Murphy'nin rol arkadaşlarından Jeff Goldblum ise "Powder", "The Fly", "Jurassic Park" ve "Independence Day"de oynadı.

OLUK SOLUĞA... BLADE'İ ASLA UNUTAMAYACAKSINIZ !
Ölümsüzlüğün gücü.
İnsansı bir ruh.
Cesur bir yürek.
WESLEY SNIPES
BIÇAĞIN İKİ YÜZÜ
'BLADE'
STEPHEN DORFF
NEW LINE CINEMA SUNAR PETER FRANKFURT İŞBİRLİĞİYLE BİR AMEN RA FILMS YAPIMI BİR STEPHEN NORRINGTON FİLMİ WESLEY SNIPES STEPHEN DORFF "BLADE"
KRIS KRISTOFFERSON N'BUSHE WRIGHT DONAL LOGUE YARDIMCI YAPIMCI ANDREW J. HORNE VE JON DIVENS KOSTÜM TASARIMI SANJA MILKOVICH HAYS
MÜZİK MARK ISHAM EDİTÖR PAUL RUBELL, A.C.E. YAPIM TASARIMI KIRK M. PETRUCCELLI GÖRÜNTÜ YÖNETMENİ THEO VAN DE SANDE, A.S.C.
YAPIM SORUMLULARI STAN LEE AVI ARAD JOSEPH CALAMARI LYNN HARRIS YAPIMCILAR PETER FRANKFURT WESLEY SNIPES ROBERT ENGELMAN
YAZAN DAVID S. GOYER YÖNETMEN STEPHEN NORRINGTON
WARNER BROS.
UMUT SANAT
NEW LINE CINEMA
12 ŞUBAT'TA SİNEMALARDA